

அம்ருதா

Amrudha Tamil Monthly

Volume 20 Issue 4
ஆண்டு 20 இதழ் 4

November 2025 Rs.30
நவம்பர் 2025 ரூ.30

மாரி செல்வராஜும்
டோனி மாரிசனும்
ஜெ.தீபலட்சுமி

சிறுகதை
வண்ணதாசன்
ஆயிஷா இரா நடராசன்
ஆ.ஆனந்தன்

மிஸ்டர். ஸ்கோர்செஸி
ஜெகநாத் நடராஜன்

அவசியம்
கூட்ட நெரிசல்
தடுப்புச் சட்டம்
பீர்பு தலைக்

அதிசய கோயில்கள்
ஆன்மிக தகவல்கள்
பரவசமூட்டும் கதைகள்
வார, மாத ராசீபலன்
வாரந்தோறும்
பரிசு

தினமலர்
ஆன்மிக மலர்
32 பக்க புத்தகம்

வெள்ளதோறும் நாள்தாழடன்

அம்ருதா

நவீன கலை இலக்கிய சமூக மாத இதழ்

நவம்பர் - 2025

விலை ரூ. 30

கௌரவ ஆசிரியர்
திலகவதி

ஆசிரியர்
பிரபு திலக்

ஆலோசனைக் குழு
ஒவியம்: சந்திர

மனநலம்: டாக்டர் மா. திருநாவுக்கரசு
வரலாறு: பொ. வேல்சாமி
மொழிபெயர்ப்பு: நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா
திரைப்படம்: விபிடல்ராவ்
கல்வி: பேரா. தியாகராஜன்
அறிவியல்: பத்ரி சேஷாத்ரி
இலக்கியம்: தேவேந்திரபூபதி
நாடகம்: அ. ராமசாமி
ஊடகம்: இளைய அப்துல்லாஹ்
குழுவியல்: மோகன்ராம்
இசை: ரவிசுப்பிரமணியன்
விளையாட்டு: ஆர். அபிலாஷ்
தற்கால நிகழ்வுகள்: செ. சண்முகசுந்தரம்
அரசியல்: மருதன்

வடிவமைப்பு: இரா.செந்தில்குமார்
+91 89394 38815

அம்ருதா

#5, 5வது தெரு, சோமசுந்தரம் அவென்யு
சக்திநகர், போரூர், சென்னை-600116
தொலைபேசி: -044-2435 3555, 94440 70000
மின்னஞ்சல்: info.amrudha@gmail.com
இணையம்: www.amruthamagazine.com

Published by Prabhu Thilaak
No. 5, 5th Street
Somasundaram Avenue
Shakthi Nagar, Porur
Chennai - 600 116

And Printed by A. Chandran on behalf
of AMRUDHA
Ayyanar Offset, No. 10 Subbarao Nagar
Choolaimedu, Chennai - 600 094

Owner and Editor: Prabhu Thilaak

* அம்ருதா, ஒமிட் லோட்டஸ் தனியார் குழுமத்தின் ஓர் அங்கம்

04 அவசியம் கூட்ட நெரிசல் தடுப்புச் சட்டம்
பிரபு திலக்

06 சிறுகதை
வண்ணதாசன்

14 மாரி செல்வராஜும் டோனி மாரிசனும்
ஜெ. தீபலட்சுமி

16 அலையும் பிரதி
டிம் பார்க்ஸ், தமிழில்: வானதி

20 பர்வதத்தம்மானும் விசாலாட்சியம்மானும்
ஸ்ரீநிவாச கோபாலன்

24 சாதலும் புதுவதன்றே
இந்திரா பார்த்தசாரதி

26 மிஸ்டர். ஸ்கோர்செனி
ஜெகநாத் நடராஜன்

31 கவிதை
மு. முபாரக்

32 சிறுகதை
ஆயிஷா இரா நடராசன்

38 விசித்திரமானவர்கள்
பாவண்ணன்

46 சிறுகதை
ஆ. ஆனந்தன்

50 மரியோ வர்கஸ் லோசா நோபல் உரை
தமிழில்: ஸிந்துஜா

59 பஞ்சாங்கத்தால் பத்திரிகை நடத்தியவர்
சந்தியா நடராஜன்

62 தமிழில் டால்ஸ்டாய் படைப்புகள்
கால சுப்ரமணியம்

66 போய்விட்டார் ரமேஷ்
ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியன்

கூட்ட நெரிசல் தடுப்புச் சட்டம் அவசியம்

• பிரபு திலக்

நடிகரும் த.வெ.க. தலைவருமான விஜய், கடந்த செப்டம்பர் 27ஆம் தேதி கரூரில் நடத்திய தேர்தல் பிரசார கூட்ட நெரிசலில் 41 பேர் உயிரிழந்துள்ளனர். இதில் 11 பேர் குழந்தைகள்.

கட்சிகளும் காரணங்களும் தான் மாறுகிறது... இப்படி கூட்ட நெரிசலில் மக்கள் பலியாவது தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. 1992 மகாமகம் திருவிழாவில், ஜெயலலிதா கலந்துகொண்ட நிகழ்வில், 50 பேர் பலியாகினர், 74 பேர் காயமடைந்தனர். சென்னையில் 2005 வெள்ள நிவாரண உதவிகள் வழங்கிய நிகழ்ச்சிகளின் போது ஏற்பட்ட இரண்டு கூட்ட நெரிசல்களில் 50 பேர் உயிரிழந்தனர். சமீபத்தில் உத்தர பிரதேசத்தின் பிரயாக்ராஜில் கும்பமேளா நெரிசலில் 30 பேர் உயிரிழந்தனர். சென்னை விமான கண்காட்சி நிகழ்வில் 4 பேர் உயிரிழந்தனர், 200 பேர் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்...

தமிழ்நாட்டில் இந்தியாவில் மட்டுமல்ல... கிழக்கு ஜெர்மனியின் டியூஸ்பர்க்கில், உலகின் மிகவும் பிரபலமான இசை விழாக்களில் ஒன்றான லவ் பரேடிஸ், 24 ஜூலை 2010 அன்று 21 பேர் இறந்தனர், 651 பேர் காயமடைந்தனர். அக்டோபர் 29, 2022 அன்று தென் கொரியாவின் சியோலில், ஹாலோவீன் கொண்டாட்டத்தில் 154 பேர் இறந்தனர். 2018 ஏப்ரல் 29, இஸ்ரேலின் மெரோனில் நடந்த லாக் பி'ஓமர் மத விழாவில் 45 பேர் இறந்தனர். மெக்காவில் கூட்டக் கொந்தளிப்பு 2006இல் 362, 2015இல் 2,300 யாத்ரீகர்களின் உயிரை பறித்தது.

கூட்ட நெரிசலில் சிக்கி இப்படி உயிர்கள் கொல்லப்படுவதை நிறுத்துவதற்கு மாறாக ஆண்டுதோறும் தொடர்ந்து அதிகரித்து வருகிறோம். சராசரியாக, ஒவ்வொரு ஆண்டும் கூட்ட நெரிசல் 380 பேரின் உயிரைப் பறிக்கின்றன என்கிறது ஆய்வு ஒன்று.

போதுவாக, மூன்று விஷயங்கள் மிகப்பெரிய கூட்டத்தை ஈர்க்கின்றன: மதம், விளையாட்டு, விழாக்கள். தமிழ்நாட்டில் இந்தியாவில் இதனுடன் நடிகர், நடிகைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். கல்வியறிவில்

முன்னணி மாநிலமான கேரளாவில் நடிகை சன்னி லியோனியைப் பார்க்க கூடிய கூட்டம் உலகளவில் பேசுபொருளானது. இந்த சூழ்நிலைகளில், அமைப்பின் மிகச்சிறிய குறைபாடு கூட விரைவில் பேரழிவிற்கு வழிவகுக்கும். அதுதான் கரூரிலும் நிகழ்ந்துள்ளது.

கூட்ட நடத்தையில் நிபுணத்துவம் பெற்ற ஆராய்ச்சியாளரான, ஜெர்மன் இயற்பியலாளர் டிர்க் ஹெல்பிங் இதனை 'கூட்டம்-நிலநடுக்கம்' என்கிறார். "மனித அடர்த்தி ஒரு சதுர மீட்டருக்கு சுமார் ஆறு பேர் என்ற வரம்பை அடையும் போது தன்னிச்சையாக எழும் ஒரு நிகழ்வு. கூட்ட நெரிசலின் இந்த மட்டத்தில், உடல்களுக்கு இடையேயான தொடர்பு மிகவும் தீவிரமாகிவிடும். சிறிய அசைவும் கூட்டத்தின் வழியாக கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தும். பூகம்பங்களின் போது ஏற்படும் நிகழ்வுகளைப் போலவே, இந்த அதிர்ச்சி அலைகள் மக்களை கீழே விழச் செய்து, அவர்கள் அனைவரையும் நசுக்கும்" என்கிறார்.

கூட்டத்தில் நிற்கும் ஒருவருக்கு சுற்றியுள்ளவர்களுடன் உடல் ரீதியான தொடர்பு இல்லையென்றால், அடர்த்தி ஒரு சதுர மீட்டருக்கு மூன்று பேருக்கும் குறைவாக இருக்கலாம். அதுவரை பிரச்சினை இல்லை. சுற்றி நிற்பவர்கள் அவ்வப்போது ஒருவரையொருவர் மோதுகிறார்கள் என்றால் ஒரு சதுர மீட்டருக்கு ஐந்து நபர்கள் வரை நிற்கிறார்கள் என்று அர்த்தம். கூட்ட அடர்த்தி ஒரு சதுர மீட்டருக்கு நான்கு, ஐந்து பேர் வரைகூட உடனடி ஆபத்து இல்லை. ஆனால், அந்த நிலையிலேயே நெரிசலின் மையத்திலிருந்து விலகிச் செல்வது நல்லது. கூட்டம் அதிகமாகிவிட்டால், கிடைக்கும் இடம் குறைந்து, ஒருவரின் இயக்க சுதந்திரம் குறையும். அப்போது தப்பிப்பது கடினமாகும். இதைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒருவர் அசௌகரியமாக உணரத் தொடங்கியவுடன், நகர போதுமான இடம் இருக்கும்போதே, நெரிசலான பகுதியை விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டும். கூட்டத்திலிருந்து வெளியேறுவதன் மூலம், அவர் மற்றவர்களுக்கான ஆபத்தையும் குறைப்பார்.

கூட்ட நெரிசல் நிகழ்வுகளும் மரணங்களும் அதிகம் நிகழ்கின்ற நாடுகளின் பட்டியலில் உலகளவில் இந்தியா

முதலிடம் வகிக்கிறது. இந்தியாவில் 2001 முதல் 2022 வரையிலான ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த 3,935 கூட்ட நெரிசல் சம்பவங்களில் மட்டும் 3,074 பேர் உயிரிழந்துள்ளனர். அதில் 30% பேர் பெண்கள், 70% பேர் ஆண்கள். இந்தியாவில் கடந்த கால்நூற்றாண்டில் அதிக எண்ணிக்கையிலான கூட்ட நெரிசல் உயிரிழப்புகள் நிகழ்ந்த மாநிலங்களின் பட்டியலில் தமிழ்நாடு நான்காவது இடம் வகிக்கிறது.

இந்தியாவில் 'கூட்ட நெரிசல் மேலாண்மை குறித்த தேசிய வழிகாட்டுதல்கள்' 2014ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்டன. மாவட்ட நிர்வாகம், காவல் துறை, நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டாளர்கள் கூட்டத்தை மேலாண்மை செய்வது தொடர்பான வழிகாட்டுதல்கள் அதில் உள்ளன. நெறிமுறைகள் இருந்தும் நெரிசல் கொலைகள் தொடர்கின்றன.

கூட்டங்களை கட்டுப்படுத்துதல், அவற்றை மீறுபவர்களை தண்டனைக்கு உட்படுத்துதல், கூட்ட நெரிசல் ஏற்பட்டு அசம்பாவிதம் நடைபெறாமல் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை எடுத்தல் ஆகியவற்றுக்கு சில மாற்றங்களுடன் செயல்படுத்தப்படும் போலீஸ் சட்டம் 1861-ம் இந்திய தண்டனைச் சட்டம், இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டம், குற்ற விசாரணை நடைமுறைச் சட்டம் ஆகியவற்றின் சில பிரிவுகளே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இன்றைய தகவல் தொழில்நுட்ப பாய்ச்சல்களுக்கு பழக்கப்பட்ட சமூகத்தையும் குற்றவாளிகளையும் நிர்வகிக்க இந்தக் காலனிய மனோபாவத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்ட பழைய சட்டங்கள் போதாதவையாக இருக்கின்றன. சமீபத்திய சட்டங்களும் நிறைய சந்துபொந்துகளும் நெரிசல்களும் ஓட்டைகளும் கொண்டவையாக இருக்கின்றன. திறமையான வக்கீல்களின் வாதங்களில் பொலபொலத்துப் போகின்றன. ஊழல் அரசியல்வாதிகளும் பணத்தை தவறான பலவிதங்களிலும் குவித்து வைத்திருக்கும் குற்றவாளிகளும், தந்திரமான வாதத் திறமை கொண்ட வக்கீல்களின் உதவியால் தப்பித்து, சுதந்திரமாக நடமாடிடக் காரணமாகிறது. எனவே, நடைமுறையில் இருக்கும் ஒவ்வொரு சட்டமும் புதிய சிறந்த வடிவத்தைப் பெற வேண்டும்.

கடந்த ஜூன் 4 அன்று பெங்களூரு சின்னசாமி ஸ்டேடியத்தில், ராயல் சேலஞ்சர்ஸ் கிரிக்கெட் அணி வீரர்களுக்கு நடைபெற்ற பாராட்டு விழாவில், ஏற்பட்ட கூட்ட நெரிசலில் பலர் பாதிக்கப்பட்டனர். 11 பேர் இறந்தே போயினர். 47 பேர் உள்நோயாளிகளாகத் தங்கி சிகிச்சை பெற்றதைத் தொடர்ந்து மக்கள் மனசாட்சி குலுங்கியது. கர்நாடகம் கண்ணீர் வடித்தது. மறுநாள் ஜூன் 5 அன்று பெங்களூருவின் உயர் போலீஸ் அதிகாரிகள் மூன்று பேர் பணியிடை நீக்கம் செய்யப்பட்டனர். நகர கமிஷனர் தயானந்தா IPS, துணைக் கமிஷனர் விகாஸ் IPS, சேகர் IPS ஆகிய ஏ.டி.ஜி.பி, துணைக் கமிஷனர்கள் ஆகியோர் உடனே சஸ்பெண்ட் செய்யப்பட்டனர். பொதுவாக இத்தகைய

சம்பவங்களுக்கு, சம்பவம் நடைபெற்ற காவல் நிலைய ஆய்வாளர் முதல் உளவுத்துறைத் தலைவர், சட்டம் ஒழுங்கு டி.ஜி.பி., ஐ.ஜி. வரை பொறுப்பாளர்களாக கருதப்படுவார்கள்.

கர்நாடக அரசு காவல்துறை அறிக்கையைப் பெற்று, தொடர்ந்து உயர்நீதிமன்ற கட்டளைப்படி கூட்ட நெரிசலைக் கட்டுப்படுத்துவது தொடர்பான மசோதாவை சட்டசபையில் நிறைவேற்றி, சில மாதங்களிலேயே சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. அதன்படி எதிர்பார்த்த கூட்டத்தின் அளவுக்கேற்றபடி பொறுப்பு அதிகாரிகளை நியமிக்க வேண்டும் என்று வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது, கூட்டம் நடத்துவோர் பத்து நாட்களுக்கு முன் அதிகாரிகளுக்கு விண்ணப்பம் அளிக்க வேண்டும். காவல்துறை அதிகாரிகள் நான்கு தினங்களுக்குள் அதற்குரிய பதிலை தரவேண்டும். கூட்டம் நடக்கும் இடம், கூட்டம் நடத்துவோர் கூட்டத்தை கட்டுப்படுத்த மேற்கொள்ளக்கூடிய நடவடிக்கைகள், தீ விபத்து தடுப்பு நடவடிக்கைகள், நல்வாழ்த்துத்துறையினரின் உதவி ஆகிய அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு அனுமதி வழங்க வேண்டும். கூட்டம் நடத்துவோர் செய்ய வேண்டிய சட்ட நெரிசல் தடுப்பு நடைமுறைகளையும் பரிசீலிக்க வேண்டும். அவர்கள் ஒரு கோடி ரூபாய்க்கான இழப்பீட்டு காப்பு பிணை நிதியைத் தர வேண்டும்.

கூட்டம் நடத்துவோர் நிகழ்ச்சியில் ஏற்படும் அசம்பாவிதங்கள், மரணங்களுக்கு ஏற்ற நஷ்டஈடு வழங்க வேண்டும். மேலும் அசம்பாவிதங்களுக்கு பொறுப்பேற்று ரூ. 50,000 அபராதமும் 3 ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது, இந்த கூட்ட நெரிசல் சட்டம் இந்தியாவில் நிறைவேற்றப்பட்ட முதல் சட்டம் ஆகும். இதற்கு வரவேற்பைப் போல் கடுமையான விமர்சனங்களும் எழுந்துள்ளன.

தமிழ்நாடு அரசும் இத்தகைய கூட்ட நெரிசல் தடுப்புச் சட்டத்தை இயற்றுவது அவசியம். ●

வெள்ளையாக இருக்கிறவர்கள்

● வண்ணதாசன்

ஒவியம்: பூனம் சந்திரிகா தியாகி

சபரி, வடக்குத் தெரு தெற்குத் தெருவோடு சேர்கிற முக்கில் நின்றாள். அதைத் தான் ஒன்றாம் குறுக்குத் தெரு, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு என்கிறார்கள். இரண்டே தெருவும் பத்து முப்பது வீடுகளும் இருக்கிற இடத்துக்குப் பெயர் சொக்கலிங்க நகர்.

“ஆட்டோக்காரர்களுக்கு சொக்கலிங்க நகர் எங்கே இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை” என்று ராஜேஸ்வரி புது பஸ் ஸ்டாண்டில் இருந்து ஃபோன் செய்தாள். “ராஜி நீ ஆட்டோக்காரர்கிட்டே கொடு. நான் சொல்லுதேன்” என்று விவரம் சொன்னாள். “கஸ்தூரி ஆஸ்பத்திரி இருக்குல்லா. அதுக்கு வலது பக்கமா நேரே வாங்க, அன்னபாக்கியம் மெட்ரிகுலேஷன் ஸ்கூலுக்கு எதிர் தெரு. அதில வந்தா மறுபடியும் ரைட்லே திரும்பினால் கடைசி வீடு. நான் வெளியிலதான் நிப்பேன்.”

ராஜேஸ்வரி இந்த வீட்டிற்கு வந்ததில்லை. இதற்கு முன்பு வாடகைக்கு இருந்த சி.காலனி வீட்டில் வந்து நான்கைந்து நாள் தங்கியிருந்திருக்கிறாள். அந்த வீட்டு சாருடைய அம்மா திரேஸுக்கு ராஜியை ரொம்பப் பிடிக்கும். இருந்த இரண்டு மூன்று நாட்களில் சாயந்தரம் நார்க்கட்டிலை வெளியே போட்டு திரேஸ் அம்மாளுடன் பேசிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறாள். உடன்குடியில் இருந்து வந்த கருப்பட்டிச் சிப்பத்தில் இருந்து நான்கைந்து வட்டுகளைப் பேப்பரில் பொதிந்து, ராஜி ஊருக்குப் புறப்படும் போது, “ஏஞ் ஞாவுகமா காப்பி போட்டுக் குடி” என்று அந்த அம்மாள் கொடுத்து அனுப்பியது.

ஆட்டோவை எதிர்பார்த்து சபரி வாசலிலே நின்றாள். வீட்டில் வேலையாய் நைட்டியோடு இருந்தவள், ராஜி ஃபோன் வந்ததும் அப்படியே வெளியே வந்து, இப்படித் தெரு முக்கில் நிற்கிறாள். கொஞ்சம் தள்ளி நின்று வீட்டைப்பார்த்தாள். தையல்நூல் கண்டு போட்டிருக்கும் சாக்லெட் டப்பா மாதிரிச் சின்ன வீடுதான். முக்கில் இருப்பதால் கட்டி ஐந்தாறு வருஷம் ஆனாலும் இன்னும் அம்சமாக இருக்கிறது.

ரோட்டுப் பக்கம் வேப்ப மரம் பெரிதாகிவிட்டது. மேல்பக்கம் முருங்கை மரம் பூவும் பிஞ்சுமாகச் சடை சடையாகக் காய்த்துக் கிடக்கிறது. எங்கோ மயில் அகவுகிற சத்தம். பின்வீட்டுச் சப்போட்டா நிறையக் காய்த்திருக்கிறது. ஏன் அவர்கள் பன்னீர்ப் பூ மரத்தை வெட்டிவிட்டார்கள்? போன மழைக்காலத்தில் கூடச் சின்னப் பிள்ளை போல அவள் போய் உதிர்ந்து கிடந்த பன்னீர்ப் பூவைப் பொறுக்கி வந்திருக்கிறாள்.

ஆட்டோ வருகிற சத்தம் கேட்டவுடனே சபரி தயாராகிவிட்டாள். இரண்டு கையையும் உயர்த்தி அசைக்க ஆரம்பித்திருந்தாள். நல்ல வேளை அதைப் பார்த்து ஆட்டோ சரியாக இந்தப் பக்கம் திரும்பிவிட்டது. உள்ளே இருந்து ராஜேஸ்வரி கையை ஆட்டிக்கொண்டு இருந்தாள். வெறும் கை அசைவுதான். ராஜியின் முகமே தெரிந்துவிட்டது போலச் சந்தோஷமாக இருந்தது சபரிக்கு. கடலுக்கு வழிவிடுவது போல சபரி தெருவின் ஓரத்துக்கு ஒதுங்கி நின்று, ஒரு போக்குவரத்துக் காவலர் போல, ஆட்டோவைக் கையைக் குறுக்கே காட்டி நிறுத்தினாள்.

“இந்த அக்கா வீட்டுக்கு முன்னால ஒரு தடவை வந்திருக்கேன்” என்ற ஆட்டோ டிரைவர், “வீட்டு முன்னால ரெண்டு பக்கமும் செவ்வரளி பூத்துக் கிடந்துது” என்று குனிந்து வாசல் பக்கம் பார்த்தார். சபரிக்கு ஆட்டோக்காரர் அதை ஞாபகம் வைத்திருப்பது ஆச்சர்யமாக இருந்தது. “ஆமாங்க, வெட்டிட்டோம்” என்று அரைவாசிச் சிரிப்போடு சொன்னாள். சபரிக்கு அதன் காட்டமான வாசனை பிடிக்கும். ராஜியைப் பார்த்து, “கணேஷ் அப்பாவுக்கு என்னமோ அதைப் பிடிக்கலை. அம்புட்டையும் தூர் வரைக்கும் வெட்டிப் போட்டுட்டாரு” என்றாள்.

ராஜேஸ்வரி ஒரே ஒரு கருப்புப் பை மட்டும் வைத்திருந்தாள். ஆனால், பெரிய பை. நிறைய கொள்ளும். “எங்கிட்டே கொடு” என்று சபரி கையை நீட்டினாள். “செக்கு மாதிரி கனக்கும். உன்னால

தூக்க முடியாது” என்று சொன்ன ராஜி, பையை சபரியின் வீட்டு வாசலில் வைத்துவிட்டு, அப்படியே அவனைக் கூட்டி அணைத்துக் கொண்டாள். முத்தினாள். சபரிக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. “வீட்டுக்குள்ளே போலாம்” என்று தன் கன்னத்தைத் துடைத்தாள்.

இப்போது மாத்திரம் இல்லை டவுன் ஜவஹர் ஸ்கூலில் படிக்கும் போதே ராஜேஸ்வரி எதற்கெடுத்தாலும் சபரியைக் கட்டிக்கொள்வாள். “சரியான ஒல்லிக் குச்சி” என்பாள். சபரி உடல் வாகு அப்படி. பையன் ஏழாங் கிளாஸ் போகிறான். இன்றைக்கு வரைக்கும் சதை வைக்கவில்லை. ராஜேஸ்வரிக்கு சபரி கல்யாணத்துக்குப் பிறகுதான் அப்படி எல்லாம் நடந்தது. சபரியை விட ஆள் உயரமும் தண்டியுமாக இருக்கிறாள் பார்க்க.

ஒரு காரணமும் இல்லை. சபரிக்கு ராஜியை முதுகில் அடிக்கவேண்டும் போல இருந்தது. ஒரு அடி வைத்தாள். “கிறுக்கு” என்று சபரியின் கையை ராஜேஸ்வரி பிடித்துக்கொண்டாள்.

மூன்றே மூன்று படிகள் தான். நடை ஏறப் போனவள் திரும்பி வாசல் கதவுப் பக்கம் பார்த்துக்கொண்டு

சபரியிடம், “எங்கே உன் ஃபேமஸ் தபால் பெட்டி. இப்போ ஏதாவது குருவி முட்டை போட்டிருக்கா?” என்று கேட்டாள். “உனக்கு எப்படி அதெல்லாம் தெரியும்?” என்று சபரி அவளைப் பார்த்தாள்

“இளங்கோ சொல்லியிருக்கான்.”

“அவன் ஒண்ணு விடாம இதுவரைக்கும் உங்கிட்டே ஒப்பிச்சிருவானா?” சபரிக்குப் பொறாமையாகக் கூட இருந்தது. முதலில் ராஜி கேட்ட கேள்விக்கு, ‘இல்லை’ என்பதாக உதட்டைப் பிதுக்கினாள். சபரியின் உதட்டை விரல்களால் ராஜி இழுத்துவிட்டபடி, “இப்போ உன்னைப் பார்க்கும் போதுதான் குருவிக் குஞ்சு மாதிரி இருக்கு” என்றாள்.

சபரிக்கு இரண்டு மூன்று தடவைகள் முன்பு நடந்தது போல, ராஜேஸ்வரி வந்திருக்கும் போது தபால் பெட்டியில் நீல முட்டைகளோ வாயைப் பிளந்துகொண்டு குஞ்சுகளோ இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றியது. “எப்பவும் மாம்பழக் குருவி நீல முட்டைதான் போடுமா? உனக்குத் தெரியுமா ராஜி?” என்று வீட்டுக்குள் நுழைந்துகொண்டு கேட்டாள்.

ராஜிபின்னால் வந்துகொண்டே கிண்டல் பண்ணுகிற குரலில், “அது எல்லாம் அதுக ரெண்டும் லவ் பண்ணுகிற நேரத்தைப் பொறுத்தது. அப்போ வானம் நீலமா இருந்தா முட்டை நீலமா இருக்கும். பஞ்சு பஞ்சா வெள்ளை மேகம்னா முட்டையும் வெள்ளை. மழை வார மாதிரி கருகருத்துக் கிடந்தா அதுவும் கரேர்னு” என்று சபரியின் பின்பக்கத்தைத் தட்டினாள்.

“அகலமா கதவு திறந்தே இருக்கிற வீட்டுக்குள்ளே வாரது எவ்வளவு நல்லா இருக்கு தெரியுமா?” என்று ராஜேஸ்வரி பையைக் கீழே வைத்தாள். ஃபேன் ஸ்விட்ச் எங்கே இருக்கிறது என்று சுவரைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்தாள். ராஜி வீட்டில் நுழைந்ததும் வலது பக்கம் இருக்கும். இங்கே இடது சுவரில் இருந்தது. ஸ்விட்ச் போர்டில் ஒரு மயிற்பீலி செருகப் பட்டிருந்தது. சபரி விசிறியை ஓடவிட்டாள். “அஞ்சல தான் இருக்கு, காத்தே வர மாட்டேங்கு. வெயில் கொளுத்துது.” சபரி, ராஜி பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தாள்.

“பஸ் ஸ்டாண்டில் இறங்கின உடனேயே அப்படி ஒரு வெயில் இருந்துது. எல்லா ஊர்லேயும் மழை பெஞ்சாதான் வாசம் அடிக்கும். இங்கே வெயில் அடிச்சாலே வாசம் அடிக்கே.” ராஜேஸ்வரி உட்கார்ந்திருந்த முன் அறையை நான்கு பக்கமும் பார்த்தாள். டி.வி பெட்டிக்குப் பின்னால் இருக்கும் கேபிள்களுக்கு இடையிலும் ஒரு நீள மயிற்பீலி இருந்தது.

“எல்லா இடத்திலேயும் கண்ணு கண்ணா உன்னை முழிச்சுப் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கு. இதோ என்னைப் பார்த்ததும், ‘இவ யாரு வந்திருக்கா? புதுசா தெரியுது’ என்று கண்ணை உருட்டுத மாதிரி இருக்கு” என்று ராஜேஸ்வரி அந்த மயிலிறகிடம் பேசுவது போல சொன்னாள்.

சபரிக்கு ராஜேஸ்வரி வெயில் வாசத்தைப் பற்றிச் சொன்னதில் இருந்தே தானும் அவளைப் போலப் பேசவேண்டும் என்று இருந்தது. “அப்படி அது கேட்டா அதுக்கு நீயே பதில் சொல்லு ராஜி. இவ வீட்டுக்காரனுக்குத் தெரியாம இவனை செந்துக்கா தூக்கிக்கிட்டுப் போக வந்திருக்கேன்னு” என்று சபரி சிரித்தாள். தான் அதை நிஜமாகவே மனசாரச் சொல்லுகிறோமோ என்று அவளுக்குப் படபடப்பாக இருந்தது.

“சபாபதி நல்லா இருக்காரா?” என்று சபரியின் மாப்பிள்ளை பற்றிக் கேட்டாள். சபாபதியை ராஜேஸ்வரிக்குப் பிடிக்கும்.

என்னவோ அப்படி ஆயிற்று. கூடப் பிறந்த அவளுடைய அக்காவின் கணவரோடு திடீரென்று ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் ராஜி புறப்பட்டுப் போய்விட்டாள். அவர், ராஜியின் அக்கா, ராஜி மூன்று பேரும் மதுரையில் ஒன்றாகத்தான் குடித்தனம். .

நடை ஏறக் கூடாது என்று அம்மாவும் அப்பாவும் கதவைச் சாத்தி விட்டார்கள்.

வேறு யாரும் எட்டிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. இளங்கோ கூடக் கொஞ்ச நாள் ராஜேஸ்வரி மேல் வருத்தமாகத்தான் இருந்தான். சபரி, ராஜேஸ்வரியைப் பார்க்கப் விருப்பப்பட்டாள் என்று சபாபதி, நரிமேடு கட்டபொம்மன் தெருவில் இருந்த ராஜியின் வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறார். சபாபதி, சபரி மற்ற எல்லோரும் அன்றைக்கு செகண்ட் ஷோ ஒரு சினிமாவுக்குக் கூடப் போனார்கள். கணேஷுக்கு அப்போது இரண்டு வயதோ மூன்று வயதோ அழுதுகொண்டே இருந்தான். படம் பார்க்கவே விடவில்லை. ராஜியின் அக்கா மாப்பிள்ளை அவனைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வெளியே போய் தாக்காட்டியபடி இங்கேயும் அங்கேயும் நடந்துகொண்டிருந்தார்.

கணேஷ் ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கிறான் என்பது ராஜிக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது. “ஏய்ப்பா. பன்னெண்டு வயசு ஆயிட்டுதா அவனுக்கு” என்று சபரியைப் பார்த்துப் புருவத்தைத் தூக்கினாள். “அவன் பிறந்த அன்னைக்கு விடிய விடிய சரியான மழைன்னு நீ சொல்லியிருக்கே இல்லே” என்று சபரியின் கையைப் பிடித்தாள். சபரிக்கு அந்த மழை ஞாபகம் வந்தது.

“இப்ப அடிக்கிற வெயிலுக்கு அப்படி ஒரு மழை பெஞ்சா எப்படி இருக்கும்? ஒரு மந்திரம் போடு ராஜி” என்று சபரி முகத்தை வெளிறலாக வைத்துக்கொண்டு சொன்னாள். இந்த வீடு, இந்தத் தெரு எல்லாம் இருட்டி மூடாக்குப் போட்டு, சன்னல் கதவை எல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் சாத்த வேண்டிய அளவுக்கு மழை கொட்டவேண்டும் போல இருந்தது. எங்கே பார்த்ததோ அல்லது பார்க்கவே இல்லாமல் சபரியே கற்பனை செய்துகொண்டதுவோ, பட்டைகள் எல்லாம் வெடித்த ஒரு மரத்து மூட்டில் ஈர மண்ணுக்குள் குடை குடையாய் ஏழெட்டுக் காளான் வரிசையாக முளைத்து நிற்கிறது.

ராஜேஸ்வரி இப்போது மதுரையில் வேலை பார்க்கிற இடத்தில் பள்ளிக்கூட நோட்டுப் புத்தகங்கள் தயாரிப்பது போல, அதற்குச் சம்பந்தமே இல்லாத, ஆண்களுக்கான மிக உயர்தரமான பருத்திச் சட்டைகளையும் தயாரிக்கிறார்களாம். பைக்குள் இருந்து ஐந்தாறு நோட்டுகளை எடுத்து வெளியே வைத்து, “இது கணேஷுக்கு” என்றாள். அதற்குப் பின் மிகக் கவனமாக இரண்டு அட்டை டப்பாக்களை எடுத்து, விற்பனைக்கு வைப்பது போல, மூடியை அகற்றிக் கீழ்ப்பக்கத்தில் செருகி சபரி பார்க்கும் படியாகத் திறந்து வைத்தாள். ஒன்றில் இளம் நீலச் சட்டையும் இன்னொன்றில் ஒரு வெள்ளை முழுக்கைச் சட்டையும் இருந்தன.

ஒரு நகைப் பெட்டியைக் காட்டுவது போல, தன் நெஞ்சப் பக்கம் அந்த இள நீலச் சட்டை இருந்த

அட்டைப்பெட்டியை வைத்தபடி, “நல்லா இருக்கா?” என்றாள். சபரிக்குப் பிடித்திருந்தது.

“நாப்பது சைஸ் சபாபதிக்குச் சரியா இருக்கும் இல்லையா?”

“கரெக்டா இருக்கும்” என்று சபரி சந்தோஷமாகச் சொன்னாள். கணேஷ் அப்பா பெயரை சபாபதி என்று எவ்வளவு சாதாரணமாக ராஜி சொல்கிறான்.

“அது ஃபார்ட்டி டீ, இளங்கோவுக்கு. அவன் எப்பவும் வெள்ளைதான் போடுவான். உனக்குத்தான் தெரியுமே” என்று அதை சபரியின் பக்கம் ராஜி நீட்டினான். அதையும் சபரிக்குப் பிடித்திருந்தது. வெள்ளைத் துணிகளுக்கே உண்டான ஒரு வாசத்தை அவள் முகர்ந்து பார்க்க விரும்பினாள். ராஜியைப் பார்த்து, “அவனுக்கு இது நல்லா இருக்கும்” என்று சொன்னாள். சபரிக்கு இளங்கோ ஞாபகம் எல்லாம் வந்தது.

வாஸ்தவம் தான். இளங்கோ எப்போதும் வெள்ளைச் சட்டைதான் போட்டிருப்பான். அவன் கலர்ச் சட்டை போட்டுப் பார்த்ததாகவே சபரிக்கு நினைவில்லை.

எல்லோரும் இசக்கியம்மன் கோவில் தெருவில் அடுத்தடுத்த வீட்டில் இருந்தார்கள். மூன்று பேர் வீடுமே வாடகை வீடுதான். இளங்கோ இருந்த வீட்டை மாத்திரம் ஒத்திக்கு முடித்திருந்தார்கள். ராஜேஸ்வரி வீட்டுக்கு அடுத்த வீடு இளங்கோ வீடு. ராஜி வீட்டில் அவளுடைய அம்மாவும் அப்பாவும் தான். அக்காவும் அக்கா மாப்பிள்ளையும் மதுரையில் இருந்தார்கள்.

எப்படியும் மாதத்திற்கு ஒரு தடவை, இரண்டு தடவைகள் வந்துவிட்டுப் போவார்கள். அக்கா மாப்பிள்ளை சில சமயம் தனியாகக் கூட வருவார்.

ராஜி டிகிரி முடித்து கலைமகள் நர்சரி ஸ்கூலில் வேலை பார்த்துக்கொண்டு இருக்கையில் இளங்கோ பத்தோ + ஒன்றோ படித்துக்கொண்டு இருந்தான். எப்போது பார்த்தாலும் ராஜி வீட்டிலேயே இருப்பான். ராஜி என்ன சொன்னாலும் கேட்பான்.

சைக்கிள் கேரியரில் ராஜியை உட்கார்த்தி வைத்து பஸ் ஸ்டாப்பில் கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு வருவான். தேரோட்டம் பார்க்கப் போகும் போது சபரி, ராஜி கூட அவனையும் பார்க்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட சீஸனில், பாட்டப் பத்து ரயில்வே தண்டவாளத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் எருக்கஞ் செடிகளில் ஆரஞ்சு நிற பட்டுப் பூச்சிகள் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் பெருகின சமயம், ரொம்ப தூரம் ராஜியுடன் துணைக்கு நடந்து போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தான். ஆளுக்கு ஒரு தண்டவாளத்தில், ராஜியின் கையைப் பிடித்தபடி சென்றதில் இளங்கோவுக்கு சந்தோஷம்.

ராஜியின் அக்கா, அக்காவின் கணவர் எல்லாம் வந்திருக்கும் போது சினிமாவுக்குப் போவார்கள். ராஜி கூப்பிடுவான். எவ்வளவு கூப்பிட்டாலும் சபரி அவர்களோடு வரவில்லை என்று சொல்லி விடுவான். ஆனால், இளங்கோ தான் முதலில் போய் டிக்கட் வாங்கிவைத்துக்கொண்டு நிற்பான்.

ராஜிக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க ஆரம்பித்த சமயம். பெண் பார்க்க வந்துவிட்டுப் போயிருந்தார்கள். அவர்கள் போன பிறகு ராஜி, சபரியைப் பார்க்க வந்தான். இளங்கோ கூடவே வந்திருந்தான். ராஜி முகம் சரியில்லை. ஆள் என்னமோ மாதிரி இருந்தான்.

புறவாசல் ஆட்டுரலில் தோசைக்கு அரைத்துக் கொண்டிருந்த சபரியுடன் பேச்சுக் கொடுத்த ராஜேஸ்வரி, பின்னியிருந்த ஜடையின் நுனியை முன்பக்கம் போட்டுப் பிரித்துவிட்டபடி இளங்கோவைப் பார்த்துச் சொன்னாள்: “நீ ஏன்டா எனக்கு இளமையா பிறந்தே. ரெண்டு வயசு என்னை விடக் கூட இருந்திருந்தா, பேசாம உன்னையே நான் கட்டிக்கிடுவேன் இல்ல.” சபரிக்கு ராஜி அப்படிச் சொன்னது ஆச்சர்யமாக இருந்தது. சபரிக்குத் தெரியும். அப்படி எல்லாம் அவர்களுக்கு இடையில் ஒன்றுமே இல்லை. “விளையாட்டு வாக்கில் என்னத்தையாவது உளறிக்கிட்டு இருக்காத” என்று ராஜியைத் திட்டியபடி இளங்கோவைப் பார்த்தான். அன்றைக்கும் அவன் வெள்ளைச் சட்டைதான் போட்டிருந்தான்.

ராஜேஸ்வரி அவளுடைய பைக்குள் இருந்து இப்போது எடுத்து வைத்தது, பிறந்த குழந்தைகளுக்குப் பரிசளிப்பதற்கான அட்டைப் பெட்டி. அதில் ஒரு ஜான்ஸன்ஸ் பேபி சோப், ஜான்ஸன்ஸ் பெளடர், ஒரு செட் குழந்தைகள் ஆடைகள் இருந்தன. தனியாக ஒரு பெரிய பேம்பர்ஸ் பாக்கெட்டும் இருந்தது.

ராஜி சந்தோஷமாகச் சபரியிடம் சொன்னாள்: “இளங்கோவுக்குப் பிள்ளை பிறந்திருக்கு. பார்த்துட்டுப் போகத்தான் வந்திருக்கேன்.” அவளே கொஞ்சம் இடைவெளிக்குப் பின், “கல்யாணம் ஆகி ரொம்ப லேட் ஆகத்தான் குழந்தை உண்டாகியிருக்கும் போல” என்றாள்.

சபரி வெறுமனே, “அப்படியா?” என்று மட்டும் கேட்டாள். அவ்வப்போது இந்தப் பக்கம் வேறு ஜோலியாக வந்தால் எட்டிப் பார்க்கிறவன், தனக்குக் குழந்தை பிறந்திருப்பதை இதுவரை சொல்லவில்லை என்பது அவளுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. அவளுக்குத் தான் குழந்தை பெற்ற திண்கள் ஞாபகம் வந்தன. கணேஷ் பிறந்திருந்திருந்த போது இரண்டு மூன்று பேர் பியர்ஸ் சோப் வாங்கி வந்திருந்தார்கள். ஊடுருவுவது போல் இருக்கும் அந்தத் தேன் கலர் வழியாக ராஜியைப் பார்த்தால் எப்படி இருக்கும்?

“எந்த ஆஸ்பத்திரியில் டெலிவரி ஆகியிருக்கு தெரியுமா?” சபரி, ராஜியைக் கேட்கும் போது இங்கே பக்கத்தில் இருக்கும் இரண்டு மூன்று மகப்பேறு மருத்துவமனைகள் நினைவுக்கு வந்தன.

“பிள்ளை பிறந்து ரெண்டு மாசத்துக்கு மேலிருக்கும். எனக்கு இப்போதான் வர முடிஞ்சது. அட்ரஸ் கொடுத்திருக்கான். திருமால் நகர்னு இருந்தது” என்று

ராஜேஸ்வரி முகவரியை அவளிடம் காட்டுவதற்காகக் கைபேசித் திரையை நகர்த்தினாள்.

கணேஷ் அப்பாவும் அவளும் அவன் வீட்டுக்கு இதுவரை போகவில்லையே தவிர, இளங்கோ வீடு திருமால் நகரில் இருப்பதும், அவன் ரெட்டியாரப்பட்டியில் வேலை பார்ப்பதும் சபரிக்குத் தெரியும்.

“திருமால் நகர் இங்கேயிருந்து பக்கம் தான். ஆட்டோவில போனா பத்துப் பதினைஞ்ச நிமிஷம்தான் ஆகும்.”

“நீ சும்மா தானே இருக்கே. என் கூட வாயேன்” என்று ராஜேஸ்வரி அவளையும் கூப்பிடுவாள் என சபரி நினைத்தாள். அப்படிக் கூப்பிடவில்லை.

“நான் முகத்தைக் கழுவிட்டு வாரேன். உன் கையால ஒரு டீயைக் குடிச்சுட்டுக் கிளம்புகிறேன். உனக்கு வழக்கமா வார ஆட்டோ நம்பர் ஏதாவது இருந்தா கொஞ்ச நேரங் கழிச்சு வரச்சொல்லு. இளங்கோக்கு நான் வாரேன்னு சொல்லியிருக்கேன். நான் புள்ளையைப் பார்த்துட்டு அங்கே இருந்தால பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போயிருவேன், அவன் பைக்கில் கொண்டு போயி விட்டிருவான்” என்று அடுத்தடுத்துச் சொல்லிவிட்டு முகம் கழுவத் தோளில் சபரி கொடுத்த துண்டைப் போட்டுக்கொண்டு போனாள்.

“கணேஷ் ஸ்கூல் விட்டு வாரதுக்குச் சாயுந்தரம் ஆயிரும் அல்லவா?”

“சபாபதி கிட்டே இப்படி அவசரமா வந்துட்டுப் போகவேண்டியது ஆயிட்டுன்னு சொல்லீரு. அவரு ஒண்ணும் நினைச்சுக்கிட மாட்டாரு” என்று நடந்தபடியே அவள் பேசுவது தண்ணீர் சிந்துவது போல ஒவ்வொரு அறையிலும் விழுந்து தெறித்துக்கொண்டே பாத்ரூம் வரை போனது.

சபரிக்குத் திடீரென்று தான் ரொம்பத் தனியாகிவிட்டது போல இருந்தது. இந்த உலகத்திலேயே அவளுக்கு ராஜேஸ்வரி ஒருத்திதான் இருந்தது போலவும் அவளும் இப்போது அவளைக் கைவிட்டுவிட்டாள் என்றும் நினைத்தாள். பாத்ரூமில் தண்ணீர் சிந்துகிற சத்தம் எல்லாம் பொய் என்றும் அவள் எங்கேயோ கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மாயமாய் இதற்குள் மறைந்து போயிருப்பாள் என்றும் நம்பினாள். சபரியின் சோப்பைப் போட்டுத்தான் ராஜி உள்ளே முகம் கழுவுகிறான். இது மார்கோ சோப் வாசனை இல்லை. வேறு மாதிரி இருந்தது. சபரியின் வீடு முழுவதும் அரளிப் பூ வாசம் நிரம்பியிருக்கிறது, கணேஷ் அப்பா அரளிச் செடிகளுக்குள் சபரி ஒளிந்திருக்கிறாளோ என்று தேடுவதாகவும் பிசுபிசுவென்று அவள் மேல் அரளிப் பால் சொட்டுவது போலவும் ஒரு நினைப்பு.

சபரிக்கு வீட்டை விட்டுப் போய்க் கொஞ்ச நேரம் காற்றாட வெளியில் நிற்க வேண்டும் போல இருந்தது.

...தொடர்ச்சி 13ஆம் பக்கம்

SATHYA

SPREADING HAPPINESS

   Sathya.retail

Scan to find our
Showroom Locations

Scan to know Prices, Offer details & to Shop Online
www.sathya.store

Whatsapp: 99166 98985
Call: 88805 98985

SOWBAGHYA®

Shree 2.0

2Ltr Table Top Tilting Wet Grinder

**Effortless Grinding
& Perfect Results
Every time!**

6 YEARS
WARRANTY
CHIMICE

3 YEARS
WARRANTY
UNDER BILT

**Available
Colors**

Attachments

Additional Attachments

Coconut Scraper

Atta Kneader

Sales Helpline - 98946 03899 | Products Available Online at www.sowbaghya.com [Flipkart](#) [amazon](#)

Ayudha Pooja Corporate Gifting Options

Available From ₹75/-* Onwards

Contact for More Information ☎ 95009 98499 / 99449 09944

Chennai: 32A, North Usman Road, T.Nagar, Chennai-600017, **Ph:** +91 44-2834-1760.

Kozhikode: No.314, Parandurani Road, Feroze-638011, **Ph:** +91 989-460-3599, **Customer Support:** +91 99524 38499

Australia: Sri Shree (India) Pty Ltd, www.sriindia.com.au, **Ph:** +61 (0)3 9706 5711 | **Canada:** Kalliga, **Ph:** +1 416 677 4159

India: www.sowbaghya.com, **Ph:** +91 44 2834 1760 | **Sri Lanka:** Ananya Trading, **Ph:** +91 44 2834 1760

USA: Sri-Bh, **Ph:** +1 408 421 0997 | **UK:** Shree Anand Trading, **Ph:** +91 44 2834 1760

Outside
India

SCAN QR CODE
FOR WEBSITE

Commercial Hotel & Kitchen Equipment Now Available on No-Cost EMI via **Fuhrer** Contact +91 97894 58499

Write us: grind@sowbaghya.com | www.sowbaghya.com | Available at all leading outlets

பூவும் பிஞ்சும் காயுமாக இருந்த முருங்கைக் கிளை மிகவும் ஆறுதலாக இருந்தது. ராஜிக்கு முருங்கைக் காய் பறித்துக் கொடுக்கலாம். ஒரு தொரட்டியைக் கொண்டு முருங்கைக் காய்களைப் பறித்து ராஜிக்குக் கொடுப்பதற்காகவே தான் இதுவரை இருக்கிறோம் என்று ஒரு சந்தோஷம் உண்டானது. அப்போது உண்டான வாசனை முருங்கை இலைகளின் வாசனை அல்ல, அவளுடைய அந்த சந்தோஷத்தின் வாசனை. வீட்டுக்கு வந்து உட்கார்ந்ததும் ராஜேஸ்வரி சொன்ன வெயிலின் வாசனையும் இதுவும் ஒன்றுதான்.

“இங்கே ஒத்தையில் என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்கே?” கொடியில் ஈரத் துண்டைக் காயப் போட வந்த ராஜேஸ்வரி கேட்டுக்கொண்டே சபரி பக்கம் வந்தாள். அவள் சிகையில் நெஞ்சப் பகுதியில் நைட்டியில் விழுந்து கிடந்த முருங்கைப் பூக்களைத் தட்டி விட்டாள். “உனக்குக் கொடுத்துவிட்டதான் பறிச்சுக்கிட்டு இருக்கேன்” என்று கீழே விழுந்து கிடந்த காய் ஒன்றைக் குனிந்து எடுத்தாள். அதனுடன் திரி போல ஒரு பிஞ்சும் இருந்தது.

“எனக்கு என்னத்துக்கு இத்தனை?” என்று ராஜேஸ்வரி கேட்டுவிட்டு, மேலே ஏதோ சொல்ல வந்ததை நிறுத்திக்கொண்டு, “நான் தலை சீவிட்டுக் கிளம்புதேன்” என்று உள்ளே போனாள்.

சபரி முருங்கைக் காய்களுடன் வரும் போது, ராஜேஸ்வரி அடுப்பு முன்னால் நின்றாள். மத் தூள் கொதிக்கிற வாசனை வந்தது. “நான் வந்து போட்டுத் தருவேன் இல்லே” என்று ராஜேஸ்வரியைப் பார்த்துக்கொண்டே போனாள். அவள் உடை மாற்றியிருந்தாள். மெருண் நிறத்தில் இருந்த அந்தச் சேலையில் அவள் புத்துணர்வோடு நின்றாள். முடி கூட அதிகம் கழியவில்லை. அடர்த்தியாகத்தான் இருந்தது. கொஞ்சம் நுனியில் வெட்டிவெட்டியிருப்பாள் போல.

முருங்கைக் காய்களைச் சணல் போட்டுக் கட்டி தினசரிப் பேப்பரில் சுற்றி வைத்தாள். பொறுக்கி வைத்திருந்த மயில் இறகுகளில் கொஞ்சத்தை எடுத்து அதையும் இறுக்கமாக நூல் சுற்றி வைத்தாள்.

“என் கூட சேர்ந்து இன்றைக்கு நீயும் கடும் டி குடி” என்று இரண்டு டம்ளர்களில் பால் கலக்காத டியை ராஜி ஊற்றிக் கொடுத்தாள். இருக்கையில் நன்றாகச் சாய்ந்துகொண்டு டியை உறிஞ்சிக் குடிக்க ஆரம்பித்தாள். கொஞ்ச நேரம் ராஜி ஒன்றுமே பேசவில்லை.

‘ரொம்ப ஸ்ட்ராங்கா இருக்கு’ என்று சபரிக்குத் தோன்றியது. அதன் துவர்ப்பு அவளுக்குப் பிடிக்கிறதா பிடிக்கவில்லையா என்று சபரியால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. ஆட்டோவை ஃபோனில் கூப்பிட்டாள். “இன்னும் பத்து நிமிஷத்தில் வர முடியுமா” என்று கேட்டாள். “ஆட்டோவந்திரும்” என்று ராஜேஸ்வரியிடம்

சொன்னாள். ராஜி இன்னும் டியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடித்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

சபரி எழுந்து போனாள். பீரோ திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. வருடம் பிறந்து நான்கைந்து மாதங்கள் ஆகிவிட்டன என்றாலும் அந்த டைரியை ராஜேஸ்வரிக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. எப்போதோ கன்னியாகுமரியில் வாங்கி வைத்த, சோவியில் கோர்த்த கீ செயின்களில் ஒன்றை எடுத்தாள். இன்னும் ஏதாவது ராஜிக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

டைரி, கீ செயின், மயில் இறகு, முருங்கைக் காய் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு ராஜேஸ்வரியிடம் போனாள். சபரிக்குத் தொண்டை அடைத்தது. அவளுக்கு எதனாலோ பேசவே முடியவில்லை. “உன் கூடவே வந்திரட்டுமா?” என்று ராஜேஸ்வரியிடம் கேட்கலாமா என நினைத்தாள். கேட்கவில்லை.

சபரி அவ்வளவையும் கையில் வைத்துக்கொண்டு அவளிடம் வருவதைப் பார்த்ததும், ராஜி எழுந்து நின்று அவளை அப்படியே சேர்த்துக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டாள். “இதெல்லாம் எனக்கு என்னத்துக்கு?” என்றாள். தன் பக்கத்தில் சபரியை உட்காரச் சொன்னாள்.

“இந்த கீ செயின், டைரி, மயில் இறகு எல்லாத்தையும் நான் வச்சுக்கிடுதேன். முருங்கைக் காயை இளங்கோ வீட்டில கொடுத்திரட்டுமா?” என்றாள். சபரி கையைத் தன் கைகளுக்குள் எடுத்துக்கொண்டாள். சபரிக்குப் புரியவில்லை. அவளையே பார்த்தாள்.

முன் பின் எதுவும் விளக்கம் இன்றி, சாணை பிடித்தது போல, இதை இப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும் என்று ராஜேஸ்வரிக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

“இப்ப யாரும் என் கூட இல்ல. அக்கா, அத்தான் எல்லாம் வேற வீட்டுக்குப் போயிட்டாங்க. நான் இப்போ தனியாத்தான் இருக்கேன். ஏழெட்டு மாசம் ஆச்சு.” சொல்லிவிட்டு, சபரிக்கு ஏதோ நிகழ்ந்து, ராஜேஸ்வரி அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்வது போல, சபரியை அவள் தட்டிக் கொடுத்தாள். சபரிக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. அவள் மடியில் படுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றியது.

வாசலில் ஆட்டோ வந்து நிற்கிற சத்தம் கேட்டது.

கருப்புப் பையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டே ராஜி ஒரு வறண்ட சிரிப்புடன் சபரியிடம் சொன்னாள்: “ஆட்டோக்காரர் காக்கிச் சட்டை போட்டிருக்காரா, வெள்ளைச் சட்டை போட்டிருக்காராண்ணு பாரு.”

சபரி நிஜமாகவே வெளியே வந்து பார்த்தாள். ●

வண்ணதாசன் <vannadasan@gmail.com>

மாரி செல்வராஜும் டோனி மாரிசனும்

● ஜெ.தீபலட்சுமி

“டால்ஸ்டாய் எனக்காக எழுதவில்லை. அதே போல நானும் கறுப்பின மக்களுக்காகவே எழுதுகிறேன். ஆனால், வில்லியன் ஃபாக்னரின் எழுத்துகளைப் போல் ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தினரின் இலக்கியமாக இருந்தாலும் உலகில் எவரும் வாசிக்க விரும்பும் வகையில் என் எழுத்துகள் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்” என்றார் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்க எழுத்தாளர் டோனி மாரிசன். ஒரு பொதுவான வாசகர் வட்டத்துக்காக எழுத்தாளர்கள் எழுத வேண்டும் என்பதை முற்றிலுமாக மறுத்த டோனி மாரிசன் ‘பொது’ என்ற சொல்லே தன்னைப் பொருத்தவரை பொருளற்றது என்று வாதிட்டார்.

இன்று மாரி செல்வராஜின் ‘பைசன்’ படம் வெளிவந்து திரையரங்குகளில் வெற்றிகரமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நேரம், அதன் பொருள் குறித்த பல்வேறு சர்ச்சைகளுக்கும் இயக்குநர் பதில் சொல்ல வேண்டிய கட்டாயத்துக்குத் தள்ளப்படுகிறார். ஐம்பதாண்டு காலத் தமிழ்த் திரையுலகில் சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் பிரச்சினைகளை திரைப்படங்களின் முழுக் கருப்பொருளாய் முதலில் பேசியதே பா. ரஞ்சித் தான். அவரைத் தொடர்ந்து மாரி செல்வராஜ் பேசி வருகிறார். தலித்கள் மீதான வன்முறையும் சாதி வெறி மனப்பான்மையும் முற்றிலும் ஒழியாத ஒரு சமூகத்தில் டோனி மாரிசனின் மொழிகளை இதே பார்வையில் நினைவு கூர வேண்டியது அவசியமாகிறது.

காலங்காலமாக சமூகத்தில் செல்வாக்கு உள்ளவர்கள் படைப்பு வெளிகளை ஆக்கிரமித்திருந்த போது, தங்களுக்காகவும் தங்களைப் போன்றவர்கள் ரசிக்கவும் மட்டுமே எழுத்து மற்றும் கலைப் படைப்புகளை உருவாக்கி வந்தனர். அதில் இயல்பாக்கப்பட்ட (normalize) பிற்போக்குகள் அத்தனையும் ஆதிக்கவாதிகளுக்கு ஏற்புடைய அரசியல் தான். அரசியலற்ற படைப்பு என்று எதுவுமே இல்லை. அந்தப் படைப்புகளையும் படைப்பாளிகளையும் இன்று வரையில் யாரும் ஏன் என்று கேட்டதில்லை; என்பது மட்டுமல்ல, ஊடகங்களின் செல்வாக்குடன் ‘பொதுப் பெரும்பான்மையின்’ ஆதரவுடன் அவற்றுக்குப் புனிதப் பீடங்களையும் கொடுக்க

முற்படுகிறோம்.

ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் எழுச்சி அடைந்து தங்களின் வலிகளைப் படைப்பாக்கும் போது, ‘ஏன் இப்படி எடுக்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்பதைப் போல அறமற்ற செயல் இருக்க முடியாது. சாதிக் ஒழிப்பையும் பெண் விடுதலையையும் பேசும் படங்கள் எல்லாம் முழுமையான பரிமாணங்களில் இன்னும் வரவே தொடங்கவில்லை என்பது தான் உண்மை.

எந்த அளவுக்கு ஒடுக்கப்படுகிறவர்கள் தங்களைத் தாங்களே வெறுக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். அந்த வகையில் போர்க்குணத்துடன் எதிர்ப் படைப்புகளைத் தருபவர்களுக்கு எந்த அளவு வலிமை தேவைப்படுகிறது என்பதையே டோனி மாரிசனின் கருத்து நமக்கு உணர்த்துகிறது. அவர் எழுதிய புகழ்பெற்ற ‘அதி நீலக் கண்கள்’ எனும் புதினத்தை வாசித்த அனுபவத்தை இங்கே பகிர்கிறேன்.

11 வயது பெகோலா அவளது தந்தையின் குழந்தையை வயிற்றில் சுமந்து கொண்டிருந்த காரணத்தால் தான் 1941ஆம் ஆண்டு சாமந்திப் பூக்களே பூக்கவில்லை என்று நாங்கள் நம்பினோம்.

அச்சிக் இறந்து போய் விட வேண்டும் என்று பெரியவர்கள் எல்லாரும் வேண்டிக் கொண்டிருந்த போது, ஃப்ரீடாவும் அவள் தங்கையும் மட்டும் சாமந்தி விதைகளை விதைத்து அவை பூக்க வேண்டும் என்றும்; அப்படிப் பூத்து விட்டால் பெகோலாவின் குழந்தை இறக்காது, எல்லாம் சரியாகி விடும் என்றும் நம்பினர். இரண்டுமே பொய்த்துப் போனது. ஆனால், பெகோலாவின் வேண்டுதல் மட்டும் அவளது மனதளவிலாவது நிறைவேறி விடுகிறது.

வெள்ளையர்களுடையதைப் போல் நீலமான கண்கள் வேண்டும் என்று அவள் காலமெல்லாம் விரும்புகிறாள். அவள் வாழ்நாள் எல்லாம் அன்பு மறுக்கப்பட்டவளாய், அழகற்றவளாய், வேண்டாதவளாய் இருந்திருக்கிறாள். நீலக் கண்களைப் பெறுவதொன்றே வாழ்வின் அத்தனை மகிழ்ச்சிகளுக்கும் ஆதாரம் என்று நம்பும் அவள் சர்ச் பாதிரியிடம் கூடத் தனியாகச் சென்று வேண்டிக் கொள்கிறாள்.

டோனி மாரிசன்

குடித்திருந்த அவளது தந்தையின் அச்செயலுக்குப் பின் அனைவரும் தன்னை விந்தை போல் பார்த்ததை வைத்து தனக்கு எப்படியோ நீலக் கண்கள் கிடைத்து விட்டதாக நம்புகிறாள். பள்ளியிலிருந்தும் சமூகத்திலிருந்தும் மேலும் ஒடுக்கப்படும் அச்சிறுமியின் மனப்பிறழ்விலேயே அவளுக்கு அந்த நிம்மதி ஏற்படுகிறது.

டோனி மோரிசன் எழுதிய the bluest eye என்கிற இக்கதையை வாசித்து முடித்த கையோடு எதையும் எழுத முடியவில்லை.

அமெரிக்கக் கறுப்பர் இன இலக்கியத்தின் மிக முக்கியமான ஆளுமையும் நோபல் பரிசு வென்றவருமான மாரிசனின் இந்த நாவல் இனவெறி, வர்க்க பிரச்சினைகள், பெண்மை மற்றும் பெண்ணியம், காதல், உடலுறவு, குழந்தைமை குறித்த பல விஷயங்களைப் பேசுகிறது.

பெகோலாவின் அம்மா வேலை செய்யும் வீட்டுக்கு சிறுமிகள் மூவரும் போகும் இடம் முக்கியமானது. அந்தப் பணக்கார வீட்டின் சமையகறையில் மும்முரமாய்ப் பெருமையுடன் ஏதோ சமைத்துக் கொண்டிருக்கும் அம்மா இவர்களைப் பார்த்ததும் சுத்தமான அந்த வீட்டில் இவர்கள் நுழைந்ததற்காய்க் கடிந்து கொள்கிறாள்.

மஞ்சளும் சிவப்புமாய் நீலக் கண்களுடன் இவர்கள் கடைச் சன்னல்களில் கண்ட பொம்மை போலவே ஒரு பாப்பா, பெகோலாவின் அம்மாவை மிஸஸ். பரீட்லவ் என்று அழைக்காமல், பாலி என்கிறது.

தெரியாமல் பெகோலா அடுப்பிலிருந்த கொதிக்கும் குழம்பை அவள் கால்களில் கொட்டிக் கொள்கிறாள். வலியால் துடிக்கும் அவளை அடித்ததோடு அல்லாமல், அந்த மஞ்சள் குழந்தையின் உடையிலும் தரையிலும் சிந்தி விட்ட குழம்புக்காகப் பதறிப் போகிறாள் அம்மா.

மாரி செல்வராஜ்

சிறுமிகளை விரட்டி விட்டு அந்த மஞ்சள் பாப்பாவைத் தூக்கி வைத்துக்கொள்கிறாள்.

ஒரு நாள் குடித்து விட்டுப் பாலியின் கணவன் வந்து கத்தும் போது வெள்ளை எசமானி பயந்து போகிறாள். போலீசைக் கூப்பிடுகிறாள்; அவனை விட்டுப் பிரிந்து விடும்படி எசமானி வலியுறுத்துகிறாள். இல்லாவிட்டால் சம்பளம் தரமாட்டேனென்று மிரட்டுகிறாள்.

பாலியால் அது மட்டும் முடியவில்லை. அவன் குடித்து விட்டு அடிக்கிறான் என்றாலும் காதலித்து மணந்தவன். குழந்தைகளின் அப்பா. தன் உழைப்புக்கான ஊதியத்தைப் பிடுங்கி வைத்துக் கொண்டு தராமல் மிரட்டும் வெள்ளைப் பெண்மணிக்காகத் தன் கறுப்புக் கணவனைப் பிரிய பாலி மறுத்து விடுகிறாள். ஊதியத்தை இழந்தது பெரிய வலியாய் நிலைக்கிறது.

இப்படி இனவெறியின் ஊடாகப் பல்வேறு சமூக வேறுபாடுகளைப் பேசினாலும் இந்த நாவலின் சிறப்பாகக் கருதப்படுவது ஒரு குழந்தையின் பார்வையில், அவளது குழந்தைமை எனும் அடிப்படை உரிமை கூடக் கொடூரமாய் பறிக்கப்படுவதற்கு இனவெறி எப்படிக்காரணமாகிறது என்று சொல்லி இருப்பது தான்.

சிவந்த தோல் என்பது அழகு மட்டுமல்ல, நன்மை, குற்றமற்ற தன்மை, சுத்தம், புனிதம் எல்லாவற்றுக்கும் அடையாளமாகிப் போவதன் மறுபக்கம் தான் நீலக்கண்களை அடைந்த இந்தச் சிறுமியின் கதை.

தொந்தரவு செய்யும். ஆனாலும் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டியது.

ஜெ. தீபலக்ஷ்மி <deepalakshmiche2025@gmail.com>

அலையும் பிரதி

● டிம் பார்க்ஸ் தமிழில்: வானதி

61 முத்தாளர் ஒருவர் மறையும் போது, அவரது பிரதி மாற்றமடைகிறதா? மே 6, 2021இல் ராபர்டோ கலாஸ்ஸோவின் ‘ல தவோல்ட்டா தேய் டெஸ்டினி’ (La tavoletta dei destini) என்ற சிறிய புத்தகத்தின் மொழிபெயர்ப்பை அவருக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தேன். பதிப்பாளருக்கு அனுப்புவதற்கு முன் அவர் முழுமையாக அதைச் சரிபார்க்க வேண்டும். நான் மொழிபெயர்த்த அவரது அனைத்து புத்தகங்களும் இது போன்றே சரிபார்க்கப் பட்டிருக்கிறது. அவரது எழுத்துக்கள் அனைத்தும் அவரது கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதை அவர் விரும்பினார். என்னுடைய தவறான புரிதல்களையும் விடுபட்ட நுண்ணியப் பகுதிகளையும் அவர் கண்டறிந்துவிடுவார் என்பது எனக்கு இந்த ஏற்பாட்டை ஏற்புடையதாக ஆக்கியிருந்தது. ‘சிந்துபாத் என்பதைச் சின்பாத் என்று மாற்றியிருக்கிறாய்’ என்று உடனடியாகத் தன்னுடைய மறுப்பைத் தெரிவித்தார். அமெரிக்க, ஆங்கில வாசகர்களுக்கு ‘சின்பாத் என்ற பெயரே பரிச்சியமானது’ என்று பதில் சொன்னேன். ‘சிந்துபாத் என்பதுதான் சரி’ என்று சொல்லிவிட்டார்.

ஜூலை ஒன்றாம் தேதி, நான், ஒரு வாரத்திற்குள் பதிப்பாளருக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று அவருக்கு நினைவுபடுத்தி எழுதினேன். அவரது கூற்றுப்படியே கூட அவர் மிகவும் மெதுவாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். ‘எனக்கு உங்கள் மீது நம்பிக்கை இருக்கிறது. அப்படியே விடுங்கள். நான் வேறு எழுத்து வேலைகளில் மும்முரமாக இருக்கிறேன்.’ அப்போதுதான் எதுவோ சரியில்லை என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஜூலை 28ஆம் தேதி அவர் இறந்துவிட்டார். நவம்பர் ஒன்றாம் தேதி, பதிப்பாளரிடம் இருந்து முதல் பிரதி சரிபார்க்க எனக்கு அனுப்பப்பட்டது.

உடனடியாக ஒரு புதிய உலகில் இருப்பதான உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. பதிப்பாசிரியருக்கு இத்தாலிய மொழி தெரியும். மூலப் பிரதியுடன் அவர் எனது

மொழிபெயர்ப்பை சரிபார்த்திருந்தார். சில மாற்றங்களையும் மறுப்புகளையும் அவர் தெரிவித்திருந்தார். ராபர்டோ ஆங்கிலத்தில் நல்ல தேர்ச்சி உடையவர் என்பதால், முன்பெல்லாம் முக்கியமானதாகத் தோன்றும் என்னுடைய மொழிநடை தேர்வுகளை அவரிடம் கொடுத்து சரிபார்த்துவிடுவேன். இப்போது அவர் இல்லை. இப்போது பிரதி அதன் ஆசிரியரிடம் இருந்து விலகிவிட்டது. வாசகர்களின் கருணையை எதிர்பார்த்து இருக்கிறது. நங்கூரத்தை இழந்த கப்பல் ஒன்று, யாருமில்லாமல் ஆழ்கடலில் அலைய ஆரம்பித்துவிட்டது. யார் வேண்டுமென்றாலும் அதில் ஏறிக்கொள்ளலாம்.

‘ல தவோல்ட்டா தேய் டெஸ்டினி,’ ஒரு கப்பல் விபத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது. ‘அவன் இதுவரை பார்த்திராத புயல்... வழிதவறி மட்டும் அவன் செல்லவில்லை, அவனது திசைமானிகளையும் கூட இழந்துவிட்டான். அதுதான் அவன் கடைசியாகப் பார்த்திருந்தான்.’

சின்பாத் - மரியாதையுடன், சிந்துபாத் - இன்னொரு மனிதனுடன் ஒரு கூடாரத்தில் விழிக்கிறான். ‘இது தில்முனில் இருக்கும் உத்நாபிஷ்டிமின் இடம்’ என்று அவனிடம் சொல்லப்படுகிறது. உத்நாபிஷ்டிம்,

மெசபடோமியா தொன்மத்தில் விவிலியத்தின் நோவாவை ஒத்தவர். பெரும் வெள்ளம் ஒன்றில், கப்பல் ஒன்றைக் கட்டி, அதில் மனிதர்களையும் மிருகங்களையும் காப்பாற்றியதற்காக உத்நாபிஷ்டிமிற்குச் சாகா வரம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அவர் யாரும் வசிக்காத, யாராலும் நெருங்கமுடியாத தில்முன் என்ற இடத்தில் மட்டுமே வசிக்க வேண்டும். அந்த இடத்தைச் சிந்துபாத், ‘எந்தக் கப்பல் பயண வரைபடங்களிலும் பார்த்ததில்லை’. பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், அவர் மட்டுமே அவரது

ராபர்டோ கலாஸ்ஸோ

கலாச்சாரத்தின் தொன்மக் கதைகளை அறிந்தவர். கடவுள்கள் கூட மறைந்துவிட்டார்கள். எப்போதாவது அரிதாக வரும் விருந்தாளிகளிடம் - கில்காமெஷ், சிந்துபாத் - அந்தத் தனிமையான மனிதர், தன்னுடைய ஒன்றுடன் ஒன்றாக இணைந்திருக்கும் கதைகளை ஒன்றிற்குப் பின் மற்றொன்றாக, காலத்தைத் தாண்டி சொல்ல ஆரம்பித்துவிடுவார்.

கலாஸ்ஸோ மறைந்த பின்னரே, 'ல தவோல்ட்டா தேய்டெஸ்டினி'யில் இருக்கும் மிகவும் உணர்வுபூர்வமான சுயசரிதை குறிப்புகளை நான் உணர்ந்தேன். தெளிவாக இல்லை என்றாலும், 1980களின் ஆரம்பத்தில் இருந்து அவர் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்த பெரும் தொன்மக் கதைகளின் சுழற்சியின் மற்ற ஒன்பது பகுதிகளைவிட, இந்தப் புத்தகம் இன்னமும் நையாண்டியும் சோகமும் கலந்ததாக, அவரது வாழ்க்கையை ஒட்டியதாக இருந்ததாக எனக்குத் தோன்றியது. 'நான் அனுண்ணாகியின் (சுமேரிய கடவுள்) கதைகளை, 'நீ வாழ்ந்து, எங்களது கதைகளைச் சொல்வாய்' என்று ஈயா எனக்குத் தெரிவித்தது போல, நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்று உத்நாபிஷ்டிம் சொல்கிறார். திருத்தப்பட்ட பிரதியை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அதில் உத்நாபிஷ்டிம், கலாஸ்ஸோவின் நிழல்தான் என்பது எனக்குச் சட்டென்று புலப்படுகிறது. அவர் நோயுற்றிருந்த சில

நாட்களில், உலகில் இருந்து விடைபெறும் நேரத்தில், ஷேக்ஸ்பியரின் பிராஸ்பெரோ போல, கலாஸ்ஸோ தன்னுடைய பிரதிகள், வாசகர்கள் குறித்த தன்னுடைய நிலையைக் குறிக்க இந்தப் பாத்திரத்தை உபயோகிக்கிறார்.

'தில்முனில், தங்களையே மறந்துவிட்ட பின்னர், அனுண்ணாகி என்னை மறந்துவிட்டாரா அல்லது உங்களை முன்னிட்டு எனக்கு வாய்த்திருக்கும் பாத்திரமான, அவர்களது கதைகளைச் சொல்பவன் என்ற பாத்திரத்தை சரியாக மனத்தில் கொண்டு, என்னை இங்கே விட்டுவிட்டு சென்றார்களா என்ற கேள்வி என்னால் ஆழம் காணமுடியாததாக இருக்கிறது' என்று உத்நாபிஷ்டிம் சிந்திக்கிறார்.

கடந்த காலத்தில், நான் அவரது 'தி மேரேஜ் ஆப் காட்மஸ் அண்ட் ஹார்மோனி' (The Marriage of Cadmus and Harmony) அல்லது 'க' (Ka) அல்லது 'தி புக் ஆப் ஆல் புக்ஸ்' (The Book of All Books) போன்ற நூல்களை மொழிபெயர்த்த போது, மௌனங்களில் மகிழ்ந்திருந்த கலாஸ்ஸோவிடம், அந்த புத்தகங்களின் சில பகுதிகளின் அர்த்தம் குறித்துக் கேட்டிருக்கிறேன். இப்போது அவர் என்னுடைய கேள்விகளைத் தவிர்ப்பதை கூட ரசிக்க முடியாது. 'இறுதியில், இவை எல்லாம் வெறும் கதைகள் மட்டுமே. கதைகளிடம் அவற்றின் அடையாளத்தைக் கேட்க கூடாது' என்று உத்நாபிஷ்டிம் சொல்கிறார்.

கதை சொல்லும் பாணியில் இருக்கும் பிரச்சினைகளைவிட, பிரதியை சரி பார்க்கும் போது, காலாஸ்ஸோவின் மூலத்தில் ஒரு மிகச்சிறிய தவறு இருப்பது போலத் தெரிகிறது. காலாஸ்ஸோ, எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, ஒரு பதிப்பாளரும் கூட. இத்தாலியின் புகழ்பெற்ற பதிப்பகமான அடெல்பி ஏடிசியோனியின் தலைவர். மிகவும் கவனத்துடன் பிரதிகளைத் திருத்துவதில், அதிலும் அவரது புத்தகங்களைச் சரியாகப் பிழை திருத்துவதில் பெருமிதம் கொள்பவர். பல வருடங்களாக, இரண்டாயிரம் பக்கங்களுக்கு மேலாக அவரது எழுத்துக்களை மொழிபெயர்த்திருந்ததில், மிகவும் சிறிய அளவிலான பிழைகளையே நான் கவனித்திருந்தேன். அவற்றைக் குறித்து நான் அவருக்கு எப்போது எழுதினாலும், அவர் பதில் எழுதுவதில்லை. அவரது பிரதியில் பிழைகள் இருப்பது சாத்தியமில்லை என்பது போலவோ, நல்ல நண்பர்களிடையே திடீரென்று எழுந்த மோசமான துர்நாற்றம் போலவோ, பெரும் கட்டிடத்தை வீழ்த்திவிடும் சிறிய பிளவைப் போலவோ அவற்றை அவர் பார்ப்பது போல இருந்தது; ஆனால், அடுத்தப் பதிப்பில், அந்தப் பிழை திருத்தப்பட்டிருக்கும். இந்த முறை, அதிர்ஷ்டவசமாக, நான் கவனித்திருந்தது புத்தகத்தின் பின்னிணைப்பில் இருந்த சிறிய தவறு. பதிப்பாசிரியரும் நானும் வேகமாகப் பரிமாறிக்கொண்ட மின்னஞ்சல்களின் மூலமாக அவற்றை உடனே திருத்திவிட்டோம். இறந்து போனவரின் பிரதி எங்களுடையதாகிவிட்டது. இருந்தாலும், காலாஸ்ஸோவின் பதில்கள் வரப்போவதில்லை என்பதை நான் வருத்தத்துடன் நோக்கினேன். பிழைகள் என்று நினைத்து ஓரிரு முறை அவருக்கு எழுதி, அவை பிழைகள் இல்லை என்றவுடன், வேகமாக என்னுடைய தவறை சுட்டிக்காட்டி அவர் எழுதுவார்.

ஆனால், சாகாவரம் பெற்ற உத்நாபிஷ்டிம், தன்னிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட கதைகளை இனிசொல்லப்போவதில்லை என்று நினைக்கிறார்? தில்முனில் அவரை இருவர் மட்டுமே சந்திக்கின்றனர். கில்காமெஷிற்கு வாழ்வில் ஒரு லட்சியம் மட்டுமே 'சாவை வெல்வது'. அவன் அங்கே, 'நீண்ட துடுப்புகளைக் கொண்டு படகை தள்ளிக்கொண்டு... நீத்தவர்களின் நதியின் வழியே... அனைத்து உயிர்களிடமும் இருந்து விலகி இருக்கும்' தில்முனிற்கு வந்து சேர்கிறான். உத்நாபிஷ்டிமின் கூடாரத்தில் இருந்து ஒருவழியாகச் சிந்துபாத் கிளம்பும் போது, அங்கே 'ஒவ்வொரு திசையிலும், மணலாலும் களிமண்ணாலும் ஒன்றுபோல, ஒரே நேரத்தில், ஒரே இடைவெளியில் எழுப்பப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான கூம்பைப் போன்ற குன்றுகள்...' கூடாரத்தைச் சுற்றி எழுப்பப் பட்டிருப்பதைப் பார்த்தான்.

கல்லறைகளா? என்னுடைய மொழிபெயர்ப்பில் வேகமாகத் தேடினேன். நானே மறந்துவிட்ட ஒரு பத்தியை கண்டேன். 'அந்தத் தீவு, தட்டையாகவும் கடுமையாகவும் இருந்தது. அங்கங்கே குன்றுகள், அவை கல்லறைகள் போல, என்னால் உறுதியாகச் சொல்லமுடியாத நிலையில் இருந்தன.' பிழைத்திருத்தப்பட்ட பிரதிக்கு என்னுடைய ஒப்புதலைக் கொடுக்கும் போது, நான் யோசிக்க ஆரம்பித்தேன். 'ல தவோல்ட்டா'வை எழுதும் போது, காலாஸ்ஸோ, மறுகரையில் தான் நிற்பதாக எண்ணியே எழுதினாரா? பெரும் கல்லறையில் இருந்து, ஒரு ஆவியைப் போல அவரது மனச்சான்று நம்மிடம் பேசுகிறதா? புத்தகத்தின் ஆசிரியர் இறந்துவிட்டதால், இப்போது பிரதிக்கு தனியே உயிர் வந்தது போல இருந்தது. அந்தக் குன்றுகளைப் பார்த்தவுடன், சிந்துபாத்: 'நூறு, நூறு குன்றுகள், ஆயிரத்திற்கும் மேல்... வானத்தின் எல்லை வரை நீண்டிருந்தது... முதலில் அது எனக்குப் பயங்கரமாக இருந்தாலும், விரைவில் லகுவாக, பைத்தியக்காரத்தனமான உற்சாகம் தொற்றியது. பின், மீண்டும் பயங்கரம்.'

தன்னுடைய அரிதான விருந்தினர்களுக்குக் கதைகள் சொல்வதுடன், மரணத்தில் இருந்து அவர்கள் தப்பமுடியாது என்று சொல்லும் கடமையும் உத்நாபிஷ்டிமிற்கு இருந்தது. 'யூப்ரடஸ் நதியின் மீது ஒரு நாள் மட்டுமே பறந்து மடியும் தும்பிகளைப் போன்றது மனிதனது வாழ்வும்'. கில்காமெஷிடம் பேசும் போது, 'நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்தேன். அதன் பின்னர் என்னைக் கூர்மையான வலி ஊடுருவியது.' குன்றுகளுக்குச் சென்றுவிட்டு வரும் சிந்துபாத்திடம், 'தில்முன் எங்கிருக்கிறது என்று உனக்கு இப்போது தெரியும். அங்கே வரும் விருந்தினர்கள் வெகுசிலர் மட்டுமே. ஆனால், யாரும் உத்நாபிஷ்டிமின் தீய செய்திகளைக் கேட்க விரும்புவதில்லை. ஆனால், மனிதன் இறந்துவிட்டால், கதைகள், குறைந்தது பெரும் வெள்ளத்திற்கு முந்தைய கதைகள், 'என்னைப் போலவே... மரணத்தில் இருந்து தப்பிவிட்டன' என்கிறார் உத்நாபிஷ்டிம். அவரது கப்பல், மனிதர்களையும் மிருகங்களையும் மட்டுமல்ல, தொன்மங்களையும் காப்பாற்றியிருக்கிறது.

உத்நாபிஷ்டிம் என்பது காலாஸ்ஸோவின் எழுத்துக்கள், இனி வரும் பல நூறாண்டுகளில் அவரது தொன்மக் கதைகள் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்படும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. சில காலங்களுக்கு மட்டுமே கதைகளுடன் வாழ்ந்த காலாஸ்ஸோ என்ற மனிதனே, சிந்துபாத்தாகவும் கில்காமெஷாகவும் இருக்கிறார். 'ல தவோல்ட்டா தேய் டெஸ்டினி' பிரதியும் மனிதனும் பிரிந்து இருப்பதைச் சொல்கிறது. ஒருவிதமான கல்லறை.

பெரும் வெள்ளத்திற்குப் பின்னர், ‘கப்பல் விபத்துகள் மட்டுமே கதைகளாக இருக்கின்றன’ என்று உத்நாபிஷ்டிம் சொல்கிறார்.

டிசம்பர் 2ம் தேதி, பதிப்பாளர் புத்தகத்தின் ஆங்கிலப் பெயர் குறித்து ஒரு மின்னஞ்சல் அனுப்புகிறார். நான் தலைப்பை முதலில் ‘The Tablet of Destinies’ என்று மொழிபெயர்த்திருந்தேன். கலாஸ்ஸோ எனக்கு முதலில் அனுப்பிய மின்னஞ்சல் ஒன்றில் ‘The Tablet of the Destinies’ என்று மாற்றியிருந்தார். வார்த்தைக்கு வார்த்தை இத்தாலிய தலைப்பை மொழிபெயர்த்திருந்தார். இது எனக்கு ஒருவிதத்தில் சரியாகத் தெரியவில்லை என்றாலும் ‘destinies’ என்பதை, நமக்குத் தெரிந்த, நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் விதியை, உறுதியாகச் சொல்லவேண்டும் என்ற அவரது ஆசையை நான் மதித்தேன். உதாரணமாக, ஆசிரியரின் விதியை. புத்தகத்தின் இறுதியில் இருக்கும் ஒரு பத்தியில், ஒவ்வொரு உயிரின், ஒவ்வொரு பொருளின் விதியும் முன்கூட்டியே நிர்ணயிக்கப்பட்டு, அது கல்வெட்டில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், மாறாக, உலக வாழ்வு என்பது நிலையற்றது என்பதை எதற்காகவோ பயத்துடன் மறுத்ததாக அவர்களது தொன்ம தெய்வங்கள் நம்பியதாக, கலாஸ்ஸோ தன்னுடைய புத்தகங்களில் இருக்கும் பிழைகளை வெறுப்பது போல எழுதியிருக்கிறார். அடெல்பி பதிப்பகத்தின் புதிய தலைமையுடன் பேசிய பின்னர், தலைப்பை ‘The Tablet of Destinies’ என்று மீண்டும் மாற்றிவிட்டதாக என்னுடைய பதிப்பாளர் தெரிவித்தார். நான், எந்த மறுப்பும் சொல்லாமல், ஏற்றுக்கொண்டேன். இதுவே சரியான தலைப்பாக எனக்குத் தோன்றியது. கலாஸ்ஸோ தன்னுடைய கல்லறைக்குன்றில் என்ன நினைப்பார் என்று யோசித்தேன்.

அது இன்னொரு அற்புதமான கதை. உத்நாபிஷ்டிமின் கதையின் நையாண்டித்தனமான வேடிக்கைகளில் ஒன்று என்னவென்றால், அவரைத் தில்முனிற்சுச் சாகாவரம் கொடுத்து அனுப்பிய போது, கடவுள்கள் அவரது மனைவியையும் அவர் கூடவே அனுப்புகிறார்கள். என்லில் என்ற கடவுள், ‘உத்நாபிஷ்டிம், இன்றுவரை நீ மனிதனாக இருந்தாய். இன்று முதல் நீயும் உன் மனைவியும் கடவுள்களைப் போல இருப்பீர்கள். நதிகள் சங்கமிக்கும் இடத்தில் நீங்கள் வாழ்வீர்கள்’ என்று சொல்கிறார். ஆனால், கதையில் அவரது மனைவி வேறெங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. தில்முன், ‘பேசுவதற்கு எவரும் இல்லாமல், நான் மட்டுமே வசிக்கும் இடம்’ என்று உத்நாபிஷ்டிம் சொல்கிறார். என்ன நடக்கிறது? நிஜ வாழ்வில், பலவருடங்களாகக் கலாஸ்ஸோ தன்னுடைய மனைவியுடன் மிலான் நகரில் வாழ்ந்து வந்தார். அதே நேரத்தில், மற்றொரு

இளம்பெண்ணுடன், அதே நகரத்தில் எல்லோருக்கும் தெரியும்படியாகவே, குடும்பம் நடத்தினார். தனிமையில் இருக்கும் உத்நாபிஷ்டிம் எப்போதாவது தில்முனின் எல்லைகளுக்கு அருகில் செல்லும் போது, சிடுரி என்ற ‘மதுவிடுதிப் பெண்ணை’ பார்க்கிறார். ‘மரணத்தின் நதியின் இருகரைகளில் நாங்கள் வாசித்தோம்... அவளது மதுவிடுதியில், வேறெந்த சாதாரண வாடிக்கையாளனைப் போல நான் அமர்ந்திருப்பேன்.’

இத்தாலியில், ஒருவர் அவரது சொந்த நகரத்தில் அல்லது அவரது குடும்பம் வாழ்ந்த நகரத்தில் புதைக்கப்படுவதுதான் வழக்கம். பலநேரங்களில் கல்லறை இன்னொருவருடன் பகிர்ந்து கொள்வதாக இருக்கும். அப்படியே ஒருவர் அவரது சமூகத்துடன், குடும்பத்துடன் ஒன்றாக இருக்கிறார். ‘Two Double Beds’ என்ற கதையில், லூய்கி பிரண்டெல்லோ, பிறர் அறியாத வாழ்வை வாழ்பவர்களுக்கு, இத்தகைய வழக்கம் எவ்வளவு வேடிக்கையாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்கிறார். தன்னுடைய பிறந்த நகரமான பிளாரென்சிலோ அல்லது பல காலம் வாழ்ந்த நகரமான மிலானிலோ, கலாஸ்ஸோ தன்னைப் புதைக்கச் சொல்லவில்லை. மாறாக, வெனிஸ் நகருக்கும் முரனோவிற்கும் இடையில் இருக்கும் சான் மிச்செல் தீவின் கல்லறை தோட்டத்தில், அவரது நண்பர் ஜோசப் பிராட்ஸ்கியின் கல்லறைக்கு அருகில் புதைக்கப்படவே விரும்பினார். தன்னுடைய குடும்பத்திற்கும் தான் வாழ்ந்த சமூகத்திற்கும் வெளியே தன்னை வைத்துக்கொண்டு, மிகவும் தொலைவான, பல நதிகளும் கடல்களும் சேரும் இடத்தில், இகோர் ஸ்ட்ராவின்ஸ்கி, செர்கெய் டியாகிளேவ், எஸ்ரா பவுண்ட் போன்றவர்களுடன் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார்.

எனவே, ஒரு எழுத்தாளரின் மறைவு, அவரது பிரதியை எழுத்தாளரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து விடுவித்து, திக்குத் தெரியாமல் அலையச்செய்வது மட்டுமல்லாது, அவர் உயிருடன் இருக்கும் போது சாத்தியமில்லாத சிந்தனைகளையும் வாசிப்பையும் கூட அனுமதிக்கிறது. இன்னமும் பல நூற்றாண்டுகளுக்குக் கலாஸ்ஸோ தன்னுடைய தீவில் காத்திருப்பதை நான் கற்பனை செய்கிறேன். தன்னுடைய கதைகளை எப்போதோ வரப்போகும் தன்னுடைய சின்பாத்திடம் அவர் சொல்லுவார். இல்லை, சிந்துபாத். என்னைப் பொறுத்தவரை, என்னுடைய நிலைப்பாடு மிகவும் தெளிவானது; எனது சாம்பலை, அப்போது வீசும் ஏதோ ஒரு காற்றில் கலந்துவிடவே நான் விரும்புகிறேன்.

வானதி <rmuthuprakash@gmail.com>

Originally published as “A Text Adrift” The New York Review of Books, July 7, 2022. Copyright ©2025. Parks, Tim

பர்வதத்தம்மாளும் விசாலாட்சியம்மாளும்

• ஸ்ரீநிவாச கோபாலன்

புதுமைப்பித்தனுக்கும் க.நா. சுப்ரமண்யத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளில் ஒன்று, இருவருமே தங்கள் இனம் வயதில் தாயாரை இழந்தவர்கள். தாயைப் பிரிந்த துக்கம் இருவரையும் ஆழமாகப் பாதித்திருந்தது.

புதுமைப்பித்தனின் தாயார் பர்வதத்தம்மாள் 1914ஆம் வருடம் காலமானார். அப்போது புதுமைப்பித்தனுக்கு வயது எட்டு. மறைந்த தாயாரின் நினைவை வாழ்நாள் முழுவதும் மனதில் தேக்கி வைத்திருந்த புதுமைப்பித்தன், அவரது பெயரைக் குறிக்கும் விதமாகவே தினகரி என்ற பெயரைத் தனது மகளுக்குச் சூட்டினார். குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டுவது பற்றி மனைவி கமலாவுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் (31-6-1946) 'தினகரி' என்ற பெயருக்குப் பொருள்விளக்கம் தருகிறார்: 'பார்வதிக்குத் தினகரி எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. அவள் பெயர் பர்வதகுமாரி'. அதே 1946ஆம் வருடத்தில் தான் தொடங்கிய படத்தயாரிப்பு நிறுவனத்துக்கும் 'பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸ்' என்று பெயரிட்டார். 'பர்வதகுமாரி' என்ற தலைப்பில் ஒரு நாவல் எழுதுவதற்கான திட்டம் புதுமைப்பித்தனிடம் இருந்திருக்கிறது. இவையெல்லாம் புதுமைப்பித்தன் தன் தாயை ஆயுள் பரியந்தம் நினைவுகூர்ந்து வந்தார் என்பதை உணர்த்துபவை.

புதுமைப்பித்தனுக்கு இருந்த இதே துக்கமும் தவிப்பும் அவரது அணுக்க நண்பரான க.நா. சுப்ரமண்யத்திடமும் குடிகொண்டிருந்தன. க.நா.சு. பிறந்தது 1912ஆம் ஆண்டு. அவரது தாயார் இறந்தது 1924ஆம் ஆண்டு. பன்னிரண்டு வயது பாலகனாக இருந்தபோது தாயை இழந்திருக்கிறார்.

'அபஸ்வரம்' என்ற கவிதையில் தன் தாயார் மறைந்த நாளை சித்தரித்திருக்கிறார், க.நா.சு.

வேப்ப மரத்தடி வீட்டில்,
பரமேசுவர அய்யர் ஹோட்டலுக்குப் பின்னால்
ஐந்தாவது பாரம் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது
என் தாயார் இறந்து போனாள்.

திருவையாரில் ஸப்தஸ்தானப் பல்லக்கு
தஞ்சாவூர் வைதிகர்கள் எல்லாம்
போய் விட்டிருந்த படியால் அம்மாவின் பிணத்தை
வைதிகர்களைக் கண்டுபிடித்து
சாமக்கிரியைகள் சேகரித்து எடுக்க
காலதாமதமாகியது. அன்று எதிர் வீட்டில்
நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்திருந்த
ஒரு வாலிபன் அபஸ்வரமாக ஊதிக் கொண்டிருந்தான்
அது 1924. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு
1974ல் வேப்பமரத்தடி வீட்டு வாசலில்
சற்று நேரம் நின்றபோது - பரமேசுவர அய்யர்
ஹோட்டல் இல்லை - ஆனால், அதே
நாதஸ்வர அபஸ்வரம் கேட்டது.
பின்னையோ, பேரனோ, அவனே தானோ?

இதில் உள்ள ஆண்டுக் குறிப்பின்படி, இக்கவிதை 1974 அல்லது அதற்குப்பின் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். 1977ஆம் ஆண்டு வெளியான 'மயன் கவிதைகள்' என்ற முதல் கவிதைத் தொகுப்பு இக்கவிதையை உள்ளடக்கியது. தாயார் மறைந்த துக்கநாளின் அடையாளமாக மனதில் பதிந்துவிட்ட அபஸ்வரத்தை ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப்

பிறகு மீண்டும் கேட்டபோது, தாயைப் பற்றிய நினைப்பு எழுந்து இக்கவிதையை எழுதியிருக்கக்கூடும். இக்கவிதையில் தாயார் மறைந்த ஆண்டு 1924 எனச் சொன்ன க.நா.சு., மற்றோரு இடத்தில் தாயார் காலமான தேதியையும் குறிப்பிடுகிறார்.

அம்மா காலமாகி அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேல்
கழிந்த பிறகு, தான் எழுதிய 'நாவல் கலை' (1985)
நூலை அவருக்குக் காணிக்கையாக்கியிருக்கிறார். க.நா.
சு.வின் அந்தக் கட்டுரைத் தொகுப்பில் காணும்
சமர்ப்பணக் குறிப்பு இது:

'என்னுடைய 74வது பிறந்தநாளில்
வெளியாகிற இந்த நூலை

கநாசு

என் தாயாரின் நினைவுக்கு
சமர்ப்பிக்கிறேன்.
(அவள் இறந்தது ஏப்ரல் 27, 1924)

தாயாரின் நினைவுகள் நீங்காமல் இருந்தாலும்,
அவரது முகம் நினைவில் தங்கவில்லையே என்ற
குறை க.நா.சு.வை மிகவும் வாட்டியிருக்கிறது. இதை
'நினைவுப்பாதை' என்ற கவிதையில் வெளிப்படுத்துகிறார்.
இந்தக் கவிதை அம்மா இறந்த தருணத்தைச் சொல்வது.

இரவு சாப்பிட உட்கார்ந்ததும்
பாட்டி சாதம் போட்டுச் சாம்பார்
வார்த்ததும்
பக்கத்தறையில் உரக்க
முனகல் கேட்டு

புதுமைப்பித்தன்

எழுந்துபோய்ப் பார்க்க
செத்துக்கிடந்த தாய்
உருவம் அடியோடு மறந்துவிட்டது.

ஆனால்,
'தாயை இழந்தவன்
அழ வேண்டிய
மாதிரியா நீ அழுதாய்?'
என்று
மறுநாள்
பாட்டி
கேட்டது மட்டும்
பசுமையாய் நினைவில்
பதிந்திருக்கிறது.

சிறுவயதிலேயே தாயைப் பிரிந்த சோகம் அவரை ஆழமாகப் பாதித்திருப்பதை இக்கவிதை உணர்த்துகிறது. அவருக்குள் இருந்த வேதனையைப் புரிந்துகொண்டு, முழுக் கவிதையையும் வாசிக்கும்போது இக்கவிதை இன்னும் மதிப்புமிக்கதாகத் தெரிகிறது. அன்னையின் அரவணைப்பை இழந்த பரிதவிப்பு இறுதிக் காலம்வரை அவர் மனதில் நீடித்தது. ஏற்கெனவே அம்மாவுக்கு சமர்ப்பித்திருந்த ‘நாவல் கலை’ தொகுப்பு வெளியாகி இரண்டரை ஆண்டுகள் கழித்து, மற்றொரு நூலையும் அவருக்கே சமர்ப்பிக்கிறார்.

‘முகம் நினைவில் நிற்கும்
வயது எனக்கு வருமுன்
மறைந்துவிட்ட
என் தாயாரின்
நினைவுக்கு
இந்தக் கதைகளை
சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்’

இது ஸ்டார் பிரசுரம் வெளியிட்ட ‘க.நா.சு. கதைகள்’ (1988) முதல் தொகுதியில் உள்ள காணிக்கைக் குறிப்பு. இதுவும் தாயின் முகம் மறைந்துபோன குறையைச் சொல்கிறது.

மரணப்படுக்கையில் கிடந்தபோதும் அவர் மனம் தாயிடம் செல்வதற்கே ஏங்கி இருந்தது. க.நா.சு. தில்லி வாசத்தை விட்டு, சென்னைக்குத் திரும்பிய கடைசி சில ஆண்டுகளில் அவருடன் நெருங்கிய தொடர்பில் இருந்தவர்களில் ஒருவர் மா. அரங்கநாதன். அவர் தொடங்கிய ‘முன்றில்’ என்ற சிறுபத்திரிகை க.நா.சு. வை சிறப்பாசிரியராகக் கொண்டே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் க.நா.சு.வுடன் உறவாடும் வாய்ப்பை மா. அரங்கநாதன் பெற்றார். அவர் எழுதிய ‘முன்றில் நினைவுகள்’ (2008) என்ற கட்டுரை க.நா.சு.வின் இறுதி நாட்கள் பற்றிய குறிப்புகளைத் தருகிறது. ‘முன்றில்’ மூன்றாவது, நான்காவது இதழ் வெளியாகும்போது க.நா.சு.வின் நிலை படுத்தப் படுக்கையாகிவிட்டது. 1988 டிசம்பர் 16ஆம் நாள் அவர் காலமானபின், மா. அரங்கநாதனும் சா. கந்தசாமியும் க.நா.சு.வின் துணைவியாரைப் பார்த்துத் துக்கம் விசாரிக்கச் சென்றுள்ளனர்.

க.நா.சு.வின் துணைவியார் சென்னை திரும்பியபோது, நானும் நண்பர் சா. கந்தசாமி அவர்களும் மயிலாப்பூர் சென்று விசாரித்துக்கொண்டோம். “நான் தூங்கிவிடக் கூடாது – தூங்கினால் போய்விடுவேன்” என்றும், தன் அம்மாவின் உருவம் தெரிகிறது என்றும் கடைசியாகக் கூறினாராம்.

க.நா.சு.வின் மறைவுக்குப் பிறகு அவர் எழுதி வைத்திருந்த நினைவுக்குறிப்புகள் ‘நினைவுகள்’ என்ற

தலைப்பில் முன்றிலில் வெளியிடப்பட்டன. எட்டுப் பகுதிகளாக வந்த இந்த நினைவுக்குறிப்புகளில் தன் தாயாரைப் பற்றிய நினைவுகளையும் எழுதியுள்ளார். ஒன்பது வயதில், சைதாப்பேட்டையில் மாமா வீட்டில் தங்கியிருந்து, நான்காவது வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தபோது வீட்டில் உள்ள அனைவருக்கும் அம்மை நோய் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அம்மா அதிலிருந்து குணமடைந்து வந்ததே மறுபிறப்பு போல இருந்தது என்றும் அதற்குப் பிறகு ‘அம்மாவுக்குக் கறுப்போடு அம்மை வடுக்களுமாக அழகு கூடிற்று’ என்றும் சொல்கிறார்.

கனமான தேகம் கொண்ட க.நா.சு.வின் தாயார் தன் உடம்போடு போராடியபடியே நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட அம்மாவுடன் க.நா.சு. விஷமத்தனமாக விளையாடிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறார்.

அம்மா அந்த நாட்களில் தள்ளவில்லை தள்ளவில்லை என்று அடிக்கடி சொல்லுவாள். ஒவ்வொரு சமயமும் நான் “தள்ளிவிட்டுமா? விரும்படியாகத் தள்ளிவிடுகிறேன்” என்று சொல்லுவேன்.

ஒருநாள் அம்மா எனக்கு விளக்கெண்ணெய் தரத் தாத்தா கஷாயத்தில் எண்ணெயைக் கலந்துகொண்டு வந்தபோது அம்மாவை அலைக்கழிக்க வாசலில் இருந்த பெரிய ஆலமரத்தைச் சுற்றிச்சுற்றி ஓடிவந்தது ஞாபகம் இருக்கிறது. தூக்கமாட்டாத உடம்பைத் தூக்கிக்கொண்டு சிவந்த அங்கங்கள் குலுங்க அம்மா என்னைத் தூர்த்தி வந்தது நினைவிருக்கிறது.

இப்படி விளையாட்டுப் பிள்ளையாக இருந்த க. நா.சு. தன் அம்மாவைப் பற்றிய நினைவுகளில் எழுதியிருக்கும் ஒரு காட்சி கவிதையைப்போல இருக்கிறது.

எங்கள் வீட்டுப் பசுமாட்டுக்குப் பெயர் லக்ஷ்மி. மிகவும் லட்சணமாக லக்ஷ்மிகரமாக இருக்கும். அதனிடம் புஷ்பாவும் நானும் மாறிமாறி எங்கள் குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்வோம். புரிந்துகொண்ட மாதிரி தலையாட்டும். சிறிய கொம்புகள். சாது. முட்டக்கூடத் தெரியாது. அது ஒரு கன்று ஈன்றபோது இன்னும் சாதுவாகப் போய்விட்டது. கன்றுக்குட்டி துள்ளி ஓடுவது ஒரு அழகான காட்சியாக இன்னும் நினைவில் நிற்கிறது. அந்தக் கன்றுக்கு என்ன பெயர் வைத்தோம் என்று நினைவில்லை. ஆனால், அதைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் எனக்கு என்னவோ இளநீர்க் காய்கள் கொல்லையில் குட்டைத் தென்னை மரத்தில் குலையாகத் தொங்குவது நினைவுக்கு வரும்.

கொல்லையில் ஏதோ கறிகாய்ச் செடிகள் கீரைப்பாத்தி என்று வீட்டுக்கு உபயோகமான சில செடிகள் போட்டிருந்தாள் அம்மா. கன்றுக்குட்டி ஒருநாள் கட்டவிழ்த்துக்கொண்டு கீரைப்பாத்தியை மேயவே, அதைப் பிடிக்க முடியாமல் அம்மா தவிக்கையில், அந்தப் பக்கம் வந்த அப்பா அதைத் துரத்தினார். துரத்தினவர் கால் தடுக்கி விழுந்து மேலெல்லாம் மண்ணாக்கிக்கொண்டு கன்றைக் கட்டுகின்ற கயிறால் அதை விளாசிவிட்டார். “அடிக்காதே அப்பா, பாவம் அடிக்காதே” என்று குறுக்கே போன எனக்கும் கயிறினால் ஒரு அடி விழுந்துவிட்டது. வேண்டுமென்று அடிக்கவில்லை. குறுக்கே போனதால் விழுந்தது என்றாலும், அம்மா, அப்பாவைக் கோபித்துக்கொண்டது நினைவிருக்கிறது. கன்றுக்குட்டியை அடித்தது தவறு. அத்துடன் என்னைச் சாக்கிட்டும் ஏதோ சொல்ல முடிந்தது. அன்று ஒருநாள் மட்டும்தான் அப்பாவிடமிருந்து எதிராகத் தன் குரலை உயர்த்தினாள் அம்மா என்று எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. மற்றப்படி லக்ஷ்மி என்கிற பசுவைப் போலச் சாதுவானவள் அம்மா. யாரையும் எதுவும் அழுத்தமாகக் கடிந்து சொல்லப் பழகாதவள்.

‘அம்மா சோகமான வாழ்வு வாழ்ந்தாளா நிறைவான வாழ்வு வாழ்ந்தாளா என்று சொல்லத் தெரியவில்லை’ என்று கூறும் க.நா.ச., ‘அவளைத் தான் மிக மிகச் சந்தோஷமாக இருக்கும்படி வைத்திருந்ததாக அப்பா அடிக்கடி சொல்வார்’ என்றும் கூறுகிறார். பிறகு, ‘என்னைப் போலவே என் அப்பாவுக்கும் தெரிந்து பொய் சொல்லப் பிடிக்கும். தீங்கு செய்யாத பொய்கள் அவர் எனக்குத் தந்த சொத்து’ என்று கூறி முடிக்கிறார். இத்தோடு க.நா.ச.வின் நினைவுக்குறிப்புகள் முடிந்துவிடுகின்றன. ‘முன்றில்’ இதழில் வெளிவந்தவை இவ்வளவுதான்.

க.நா.ச.வின் இந்த நினைவுக்குறிப்புகள் அவரது தாயாரைப் பற்றிய சித்திரத்தைக் கொடுக்கின்றன. ஆனால், க.நா.ச. தன் தாயின் பெயரைக் குறிப்பிட்டு எழுதியது எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அவரைப் பற்றி எழுதப்பட்ட அறிமுகக் குறிப்புகளில் தந்தை பெயர் மட்டுமே இடம்பெறுகிறது. விக்கிபீடியா போன்ற இணையக் கலைக்களஞ்சியங்களிலும் க.நா.ச.வின் தாயார் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. இதனால், க.நா.ச.வின் தாயார் பெயர் என்ன என்பது இதுகாறும் தெரியாமலே இருந்தது. அண்மையில்தான் க.நா.ச.வின் அம்மா பெயர் விசாலாட்சி எனக் கண்டுபிடித்தேன்.

5000 பிரபலங்கள் பற்றிய சுருக்கமான வாழ்க்கைக் குறிப்புகளைத் தரும் Indian Who’s Who 1980-81 என்ற நூலில் க.நா.ச.வைப் பற்றிய விவரங்களில் தாயார் பெயரும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதைப்போலவே ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வெளியான வேறு ‘யார் எவர்’ நூல்களிலும் க.நா.ச. பற்றிய குறிப்புகள்

கிடைக்கின்றன. அவை எதுவும் க.நா.ச.வின் தாயார் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. INFA Publications வெளியிட்டிருக்கும் இந்த நூல் க.நா.ச.வின் பெற்றோர் ‘K. S. N. Samy & Visalakshi’ [கந்தாடை சுப்ரமண்யம் நாராயணசாமி – விசாலாட்சி] என்று குறிப்பிடுகிறது. வேறொரு தேடலின்போது அதிர்ஷ்டவசமாக இந்த நூல் கிடைத்தது.

இப்போது ‘தமிழ் விக்கி’ இணையக் கலைக்களஞ்சியத்திலும், தமிழக அரசின் மின்னூலகம் உருவாக்கியுள்ள எழுத்தாளர்களின் அறிமுகக் குறிப்புகளிலும் க.நா.ச.வின் தாயார் பெயர் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

முகம் நினைவில் நிற்கும் வயது வருமுன்பே மறைந்துவிட்ட தாயை எண்ணி வாடிய க.நா.ச., அவரது உருவத்தைக் கண்டபடியே உயிர் துறந்தார். அவர் கண்ட அம்மாவின் உருவத்தை க.நா.ச.வின் குறிப்புகளிலிருந்து அறிகிறோம். கனமான தேகம், சாதுவான குணம், அதிர்ந்து பேசாத குரல், தள்ளவில்லை என்ற முணுமுணுப்பு, மாடு கன்றுகளைப் பேணுதல் எனச் சிறுசிறு செய்திகள் மனதில் ஒரு சித்திரத்தை உருவாக்குகின்றன. இதிலிருந்து 1924ஆம் ஆண்டில் மறைந்துவிட்ட விசாலாட்சியம்மாவைப் பார்த்துவிட முடியுமா?

உதவிய நூல்கள் / இதழ்கள்:

1. புதுமைப்பித்தன் வரலாறு, தொ.மு.சி. ரகுநாதன், ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி (ப-ர்), காலச்சுவடு பதிப்பகம், செப். 2021
2. கண்மணி கமலாவுக்கு, புதுமைப்பித்தன், இளையபாரதி (தொகுப்பு), புதுமைப்பித்தன் பதிப்பகம் 2000
3. பனித்துளி, ஆர். ஷண்முகசுந்தரம், புதுமலர் நிலையம், 1945
4. மயன் கவிதைகள், க.நா. சுப்ரமண்யம், பி.கே. பக்ஸ், ஏப்ரல் 1977
5. நாவல் கலை, க.நா. சுப்ரமண்யம், கலைஞன் பதிப்பகம், டிசம்பர் 1985
6. க.நா.ச. கதைகள் (முதல் தொகுதி), ஸ்டார் பிரசுரம், மே 1988
7. Indian Who’s Who 1980-81, Satyajit (ed.), INFA Publications, 1980
8. மா. அரங்கநாதன் படைப்புகள், நற்றிணை பதிப்பகம், 2016
9. முன்றில் இதழ்கள் 8, 11, 12 (ஆக.அக் 1989, மே-ஜூலை 1990, டிச. 1990)

ஸ்ரீநிவாச கோபாலன் <sharetosrini@gmail.com>

சாதலும் புதுவதன்றே

• இந்திரா பார்த்தசாரதி

நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்துஇவ் வலகு

- திருக்குறள்

நான் தில்லியில் இருந்த போது, மெஹர்சந்த் சபர்வால் என்ற ஓர் அயல் நாட்டுப் பத்திரிகை நிருபர், என் நண்பராக இருந்தார். எண்பத்தைந்து வயது. சுறுசுறுப்பான 'இளைஞர்'. அவரை நான் முதல் தடவை என் மற்றொரு நண்பர் மூலம் சந்தித்த போது, அவர் என்னைக் கேட்டார்: “என் வயது என்ன என்று நினைக்கின்றீர்கள்?”

நான் சொன்னேன்: “எனக்கு யூக விளையாட்டுகள் விளையாடத் தெரியாது”

அவர் சொன்னார்: “ஐந்து.”

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?”

“ருடால்ஃப் எஹரன் பெர்க் படித்திருக்கிறீர்களா” என்று அவர் கேட்டார்.

“இல்லை.”

“மனிதன் வயதை பிறந்ததிலிருந்து எத்தனை ஆண்டுகளாய் அவன் இருந்து வருகிறான் என்று கணக்கிடக் கூடாது என்று அவர் சொல்லுகிறார். இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் அவன் சிந்தனையினால், சரீரத்தினால், மனித சமுதாயத்துக்காகச் செயல்பட முடியும் என்று வைத்துதான் கணக்கிட வேண்டும் என்பது அவர் கருத்து. அதன்படி என் வயது ஐந்து. காலெண்டர் கணக்கின்படி என்பது...” என்றார் சபர்வால்.

இந்தக் கணக்கு வயதானவர்களுக்கு நம்பிக்கை அளிப்பதாக இருக்கிறது. அறுபது வயதுக்காரர், தம் வயதை இருபது என்று சொல்லலாம். எண்பது வயதுக்காரர் ஐந்து என்று சொல்லலாம். அவ்வாறு சொல்வதே அவர்களுடைய உளவியல் ஆரோக்கியத்துக்கு உவந்ததாய் இருக்கும்.

மனிதன் பிறக்கும்போது, அவனுக்குள் ஆற்றல்களின்

சாத்தியப்பாடுகள் அனைத்தும், வெறும் மூலப் பொருள்களாக இருக்கும். பிறகுதான் இவைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கல்வி, அநுபவம், சூழ்நிலை ஆகியவற்றால் கட்டமைப்புக்களாக உருப் பெறுகின்றன. மூலப் பொருள்கள் அனைத்தும் பயன்படுத்தப் பட்ட நிலையில், மரணம் நிகழ்கின்றது. இதுதான் உளவியல் அறிஞர் யூங்கின்(Jung) கருத்து.

மனிதன் சாக விரும்புவதில்லை. சாகா மருந்துக்காகப் பாற்கடலை கடைந்த நாளிலிருந்து இன்று வரை, மனிதன் மரணத்தை எதிர்கொள்ள மறுப்பதின் விளைவுதான் மெய்ஞ்ஞான, விஞ்ஞானத் தத்துவங்களின் வரலாறு.

நசிகேதஸ், யமலோகம் சென்று, மரண தேவதையாகிய யமனையே, “நிரந்தர உண்மை என்பது எது? சிரஞ்சீவியாக இருப்பது எப்படி” என்று கதோபனிஷத்தில் வினவுகிறான். யயாதி, மஹாபாரதத்தில் தன் பிள்ளைகளிடம் தன் முதுமையை வாங்கிக்கொள்ள முடியுமா என்று கேட்கிறான். அவ்வாறு முதுமையை வாங்கிக்கொள்ளும் பிள்ளையாகிய புரு, பிறகு, இளைமையை மீண்டும் பெற்றதோடு

மட்டுமல்லாமல், நாட்டாட்சியையும் போனஸ்ஸாகப் பெறுகிறான். (அவ்வாறு முதுமை என்பது மாற்றிக்கொள்ள வல்லது (transferable) என்றால் இக்காலத்தில் பல அரசியல் பிரச்சினைகள் தீர்வதற்கு வழி இருக்கிறது.)

சில விஞ்ஞானிகள், மனிதன் வயாதவதற்குக் காரணமான மரபணுவை(eGene)க் கண்டுபிடித்து, மனிதனுக்குச் சாவே வராமல் வாழச் செய்ய முடியுமா என்று ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார்கள். இப்படி இறப்பை முறியடித்து விட்டால், புதிய பிறப்பும் இல்லாமலிருந்தால்தான் பூமாதேவி மஹாவிஷ்ணுவிடம் பூமி பாரத்தைப் பற்றிக் குறை சொல்லும்படியான அவசியம் இருக்காது.

இறப்பது என்பது தவிர்க்க முடியாத இறுதி முடிவானால், நான் தினந்தோறும் ‘வாழ்ந்து’ கொண்டிருக்கிறோமா, அல்லது முடிவை நோக்கிச் செல்வதினால், தினந்தோறும் ‘செத்து’க் கொண்டிருக்கிறோமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. அதனால்தான் ‘இருத்தலியவாதிகள்’ (Existentialists), “பிறப்பு ஓர் அபத்தம், இறப்பது அதைவிட ஓர் அபத்தம்” என்கிறார்கள். மரணம் என்பது ஓர் இறுதியான உண்மை என்று மேலைய நாட்டுத் தத்துவங்களின் முடிவு என்பதால், பிறப்பும் இறப்பும் அபத்தமானது என்று அவர்கள் கருதுவதில் ஆச்சர்யமில்லை.

ஆனால், இந்தியத் தத்துவ மரபின்படி, சரீரத்துக்குத்தான் சாவே தவிர, ஆத்மாவுக்கில்லை. ‘மரணம்’ என்பது ஒரு நிலையே தவிர, இறுதி முடிவன்று. இந்தப் பிறவியில், ஒரு கோட்பாட்டை வகுத்துக் கொண்டு, கடவுள் என்ற கருத்து உன் ஆற்றல்களின் எல்லை என்று தெளிந்து, அந்த எல்லையை நோக்கி நீ பயணம் செய்தால், ‘காலனை உன் காலருகே’ அழைப்பதற்கான மனத் துணிவு உனக்கேற்படும். ‘நமனை அஞ்சோம்’, ‘நரகத்தை நகு நெஞ்சே’, ‘சாதலும் புதுவதன்றே’ என்றெல்லாம் பாட முடியும்.

நானென ஒன்றுபோற் காட்டி உயிரீரும்
வாளது உணர்வார்ப் பெறின்
என்கிறது குறள்.

ஒரு பெரிய வாள் இருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அது கண்ணுக்குத் தெரியாத கூர்மையான வாள். உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு உடம்பும் அந்த வாளின் கண். தொடர்ந்து வெட்டப்பட்டுக் கொண்டே வருகிறது. அறுபடுவதும் நம் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு நாள், உயிர் இல்லாமல் போகும்போதுதான், கண்ணுக்குத் தெரியாத வாளில் உடம்பு தொடர்ந்து அறுபட்டுக் கொண்டே வந்திருப்பது நமக்குத் தெரிகிறது.

இந்த வாளின் பெயர் ‘காலம்’. இந்தக் ‘காலம்’ என்ற உருவமற்ற வாள் ‘நான்’ என்ற மயக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. அவ் ‘வாளில்’ அறுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம் என்று உணராமல், பொழுது இன்பமாகக் கழிக்கின்றது என்று மகிழ்பவர் பலர். இவ்வாறு ‘அறுபடுவதை’ உணர்பவர் சிலர்தான். அவர்கள்தாம், மரணத்தை வெல்ல வாழ்க்கையில் குறிக்கோள்களை வகுத்துக் கொண்டு பிறருக்குப் பயன்பட வாழ்கிறார்கள். ‘உணர்வார்ப் பெறின்’ என்பதில், ‘பெறின்’ என்பது உணர்வார் அருமையைக் குறிக்கும் என்கிறார் பரிமேலழகர்.

‘இருத்தலியவாதத்தின்’ பிதாமகனாகிய சாத்ரே, ‘திட்டமிட்டு வகுத்துக் கொள்ளும் வாழ்க்கையில் நான் மரணத்தையும் கடந்து நிற்பேன்’ என்கிறார். ஒரு பொருள் அதன் நிழலினால் ஒளி பெறுவது போல், மரணத்தைப் பற்றிய நினைவுதான், இந்த

வாழ்க்கையின் அருமையையும் பெருமையையும் நமக்கு உணர்த்தி, நம் ஆற்றல்களின் எல்லையை நோக்கி நம்மைப் பயணம் செய்யத் தூண்டும்.

பெரும்பான்மையோர், சராசரி விலங்கு நிலை வாழ்க்கையோ சொர்க்கம் (philistine paradise) என்று நினைத்து வாழ்கிறார்கள்.

தேடிச் சோறுநிதம் தின்று-பல
சின்னம் சிறுகதைகள் பேசி-மனம்
வாடித் துன்பம்மிக உழன்று- பிறர்
வாடப் பலசெயல்கள்செய்து-நரை
கூடிக் கிழிப்பருவமெய்தி- கொடும்
கூற்றுக்கு இரையெனப்பின் மாயும்-பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே-நான்
வீழ்வேன் என்று நினைத் தாயோ?

என்ற பாரதியின் வரிகளில் காணும் தர்ம ஆவேசத்தைப் பார்க்கும் போது, மனித வாழ்க்கையின் மகத்துவம் நமக்குப் புரியும்.

பாரதியின் சொல்லாட்சியில் வரும் ‘கூற்று’ என்ற வார்த்தையைக் கவனியுங்கள். “கூறு” என்றால் “பிரி” என்ற பொருள். காலன் (யமன்) வாழ்க்கையை ஒரு நிலையிலிருந்து இன்னொரு நிலைக்குப் பிரிக்கின்றானே தவிர, அடியோடு ஒழித்து விடவில்லை. யமனுக்குத் தமிழில், “காலன்” (Time-god), “கூற்று” (The Great Divider)

“அறம்” (தர்ம ராஜன் > பாதையை வகுப்பவன்) என்று பல பெயர்கள் உள்ளன.

திருமழிசை ஆழ்வார், “சாதல் இன்று வரலாம் அல்லது நின்று வரலாம். சாதலை வெல்லும் வழி, ஈரடியால் மூவுலகு அளந்த திருவிக்கிரமனை நினைத்தலே ஆகும்”.

என்கிறார். திருவிக்கிரமன் என்றால் ஈரடியால் பிரபஞ்சம் அளவு தாவியவன். அதாவது, உன் கோட்பாடு பிரபஞ்சம் அளாவியதாக இருக்க வேண்டும் என்று அர்த்தம். இந்தப் பிரபஞ்சப் பயணத்தில் சாதலைப் பற்றி நினைத்தல் ஓர் அற்பமான விஷயம்.

‘மனிதனின் முயற்சி அவன் கைப் பிடியைத் தாண்டியதாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், சொர்க்கம் எதற்காக இருக்கிறது? (Man’s reach should exceed his grasp, or what is Heaven for?)’ என்றார் ராபர்ட் ப்ரெளணிங். இங்கு ‘கைப்பிடி’ என்பது மரணத்தை உருவாக்கின்றது. ‘வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம் மாந்தர்தம் உள்ளத்தனையது யுயர்வு’ என்பது குறள். ‘உள்ளம்’ என்றால் இங்கு ‘முயற்சி’ என்று அர்த்தம்.

மரணத்தைப் பற்றிய பிரக்ஞைதான் மனிதனின் வாழ்க்கை நிரலை நிர்ணயிக்கின்றது.

இந்திரா பார்த்தசாரதி <parthasarathyindira@gmail.com>

மிஸ்டர். ஸ்கோர்செஸி

• ஜெகநாத் நடராஜன்

MDAர்டின் ஸ்கோர்செஸி யைப் பற்றிய ஆவணப்படம் உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாக கடந்த மே 21 அன்று அறிவிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் ஒரு திரைப்படத்தின் நீளத்திற்கு திட்டமிடப்பட்டிருந்தாக சொன்ன இதன் இயக்குநர் ரெபேக்கா மில்லர், போகப் போக ஸ்கோர்செஸி யின் வாழ்வு, அவரது திரைப்படக் கலை ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து சுருக்க முடியாமல், ஐந்து பாகங்களாக உருவாக்கப்பட்டிருப்பதாக அக்டோபர் 17 அன்று இதன் வெளியீட்டின்போது சொன்னார். ஸ்கோர்செஸி யின் பால்யகால, இளமைக்கால, அவரது நியூயார்க் மாணவப்பருவம் முதல் இன்றைய சூழல் வரையிலான அனுபவங்கள் விரிந்து பரந்தவை. திரைக்குப் பின்னாலிருக்கும் அவரது வாழ்க்கை எனக்கும் ஒரு இயக்குனராக புது அனுபவம் என்கிறார் ரெபேக்கா மில்லர். Stranger in a Strange Land, All This Filming Isn't Healthy, Saint/Sinner, Total Cinema, Method Director என ஐந்து பாகங்களாக இந்த ஆவணப்படம் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ரெபேக்கா மில்லரும் ஒரு இயக்குநர், எழுத்தாளர், ஆவணப்பட தயாரிப்பாளர். பிரபல நாடகாசிரியர் ஹென்றி மில்லரின் மகள்; மேடைநாடக, திரைப்பட நடிகர் டேனியல் டே லூயிஸுன் மனைவி!

STRANGER IN A STRANGE LAND

சிலியிலிருந்து புலம்பெயர்ந்தோரின் சூழ்ந்தையாகப் பிறக்கும் ஸ்கோர்செஸி, சிறு வயதில், கத்தோலிக்க திருச்சபையாலும் அவர் வீட்டைச் சுற்றியுள்ள வன்முறை நிகழும் வீதிகளாலும் அவருக்கு ஏற்பட்ட ஆஸ்துமாவாலும் தன்னைச் சூழ்ந்த பிரச்சினைகளிலிருந்தும், பத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் இருந்த தன் சிறிய வீட்டின் மூச்சுத் திணறலிலிருந்தும், தப்பிக்க அருகிலிருந்த சினிமா தியேட்டர்களை தஞ்சமடைகிறார். சிறுவனான அவர் அங்கிருந்து பெற்ற, இயக்குநராக வேண்டும் என்ற ஆசையால்

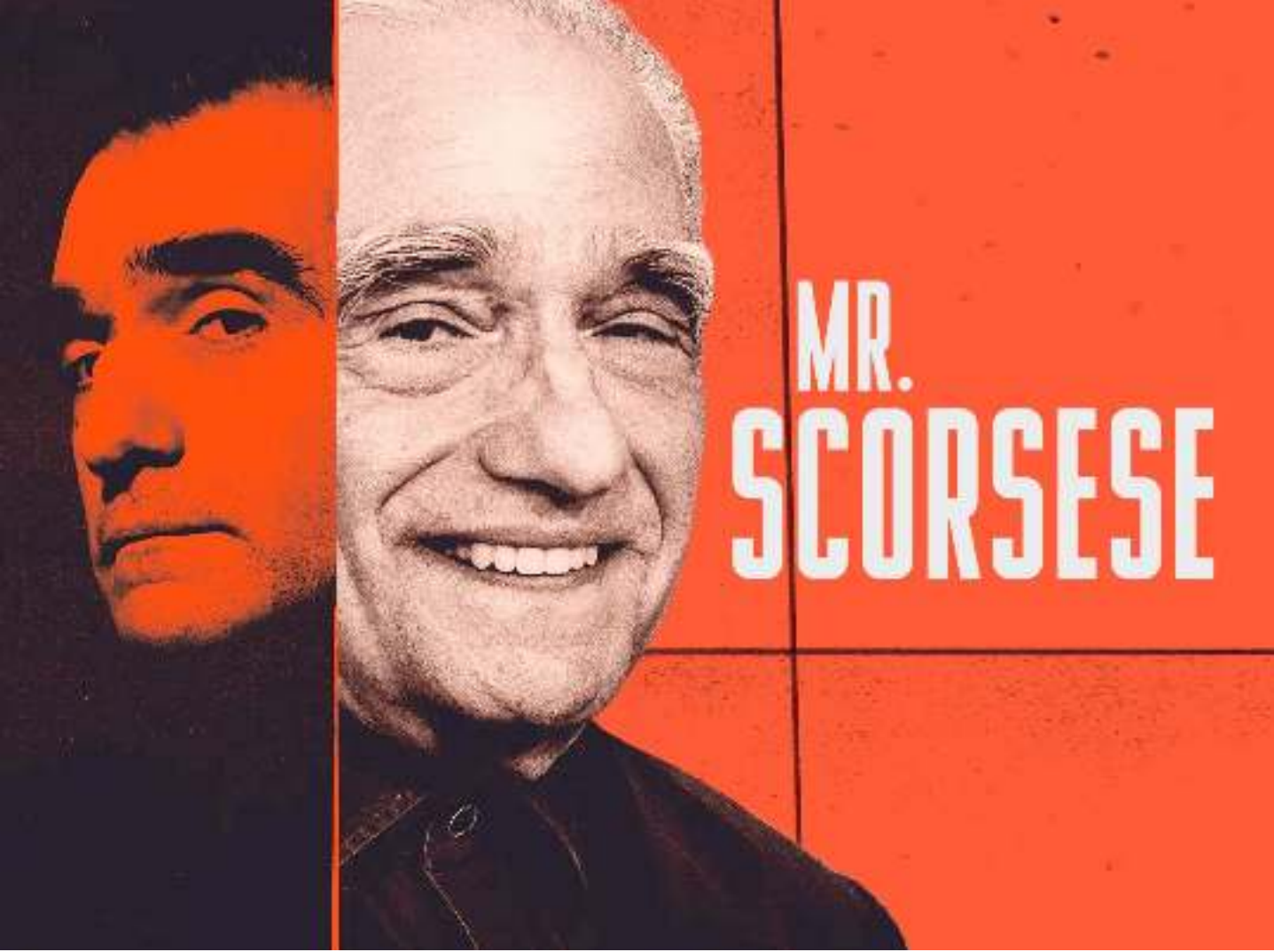
தன்னை வடிவமைத்துக் கொண்டது இந்த முதல் பாகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‘அவருக்கு வந்த ஆஸ்துமாவிற்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்’ என்று அவரது நண்பர் ஒருவர் சொல்கிறார். “யாரிடமும் நெருங்காமல் வீட்டின் மாடி அறை ஜன்னலுக்குப் பின் அமர்ந்தே நான் தெருவை ரசிப்பேன். என் படங்களில் டாப் ஆங்கிள் ஷாட் தவறாமல் இடம்பெறக் காரணம் இதுதான்” என்று ஸ்கோர்செஸி சொல்கிறார். அவரது பெற்றோரும் உறவினர்களும் அவரைத் தொடர்ச்சியாக படங்களுக்கு அழைத்துப் போகிறார்கள். வீட்டில் கூடும் உறவினர்கள் இத்தாலிய படங்களைப் பார்க்கும்போது இத்தாலி மொழியிலேயே பேசுவார்கள். 1940 முதல் 1950 வரை

தொடர்ந்து திரைப்படங்களைப் பார்த்து அவர் திரைப்படங்களைப் பற்றி சிந்திக்க தொடங்கினார். 10 வயதில் ஸ்கோர்செஸி பார்த்த பிரிட்டிஷ் திரைப்படம் ‘மியூசிக் பாக்ஸ்’ அவர் தன் கதையை யோசிக்கத் தூண்டியது எனலாம். அவரது 12 வயதில், எழுத்து இயக்கம் ஸ்கோர்செஸி என்ற வாசகத்துடன் ஸ்டோரி போர்டை வரையத் தொடங்கியிருந்தார்.

காதலர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சுட்டுக் கொள்ளும் Duel in the Sun படம் பார்க்கும் போது அவருக்குள் கிளர்ந்த பாலியல் எண்ணம் பற்றி அவரது பால்யகால நண்பர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். தான் பார்த்த அமெரிக்கப் படங்களை விட, நியோ ரியலிஸப் படங்களே தன்னைக் கவர்ந்தாக அவர் சொல்கிறார். தான் பார்த்த படங்களில் ‘பை சைக்கிள் தீவ்ஸ்’ மிக முக்கியமான படமாகச் சொல்கிறார். சைக்கிளை திருட முயன்று மாட்டிக் கொண்டு, அனைத்து நம்பிக்கையும் இழந்து அந்த அப்பா நிற்கும்போது, அவரது சிறு வயது மகன் அழுதபடி அனைவரையும் விலக்கிக்கொண்டு வரும்போது அப்பாவின் முகத்தில் தோன்றும் உணர்வு தன்னை ஆட்கொண்டதாகச் சொல்கிறார்.

திரைப்பட இயக்குநருக்கான அனைத்து விருதுகளையும் பெற்றிருக்கும் ஸ்கோர்செஸி, 10 முறை ஆஸ்கர் விருதுக்காக நாமினேட் செய்யப்பட்டு 2007இல் 'டிபார்ட்டட்' படத்திற்காக சிறந்த இயக்குநர் விருதை வெல்கிறார்.

ஸ்கோர்செஸி 17 நவம்பர் 1942இல் பிறந்தவர். நியூயார்க் பல்கலைக்கழகத்தின் ஸ்டெய்ன்ஹார்ட் ஸ்கூல் ஆஃப் கல்சரில் கலாச்சாரம், கல்வி, மனித மேம்பாட்டு வளத்துறையில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்றவர். இன்று 82 வயதாகும் ஸ்கோர்செஸி தனது அடுத்த படமாக, பீட்டர் காமரூனின் What Happens at Night நாவலை தேர்ந்தெடுத்து வரும் ஜனவரி 26இல் படப்பிடிப்பிற்குச் செல்ல தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறார். அதோடு The Wager, A Life of Jesus, Grateful Dead Biopic மற்றும் ஹாவாய் தீவில் நடக்கும் பெயரிடப்படாத கேங்ஸ்டர் கதைகளும் அவர் தேர்விலிருக்கின்றன. What Happens

at Night, ஒரு பேய்க்கதை. அவரது பல படங்களில் நடித்திருக்கும் டிகாபிரியோ, ஜெனிபர் லாரன்ஸ் நடிக்க இருக்கிறார்கள்.

சிசிலிய, கத்தோலிக்க வளர்ப்பில் ஸ்கோர்செஸி வளர்ந்தார். கத்தோலிக்க பள்ளிகளில் பயின்றார். செயின்ட் பேட்ரிக்கின் பழைய கதீட்ரலில் ஒரு பலிபீட்ச் சிறுவனாக இருந்தார். நம்பிக்கைக்கும் வன்முறைக்கும் இடையிலான போராட்டமாக தன் பால்யம் இருந்தாக அவர் குறிப்பிடுகிறார். அவரது உறவினர்கள் வீட்டைச் சுற்றி இருந்தார்கள். சிசிலியன்கள் மீது ஒருவித பயம் மற்றவர்களுக்கு இருந்தது. அவர்கள் நல்லவர்களாக இருந்த போதும் அவர்களுக்குத் தெரிந்த கேங்ஸ்டர்ஸ் யாராவது இருப்பார்கள் என்ற பயம் அனைவருக்கும் இருந்தது. ஒரு மெல்லிய, வன்முறை நிகழ்வின் அறிகுறிகள் எப்போதும் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கும். "நான் முதன் முதலாகப் பார்த்த சண்டை என் அப்பாவிிற்கும்

எங்களது வீட்டு உரிமையாளருக்கும் நடந்த கைச் சண்டை. எங்கள் வசமும் நிறைய ஆட்கள் இருந்தார்கள். அவர் பக்கமும் ஆட்கள் இருந்தார்கள். துரதிருஷ்டவசமாக நாங்கள் தோற்றுப்போனோம்.. வீட்டை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டோம். அதிர்ஷ்டவசமாக நாங்கள் சென்ற வீட்டின் பின் பக்கம் சிறு தோட்டமிருந்தது. அங்கு புல்தரையுமிருந்தது” என விகாசத்துடன் சொல்கிறார்.

ஆரம்பத்தில் ஸ்கோர்செனி ஒரு பாதிரியாராக வேண்டும் என்று விரும்பி இருக்கிறார், அது இரட்சிப்புக்கான பாதை என்று நம்பினார். ஒரு வருடம் ஒரு ஆயத்த செமினரியில் பயின்றார். ஆனால், பெண்கள் மற்றும் ராக் ‘என்’ ரோல் மீதான அவரது ஆர்வம் அவரை சினிமாவில் இயங்கத் தூண்டியது. செமினரியை விட்டு வெளியேற வழிவகுத்தது.

“பாதிரியார் என்பவர் மற்றவர்களுக்கு உங்களை அர்ப்பணிப்பவர். உண்மையில், அப்படித்தான் நான் உணர்ந்தேன், நான் அங்கு சேர்ந்திருக்கக் கூடியவன் அல்ல. நான் பாதிரியாராக தங்க முயற்சித்தேன். ஆனால், அவர்கள் என் தந்தையை அங்கேயே அழைத்துச் சென்றார்கள். அவர்கள் அவரிடம், “அவரை இங்கிருந்து வெளியேற்று” என்று சொன்னார்கள். ஆமாம். ஏனென்றால் நான் மோசமாக நடந்துகொண்டேன். நான், என் சொந்த வழியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருந்தது. ஏனென்றால் நான் தெருக்களில் உயிர்வாழ வழி இல்லை. எனவே எதிர்காலத்திற்காக ஒரு அறிவுசார் வழியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருந்தது.

“வீட்டில் புத்தகங்கள் எதுவும் இல்லை. அது எங்கள் கலாச்சாரத்திலேயே இல்லை. அதிர்ஷ்டவசமாக, எனக்கு ஒரு வழிகாட்டி இருந்தார். ஃபாதர் பிரான்சிஸ் பிரின்சிப். அவருக்கு சுமார் 22 வயது. அவர் புத்திசாலி, திரைப்படங்களை நேசித்தார், இசை மற்றும் இலக்கியத்தை நேசித்தார். கிரஹாம் கிரீன், தஸ்தாயெவ்ஸ்கி, ஜேம்ஸ் பால்ஸ்வின். மனித மனம் மற்றும் ஆன்மாவின் அழகான, நம்பமுடியாத, அற்புதமான படைப்புகள் ஏராளமாக உள்ளன. அவை தொடர்புகொண்டால், அவை வளர வேண்டும்.”

ஸ்கோர்செனி, சர்ச்சிலிருந்தும் பாதிரியாராக வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலிருந்தும் மாறினார். இருப்பினும், பாவம், குற்ற உணர்வு மற்றும் மீட்சி ஆகியவற்றின் கத்தோலிக்க கருப்பொருள்கள் அவரது படைப்புகளில் ஒரு உந்து சக்தியாக தொடர்ந்தன. “சர்ச்சுக்கும் திரைப்படங்களுக்கும் இடையில் ஒரு மோதலை நான் உண்மையில் பார்க்கவில்லை. என் படங்களில் ஆன்மீகம் இருப்பதாக நான் நம்புகிறேன்” என்கிறார்.

Tisch School of the Artsஇல் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது What’s a Nice Girl like You

Doing in a Place like This? (1963), It’s Not Just You, Murray! (1964) ஆகிய குறும்படங்களை இயக்கினார். அவரது முக்கியமான குறும்படம் The Big Shave (1967). அதிலிருந்துதான் வன்முறை அவது திரைகளில் வர ஆரம்பித்தது. பீட்டர் பெர்னூத் நடித்த அப்படம் வியட்நாம் போரில் ஈடுபடும் ஒரு அமெரிக்க இளைஞன் சவரம் செய்யும் போது, மன உணர்வு கொந்தளிக்க சவரத்தை ரத்தக் களறியாக்குகிறான். Viet ‘67 என்று அதன் பெயர் பின்னர் மாற்றப்பட்டது.

பல்கலைக் கழகத்தின் பேராசிரியரான ஹெய்க் மனோஜியனை ஸ்கோர்செனி தனக்கு வழிகாட்டி எனக் குறிப்பிடுகிறார். அவரது முதல் சம்பளம் வாங்கும் வேலை பேர்ட் பிரையன்ட் என்ற ஒளிப்பதிவாளரிடம் உதவியாளராக, ஜான் ஜி. அவில்ட்சன் இயக்கிய Smiles (1964) படத்தில், பணியாற்றியது. அக்குறும்படம் 35 எம்எம்மில் படமாக்கப் பட்டது. 1967 ஆம் ஆண்டில், ஸ்கோர்செனி தனது முதல் முழு நீளத் திரைப்படமான ‘ஐ கால் ஃபர்ஸ்ட்’ஐ கருப்பு வெள்ளையில் படமாக்கினார். பின்னர் அது ‘ஹூஸ்த்’ நாக்கிங் அட் மை போர்’ என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இதில் அவருடன் பயின்ற சக மாணவர்களான நடிகர் ஹார்வி கீட்டல், எடிட்டர் தெல்மா ஸ்கூன்மேக்கர் ஆகியோர் பணியாற்றி அவரது தொடர்ந்த படங்களிலும் பங்கேற்றார்கள்.

ஸ்கோர்செனியின் பாய்ச்சலுக்கான முன்னோட்டம் அவர் 1966இல் மாணவராக இயக்கிய Bring on the Dancing Girls படத்தின் மூலமாகத் தொடங்கியது. 1967இல் ஜாய் காக்ஸ் என்ற திரைக்கதாசிரியரோடு அவர் இணைந்து அக் குறும்படத்தில் காதல் கட்சிகளைச் சேர்த்தார். ஜினா பெதுன் என்ற கதாநாயகி சேர்க்கப்பட்டார். I Call First என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டு, 1967 சிகாகோ திரைப்பட விழாவில் வெளியிடப்பட்டது. ரோஜர் எபர்ட் என்ற விமர்சகர் அந்தப் படம் பற்றியும் நுணுக்கங்கள் பற்றியும் விரிவாக எழுதினார். ஒரு பக்கம் அமெரிக்க சினிமாவின் நிதானமாக கதை சொல்லும் முறை, வழக்கமான திரைப்படமாக்கம், இன்னொரு பக்கம் கேமராவை கையில் வைத்து கையாளுதல், மறைவிடங்களில் கேமராவை வைத்து படம் பிடித்தல், கூட்ட நெரிசல், பரபரப்பான சாலைகள், இயல்பான வாழ்விடங்களில் கற்பனை கதாபாத்திரங்களை மோத விடுதல், கதாபாத்திரங்களின் குறைவான பேச்சிற்குப் பின்னால் இருக்கும் மிகப் பெரிய வன்முறை என்ற வகையிலான இரு வேறு திரைப்பட உலகங்களை ஒன்றாக இணைக்கும் முயற்சி என்று ஸ்கோர்செனியின் படம் பேசப்பட்டது.

ஆனால், ஒரு வருடத்திற்கு படம் தியேட்டருக்கு வரும் பேச்சே இல்லை. ஒரு வருடம் கழித்து பி ஜோசப் பிரென்னர் என்ற நடிகர், தயாரிப்பாளர் நிர்வாண காட்சிகளைச் சேர்த்தால் வாங்கிக் கொள்ளலாம்

ராபர்ட் டி நீரோவுடன் மார்ட்டின் ஸ்கோர்செஸி

என்ற நிபந்தனையோடு வந்தார். ஆயினும், 68இல் வெளியாகி படம் பேசப்படவில்லை. ஸ்கோர்செஸி யின் பேராசிரியரான ஹெய்க் மனோஜியன் சில பகுதிகளை படமாக்கிச் சேர்க்க நிதி உதவி செய்தார். மறுபடி சில பகுதிகள் படமாக்கப்பட்டு, எடிட் செய்யப்பட்டு மறுபடியும் வெளியானது. அதன் பின் பிரையன் டி பால்மா, பிரான்சிஸ் ஃபோர்டு கொப்போலா, ஜார்ஜ் லாகாஸ் மற்றும் ஸ்டீவன் ஸ்பீல்பெர்க் அவருக்கு நண்பர்களானார்கள். பிரையன் டி பால்மா, அவருக்கு ராபர்ட் டி நீரோவை அறிமுகப் படுத்தி வைக்கிறார். அது சிறிய சந்திப்புதான். அது அவர வாழ்வை மாற்றும் என அவர் யோசிக்கவே இல்லை.

அதன் பின் அவர் ஜான் கசாவெட்ஸ் என்ற இயக்குனருடன் பணிபுரிகிறார். சில மாதங்களுக்குப் பின் ரோஜர் கோர்மன் என்ற நடிகர், தயாரிப்பாளரை அவர் சந்திக்கிறார். ஸ்கோர்செஸி யின் படத்தைப் பார்த்த பின் அவர் தனது தயாரிப்பாளை Bloody Mama (1970) என்ற பத்தின் தொடர் பகுதியை எழுதுமாறு சொன்னார். அவர் ஒப்புக்கொண்டார். எழுதினார். ஆனால், அதற்கு முன்பாக Boxcar Bertha (1972) என்ற படத்தை அவர் இயக்கும் சந்தர்ப்பத்தை ரோஜர்

கோர்மன் வழங்கினார். சிக்கனமாக பணத்தை செலவு செய்யவும் குறைந்த நாட்களில் படத்தை எடுப்பதையும் குறித்து ஸ்கோர்செஸி அனுபவப் பூர்வமாக கற்றுக்கொண்டார். Boxcar Bertha இன் இரண்டாவது பாகத்தை இயக்கும் சூழல் வந்தபோது ஜான் கசாவெட்ஸ், 'இனி உன் வழியில் செல். நீ எடுக்க விரும்பிய படத்தை செய்' என்று ஆலோசனை வழங்கினார்.

அதன் பிறகே Mean Streets படத்தை எடுக்கும் முயற்சியில் ஸ்கோர்செஸி இறங்கினார். அது அவரது சொந்த வாழ்வின் சில பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. நியூயார்க்கில் இருந்த குட்டி இத்தாலியே கதைக் களம். மார்ட்டின் மார்ட்டின் என்ற திரைக்கதை உதவியாளர் ஒருவரிடம் செலவிட்டு அவர் தன் திரைக்கதையை எழுதினார். Season of the Witch என்று முதலில் அக்கதைக்கு பெயரிடப்பட்டது. ரோஜர் கோர்மன் அதைப் படித்துவிட்டு, 1970இல் பிரபலமாகிக் கொண்டிருந்த கருப்பின நடிகர்களை அதிகமாக நடிக்க வைத்து, கருப்பின மக்களைக் கவரும் blaxploitation எனும் போக்கில் படம் இருந்தால் படத்தை தயாரிப்பதாகச் சொன்னார். ஸ்கோர்செஸி க்கு அதில் விருப்பமில்லை. எனினும் அதை செய்ய முன்வந்தார். அதோடு வேறு தயாரிப்பாளரை சந்திக்கவும் முயன்றார்.

நடிகை வெர்னா ப்ளேம், ஜோனாதன் டாப்ளின் என்ற இளம் தயாரிப்பாளரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். டாப்ளினுக்கு கதை பிடித்திருந்தது. 300,000 டாலர் பட்ஜெட்டை செலவு செய்ய முன் வந்தார். ஆனால், கோர்மன் அந்தப் படத்தினை விநியோகம் செய்வார் என்ற ஒப்பந்தம் வேண்டும் என்றார். படம் பட்ஜெட் கருதி லாஸ் ஏஞ்சலீசிலேயே படமாக்கப் பட்டது. பிரான்சிஸ் ஃபோர்ட் கப்பல்லோவிடம் முதன் முதலில் படத்தைக் காட்டியபோது நாமே விநியோகஸ்தர்களை தேடலாம் என்று சொன்னார். தனது பணத்தையும் தொடர்ந்த தயாரிப்பிற்கு வழங்கினார். நியூயார்க் திரைப்பட விழாவில் படம் திரையிடப்பட்டு, பலராலும் பாராட்டப் பட்டபின் வார்னர் பிரதர்ஸ் படத்தை வெளியிட முன் வந்தார்கள். neo-noir crime drama வகையில் அந்தப்படம் வந்தது. ஹார்வி கீட்டல், ராபர்ட் டி. நிரோ நடித்தார்கள். புதிய களம், அமெரிக்க இத்தாலிய கதாபாத்திரங்கள், தொடர்ச்சியற்ற முறையில் சொல்லப்பட்ட திரைக்கதை, இசை, அனைத்தும் பார்வையாளர்களை வசீகரித்தது. 1997ல் Mean Streets அமெரிக்க திரைப்பட ஆவணத்தில் கலாச்சாரபூர்வமான, வரலாற்றுப் பூர்வமான, கலைப்பூர்வமான படம் என்ற வகையில் சேர்க்கப்பட்டது.

“நாம் யார்? மனிதர்களாக நாம் என்ன? நாம் உள்ளார்ந்த முறையில் நல்லவர்களா அல்லது தீயவர்களா? உன்னில் தீமை என்று சொல்லக்கூடியதை, நீ நல்லவை என்று சொல்லலாம். ஆனால், சரியான மற்றும் தவறான சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, யாராவது தீமை செய்ய முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் நாம் கவலைப்படுவது எல்லாம் பணக்காரர்களாக மாறுவதுதான். அதன் வசீகரத்தை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அதன் சக்தியை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அந்த ஆர்வத்தை என்னால் கூட புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதுதான் போராட்டம். ஆமாம், நான் எப்போதும் அதனுடன் போராடுகிறேன்.”

மார்ட்டின் ஸ்கோர்செஸியின் வாழ்க்கை ஒரு புராணக் கதை போல. சிலநேரம் அவர் கடவுள், சில நேரம் அவர் சாத்தான். திரைப்பட வரலாற்றில் குறுகிய காலத்தில் மிகவும் கவர்ச்சிகரமான சில திரைப்படங்களை உருவாக்கினார். சமகால நிலப்பரப்பின் முன்னணி கலைஞர், மானுடவியலாளர். இவரது படங்கள் திரைப்பட வரலாற்றில் மிகவும் கடினமான போராட்டங்களில் ஒன்றாக வளர்ந்துள்ளது. ‘படங்கள் தெய்வ நிந்தனையா அல்லது நம்பிக்கையின் உறுதிப்பாடா?’ என்றெல்லாம் பலரும் அவரைப் பாராட்டுகிறார்கள்.

“ஒரே ஒரு மார்ட்டின் ஸ்கோர்செஸி மட்டுமே இருக்கிறார். இந்த முழு கலை வடிவத்திற்கும் அவர் ஒரு மூலக் கல். அவரைப் போல யாரும் இல்லை,

அவரைப் போல யாரும் இனி ஒருபோதும் இருக்க மாட்டார்கள்” என்று சொல்கிறார் ஸ்பீல்பெர்க்.

“எது நல்லது? எது அழகு? எது பாவம்? எது நல்லொழுக்கம்? நீதி என்றால் என்ன? கருணை என்றால் என்ன? நான் ஏன் இங்கே இருக்கிறேன்? நான் எப்படி செயல்பட வேண்டும்? எனக்கு என்ன தெரியும்?”

ஸ்கோர்செஸி ஒரு... ஒரு புனிதர். அவரிடம் ஏதோ ஒரு புனிதம் இருக்கிறது. கடவுள் கேள்விகளைக் கேட்பது போல கேள்விகளைக் கேட்பார்.

அதன் பின் வெளியான Alice Doesn't Live Here Anymore ஒரு பெண்ணை மையப்படுத்திய கதை. 27ஆவது கேன்ஸ் திரைப்பட விழாவில் அது திரையிடப்பட்டது. பாம் டி'ஓர் விருதை வென்றது. டிசம்பர் 9, 1974 அன்று வார்னர் பிரதர்ஸால் படம் வெளியிடப்பட்டு வியாபார ரீதியாக வெற்றி பெற்றது. 47ஆவது ஆஸ்கரில் பர்ஸ்டின் சிறந்த நடிகைக்கான விருதை வென்றார். Alice என்ற பெயரில் இது தொடராக மாற்றம் செய்யப்பட்டு CBS சேனலில் 1976 முதல் 1985 வரை வந்தது.

1975இல் taxi driver படம் ஆரம்பிக்கப் பட்டது. ராபர்ட் டி. நிரோ தனது சமபளத்தைக் கணிசமாக குறைத்துக்கொள்ள முன் வந்தார். பால் ஷ்ரேடர் திரைக்கதை எழுதினார். 12வது குழந்தை விபச்சாரியாக ஜோடி ஃபாஸ்டர் அறிமுகமானார். படம் மிகப் பெரிய வெற்றியடைந்தது. பெர்னார்ட் ஹெர்மன் இசையமைத்திருந்தார். படம் வெளியாகும் தருணத்தில் அவர் மரணமடைந்தார். படம் அவருக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ரத்த தெறிப்புகளும் உடல் வாதைகளும் மூர்க்கமான மனநிலையும் வியட்நாம் யுத்த எதிரொலிகளும் அதில் காண்பிக்கப்பட்டன. ரொனால்ட் ரீகனை சுட்டுக் கொல்ல முயன்ற ஜான் ஹின்க்லி தனக்கு taxi driver படம்தான் அதற்கான உத்வேகம் அளித்தது என்று சொன்னார்.

அடுத்து New York, 1977இல் வெளியாகி வரவேற்பை பெறவில்லை. ஸ்கோர்செஸி வேதனைக்குள்ளானார். போதை மருந்துகளையும் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த மருந்துகளையும் உட்கொண்டு மிகமோசமான உடல்நிலையோடு கிட்டத்தட்ட மரணிக்கும் தருவாயில் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார். அங்கு வந்த ராபர்ட் டி. நிரோ, “எழுந்திரு. நாம் சேர்ந்து செய்ய வேண்டிய விஷயங்கள் நிறைய இருக்கின்றன” என உத்வேகமூட்டினார்.

ஸ்கோர்செஸி சிலநாளில் குண்மாகி எழுந்தார். அவரது அடுத்த படம் Raging Bull திட்டமிடப்பட்டது...

(தொடரும்)

ஜெகநாத் நடராஜன் <jaganathanvr4@gmail.com>

1.

திக்கி திக்கி பேசிய என்னை
திக்காமல்
பேசக்கற்றுக்கொடுத்தவன்,
தட்டுத் தடுமாறிய படி
நடந்த
என்னை
கம்பீரமாய் நடக்க வைத்தவன்,
பசி தாங்கமாட்டேனென
தெரிந்தும்,
தனக்காய் மிச்சமிருந்த
கடைசி
உணவையும் பறிமாளியவன்,
கருப்பென
கேலி செய்தவர்களை
அன்பென்ற ஆயுதம் கொண்டு
அடக்கியவன்,
தங்கத்தை
அலங்காரத்திற்காய் பயன்படுத்தாமல்
என்
படிப்பிற்கான அடமானத்திற்காய்
பயன்படுத்தியவன்,
பண்டிகை நாட்களில்
புத்தாடை வாங்கும் போதெல்லாம்
தனது கிழிந்த ஆடையை
மறைத்து வாழ்ந்தவன்,
எத்தனையோ
உறவுகளிருந்தாலும்
உயிராய் கொண்டாடியவன்,
மழையில்
நான் நனைந்தால்
காய்ச்சல் வந்ததாய் துடிப்பவன்,
எந்த ஊரில் நான்
வாழ்ந்தாலும்
என் நினைவில் வாழ்பவன்,
காலம் எல்லாவற்றையும்
மாற்றிவிட்டாலும்
அம்மாவின்
அன்பை மட்டும் மாற்ற முடியாமல்
தோற்றுப் போகிறது!

2. விஷம் நுரைக்கும் கோப்பைகள்

இது தான்
நான் குடிப்பது கடைசி
என அப்பா சொன்ன

மு. முபாரக் கவிதைகள்

எண்ணிக்கை நூறை
தாண்டியிருந்தது...

மகனுக்கு பள்ளிக்கு கட்ட
வேண்டிய நூற்றி ஐம்பது
ரூபாய் கட்டணத்தை
செலுத்துவதற்காக சொன்ன
தவணை நூற்றி ஐம்பதை
தாண்டியிருந்தது...

பெரியமனுஷி ஆகிவிட்ட
மகளுக்கு
தாவணி வாங்க தருவதென்பது
கானலாகவே மாறியிருந்தது...

வயதான அம்மாவின்
மருத்துவ செலவை செய்ய
முடியாமல்
இன்னும் இருக்கும் ஆயுளை
முன் ஊட்டியே குடித்திருந்தது...

வீட்டிற்கு சீதனமாய் வந்த
மனைவியின்
பொருட்கள் எல்லாம்
கடன் வாங்கியவர்களிடம்
அடைக்கலமாயிருந்தது...

அதிகமான போதையில்
நான்கு சக்கர வாகனத்தில்
மோதி கொண்டதில்
இரண்டாக
இருந்த கால்களின் எண்ணிக்கை
ஒன்றாகியிருந்தது....

பள்ளிகட்டணம் செலுத்த
முடியாததால் பள்ளிக்கு முன்பு
மிட்டாய் விற்றுக் கொண்டிருந்த மகனும்,
துணிக்கடை ஒன்றில்
தாவணி விற்றுக் கொண்டிருக்கும் மகனும்,
மதுக்கடையைக் கடக்கும் போது
செத்து செத்து பிழைக்கிறார்கள்...

அப்பாவைப் போலவே!

மு. முபாரக் <ammubarak2011@gmail.com>

ஆபரேஷன் பகத்சிங்

● ஆயிஷா இரா நடராசன் ஓவியம்: லியோன் ஜெர்னிட்ஸ்கி

“பிளாக் செயின் மற்றும் மெஷ் நெட்வொர்க் களை பின் தொடருங்கள். சிஓஎஸ் அமைப்புகளை யாரோ தவறாக பயன்படுத்துகிறார்கள்.” மில்டன் சாருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நாளை மாலைக்குள் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். சர்வதேச சைபர் காவலர்களின் பிரத்தியேக கூட்டம். இந்தியாவின் தெற்கு பிராந்தியத்தில் இருந்து உயர் மட்ட போலீஸ் அதிகாரியாக அவர் தான் கலந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்களிடம் எந்த புள்ளிவிவரமும் இல்லை

ஆனால், இப்படி ஒன்று நடப்பது, அவரது குழுவினரால் தான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. எனவே அதற்கான ஆதாரங்கள், அது ஏன் இப்படி நடக்க வேண்டும் என்பது குறித்து அவர்தான் பேச வேண்டும். அல்லது இது வெறும் ஊகம் தான் என்று அவர்கள் கேலி செய்யப்படுவார்கள். இதுபோல ஏற்கனவே நடந்திருக்கிறது.

இந்த உலகத்தை செல்வந்தர்கள் தான் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிளாட்டினம் குரூப் என்று காவல்துறை அவர்களை அழைக்கிறது. இவர்களிடம் தனியார் காவல் ஆயுதப்படை கூட இருக்கிறது தொழில்நுட்ப வசதிகளுக்கு குறைவே இல்லை. மிகக் குறைந்த வருமானமுள்ள ஏழைகள் இப்போதும் பசியால் வாடி கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அது குறித்து யாரும் கவலைப்படுவது கிடையாது. கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் கூட இப்படி இல்லை. அப்போதுதான் மில்டன் தன்னுடைய இன்ஸ்பெக்டர் வேலைக்கு நடுவே ஒரு தேர்வு எழுதி பிராந்திய தலைமையை பிடித்தார். சாதாரண இன்ஸ்பெக்டர் ஆகவே இருந்திருக்கலாம் என்று இப்போது தோன்றுகிறது.

ஓடி ஓடி காதலித்து அவர் மணந்துகொண்ட காஞ்சனா ஐபிஎஸ் கொடுத்த ஊக்கம் காரணமாக அவர் இந்த பதவிக்கு வந்துவிட்டார். பாவம் காஞ்சி. தன் துணைவியாரை நினைத்த மறுநிமிடம் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. சிகிச்சைக்கு வழியின்றி பணம் சேர்க்க வக்கில்லாமல் இன்னொரு ஆண்டும் கடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அகமது கான் வழக்கம்போல் அவரது அனுமதி இல்லாமல் அறைக்குள் நுழைந்து இருந்தான். தானியங்கி

குப்பங்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட நவீன குடிசைப் பகுதிகள் என்று மில்டன் அழைக்கும் ஏழைகள் வசிக்கக்கூடிய பகுதிகள் முழுமையான சிசிடிவி கண்காணிப்பிற்குள் வந்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. கண்டிப்பாக அவர்களுக்கும் இந்த நவீன திருட்டுக்கும் சம்பந்தம் இருக்க வாய்ப்பே இல்லை. இந்த செல்வந்தர்களுக்கு வேறு வேலையே இல்லை. ஒரே ஒருவர் தீவிரமாக கண்காணித்து... கடும் போட்டியில் மற்றவர் பணத்தை அபகரிக்கும் தீய எண்ணம் அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. மில்டன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டார்

“சார் இதை பார்த்தீர்களா.” அகமது கான் தன்னுடைய மடிக்கணினியில் காட்டிய விஷயத்தை எந்த ஆர்வமும் இன்றி மில்டன் கவனிக்கிறார்.

“ஆர்கே மிட்டானி. குஜராத் மையமாக கொண்ட வைர வியாபார நிறுவனம்... 1000 கோடி அபேஸ்” என்றான் அகமது கான்.

இது தான் இந்த வார தலைப்பு செய்தி. டிவி செய்தி சேனல்கள் போதாது என்று இப்போது யூ ட்யூபர்கள் வேறு. ‘விடை தெரியாத பல கேள்விகளை கேட்டு துளைத்து ஏதோ காவல்துறையே திருடுவது போல கேலி சித்திரங்கள் முதல் நிபுணர் பேட்டி வரை இந்த வாரத்திற்கு அவர்களுக்கு இது போதும்’ என்று நினைத்த பொழுது கசப்பாக

உணர்ந்தார்

வாரம் ஒரு பெரிய நிறுவனத்திலிருந்து யாரோ பணம் எடுக்கிறார்கள். இது ஒரு சைபர் க்ரைம். இதற்கான முகாந்திரம் என்ன? ஏன் இப்படி நடக்கவேண்டும்? இந்தியாவில் இது மாதிரி நடப்பது சகஜம் என்பது போல தோன்றினாலும் நியூயார்க் நகரத்தின் ஸ்டான்லி அண்ட் கோ முதல் ஸ்விச்லாந்தின் டொமேனிகோ நிறுவனம் வரை கோடி கோடியாக பணத்தை பறிகொடுத்தவர்களின் பட்டியல் உலகம் முழுக்க இருந்தது. எனவே இது ஒரு சர்வதேச பிரச்சனை என்று தெரிந்த பொழுது மில்டன் பெருமூச்சு விட்டார். இன்டர்போல் தன் பார்வையை இதை நோக்கி செலுத்தும். எனவே இந்த விசாரணையின் மையப்புள்ளியாக தான் இருக்கப் போவதில்லை என்பதே ஒரு வகையில் திருப்தி கொடுத்தது.

“இந்த பணக்காரர்களுக்கு ஏதாவது ஒன்று நடந்து விட்டால் உலகம் எப்படி அலறுகிறது.” அகமது கான் நக்கல் அடித்தான்.

“டி சோர்சிங் செய்து பார்த்தீர்களா?” மில்டன் ஏறக்குறைய அலறினார். “இப்படியெல்லாம் நக்கல் அடித்து நாம் தப்ப முடியுமா? என்னதான் செய்கிறது உங்கள் டீம்? இன்னும் அரைமணி நேரம் உங்களுக்கு நேரம் தருகிறேன். வாட்ச் யுவர் வர்க்.” என்றார்.

ஏதோ சொல்ல வந்தவனை தடுத்து, “இப்போது மணி எட்டரை. சரியாக 1 மணி நேரம் தருகிறேன். ஒன்பதரைக்கு சைபர் டீம் மீட்டிங் ஏற்பாடு செய்துவிடு அகமது கான்” என்று உத்தரவு போட்டுவிட்டு தன்னுடைய திறன்பேசியில் ஐக்கியமானார் மில்டன். அவருக்கு இரண்டு தோஸ்துகள், சர்வதேச அளவில். கனடாவிலிருந்து ஜோசப் ஆண்டனியும் ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து கென்னத் ஆண்டர்சன். இருவருமே தனக்கு தெரிந்த அதே விஷயத்தை பகிர்ந்து இருந்தார்கள். ‘மிட்டானி நிறுவனம்... வைரம் 1000 கோடி.’ ச்சை... மில்டன் சார். தலை இப்போது உலகம் முழுக்க உருளுகிறது

அவருடைய சைபர் டீமில் மொத்தமாக ஏழு பேர் இருந்தார்கள். ஏழும் ஏழு வகையான துறைகள். வங்கி மோசடியில் இருந்து முகநூல் திருட்டு வரை எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவர்கள். அந்த ஏழு பேருக்கு கீழ் ஒவ்வொரு துறையிலும் சில பேரை அரசு நியமித்து இருந்தது.

மில்டன் சாரிடம் இன்னொரு ரகசிய குழு இருந்தது. அதுதான் அவருடைய மகன் நெல்சன். ஐடி கம்பெனியில் மென்பொருள் பொறியாளராக வேலை பார்த்துக்கொண்டே அவன் செய்யும் மற்றொரு தொழில். பிரைவேட் டிடக்டிவ். குறிப்பாக சைபர் க்ரைம் விஷயத்தில் ஹாக்கிங் மன்னன். பல தீர்க்க முடியாத கேஸ்களை மில்டன் எளிதாக எப்படி தீர்க்கிறார் என்கிற ரகசியம் நெல்சனிடம் உள்ளது. எனவே தன்னுடைய சைபர் டீம்விடமிருந்து கிடைக்கும் சில தரவுகளை நெல்சனிடம் குறித்து கொடுத்து முயற்சி செய்யலாம் என்பது அவருடைய முடிவு.

சைபர் டீம் கூட்டத்திற்கு அகமது காணையும் சேர்த்து ஆறு பேர் தான் வந்திருந்தார்கள். எப்போதுமே வராத நபர்கள் மீது அவருக்கு சந்தேகம் ஏற்படும். தேவகி பாண்டியன்.

அந்த டீமின் தைரியமான கொடுக்கு தேவகி பாண்டியன். கூட்டம் தொடங்கி அவரவர்கள் தனக்கு தெரிந்ததை முன் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கடந்த ஆறு மாதங்களில் உலகளவில் எங்கலாம் பெரிய நிறுவனங்களிடமிருந்து கோடி கோடியாக பணம் திருட்டு நடந்துள்ளது என்பதை எதிரே இருந்த பிரம்மாண்டமான உலக வரைபடம் வழியே டீம் லீடர் அகமது கான் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“எல்லாம் ஏற்கனவே தெரிந்த விஷயங்கள். நான் காரணத்தை கேட்கிறேன்.” மில்டன் முகம் சுளித்தார். எப்போதும் தன்னுடைய அணியை உற்சாகப்படுத்தும் காவல்துறை அதிகாரியாக அறியப்பட்ட மில்டன் அடுத்த நாள் மாலையில் சர்வதேச கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வெறுங்கையோடு போவதா என்று பதறுவதைப் பார்க்க முடிந்தது. இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் அவர் ஏதாவது ஒரு பதிவை சர்வதேச கவுன்சிலில். புலனத்தில் பதிய வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தார்.

உலகஅளவில் சட்ட விரோத கும்பல்கள் கைகோர்த்து இருக்க வேண்டும். சமீபத்தில் தான் போதை மாஃபியா ஒன்றைப் பிடித்து மில்டன் பெரிய அளவில் பேசப்பட்டார். அது போல ஏதாவது ஒன்று கைக்கு சிக்காதா என்று அவர் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“அது போல ஒரு நெட்வொர்க் உலகில் உருவாகி இருக்கிறது. கிரிமினல்கள் ஒன்று சேர்ந்துதான் இதை நடத்த வேண்டும். ஏனெனில் பணம் பறிபோகும் பேட்டர்ன். ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரி இருக்கிறது” என்று தினேஷ் ராமசாமி அறிவிக்கிறான். அங்கு இருப்பவர்களிலேயே சின்ன பையன்.

“பணத்தை எடுப்பதை மட்டும் தான் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், எடுத்த பணம் எங்கே போகிறது என்பதை பார்க்க வேண்டாமா” என்றபடி தேவகி பாண்டியன் உள்ளே நுழைவதை மில்டன் பார்த்தார். ஆஹா கூட்டம் குடுபிடித்துவிட்டது. அவர் லேசாக புன்னகைத்தார்.

“கோடி கோடியாக உலகம் முழுக்க 117 இடங்களில் கப்பல் கட்டுமான வேலைகளை செய்வதற்கு பணத்தை போட்டு இருக்கும் மிட்டானி வைர வியாபார நிறுவனத்திற்கு 1000 கோடி ஒரு பெரிய பணமே அல்ல.” தேவகி பாண்டியனின் குரலில் நக்கல். என்ன

ஒரு கான்ஃபிடன்ஸ். கண்டிப்பாக அவளிடம் ஏதோ துப்பு இருக்கிறது. அப்பாடி. மில்டன் நிமிர்ந்து அமர்ந்தார். சென்ற முறை தேவகி பாண்டியனை பற்றி, ‘உங்கள் டீமின் ஒரே மூளை’ என்று மகன் நெல்சன் பெருமைப்பட்டது நினைவுக்கு வந்தது.

“இது போல 10 ஆண்டுகளுக்கு முன் உங்களுக்கு நினைவு இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இரண்டு முக்கியமான நிறுவனங்களிடமிருந்து பணம் காணாமல் போன பொழுது நாம் அமெரிக்காவின் ஆயுத விற்பனை குடு பிடித்ததைப் பார்த்தோம். போதை கடத்தல் மற்றும் தீவிரவாத குழுக்களால் அந்த பணம் ஆயுதங்களாக மாற்றப்பட்டது. ஆனால், இப்போது இந்த பணம் என்ன ஆகி இருக்கிறது என்பதற்கு எங்கள் டீம் ஒரு சிறு தேடலை மேற்கொண்டது.” தேவகி பாண்டியன் பீடிகை போடுகிறாள்.

“யாரிடமாவது பேச வேண்டுமா? ஆர்.எ.எ.விடம் சொல்லி உலக அளவில் ஒரு தேடலை மேற்கொள்ளவா?” மில்லனுக்கு பொறுமை இல்லை.

“அவர்களிடம் சொன்னால் உடனடியாக விஷயம் உலகம் முழுக்க கசிந்துவிடும். மேற்கொண்ட தேடலின் முடிவுகளை முதலில் சொல்கிறேன். தேவை ஏற்பட்டால் நாம். ஆர்.எ.எ.வை நாடுவோம். சார்.”

தேவகி பாண்டியன் அவருடைய பதிலுக்கு காத்திருக்கவில்லை.

“பணம் எடுக்கப்பட்டது, அது எந்த விதத்தில் எல்லாம் பயன்பட்டது என்பதற்கு பெரிய அளவில் ஒரு துப்பு நமக்கு கிடைத்திருக்கிறது. நேற்று நள்ளிரவில் மட்டும் ஒன்பது அனாதை குழந்தைகள் பராமரிப்பு இல்லங்கள், இருதய அறுவை சிகிச்சை செய்துகொள்வதற்கு காத்திருக்கும் ஏழை குழந்தைகள்... இப்படி 17 பேருக்கு தலா ஒரு கோடி அவர்களுடைய வங்கி கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“மை காட்” என்றார் மில்டன். “அது எந்த கணக்கிலிருந்து மாற்றப்பட்டு இருக்கிறது? இப்படி களவாடப்பட்ட பணம் தான் அது என்பதற்கு ஆதாரம் உள்ளதா? நீங்கள் சொல்வதை வைத்துப் பார்த்தால்.” தன்னுடைய நாற்காலியில் இருந்து ஒருமுறை எழுந்துகொண்டு தனது பரிதவிப்பை வெளியிட்டுவிட்டு மீண்டும் அமர்ந்தார் மில்டன்.

“ஒரே ஒரு மெசேஜ் அந்த பராமரிப்பாளர்கள் அனைவருக்குமே ஒரே மாதிரி வந்திருக்கிறது சார். உண்மையிலேயே ஏழைகளின் பங்காளர்கள் அவர்கள். ஏறக்குறைய இந்த 17,00,00,000 நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகளுக்கு ஒரு வருடத்திற்காவது பசியை ஆற்றும். நிறைய பேரின் அறுவை சிகிச்சை செலவை சரிக்கட்டும்.” தேவகி பாண்டியனின் குரல் தழுதழுத்தது.

“அது என்ன மெசேஜ். அதை சொல்லுங்கள்.” கூட்டத்தில் யார் யாரோ கேட்கிறார்கள்.

“அங்கேதான் விஷயம் இருக்கிறது சார். இரண்டே சொற்கள் தான். நன்றி பகத்சிங்.”

‘நன்றி -பகத்சிங்.’ கொஞ்ச நேரம் யாருமே பேசவில்லை.

“இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் ஏற்கனவே இந்த பணத்தை போடுவதற்கான அனைத்து வகை வரிகளும் கட்டப்பட்டுவிட்டன.”

எதிரிலிருந்த திரையில் தனக்கு கிடைத்த அனைத்து வகையான தரவுகளையும் பட்டியலிட்டு காட்டினான் தேவகி பாண்டியன்.

தொடங்கியது ஆபரேஷன் பகத் சிங்...

ஆனால், வீட்டில் ஆபரேஷன் பகத் சிங் தொடர்பான அடுத்தக்கட்ட அதிர்ச்சியை மகன் நெல்சனிடம் இருந்து பெற்றார் மில்டன்.

“எப்போதும் உங்க ஆளுங்க அரைகுறை தான்.” முதலில் தனது வழக்கமான நக்கலோடு தொடங்கினான் அவன்.

நெல்சன், “இது என்ன வருடம் டாடி?” என்றான்.

“2031” என்றார் மில்டன் அப்பாவியாக. வருடம் தொடங்கியதிலிருந்தே தலைவலிதான்.

“2031. இந்தியாவின் விடுதலைப் போராட்ட புரட்சி நாயகன் பகத்சிங் தூக்கிலிடப்பட்ட நூறாவது ஆண்டு டாடி. உங்கள் ஆட்களால் எதையுமே முழுமையாக சிந்திக்க முடியாது.” மறுபடியும் கிண்டலடித்தான்.

“ஓகே. நாம் இப்போது கம்யூனிஸ்ட்களை தேட வேண்டியிருக்கும் அல்லவா” என்றார் அவர். குறைந்த பட்சம் சர்வதேச கூட்டத்தில் பேசுவதற்கு ஓரளவுக்கு விஷயம் இருப்பது அவருக்கு திருப்தி கொடுத்தது. தற்போதைக்கு அதுதான் தேவை.

“டாடி. உங்கள் போலீஸ் சட்டையை கழட்டி வைத்துவிட்டு உள்ளே இருக்கும் சாதாரண மூளையை பயன்படுத்துகிறீர்களா பிளீஸ்.” எதற்காகவோ அவன் சிரித்தான்.

“இது அப்பட்டமான ராபின் ஹூட் வேலை டாடி” என்றான்

“இதை செய்வது தனிநபரா குழுவா. சைபர் க்ரைம் பொறுத்தவரையில் ஹாகிங் சர்வதேச சதி கும்பல்கள் பல உள்ளன. போதை பொருள் ஆயுதம் என்று அவர்களுக்கு சட்டவிரோத பயன்பாடுகளுக்கு பணம் தேவை. அதற்காக எதற்கு பகத்சிங் பெயரை கெடுக்க வேண்டும்.” ஆத்திரத்தோடு அதிர்ந்தார் மில்டன். கல்லூரி நாட்களில் இடது சாரி மாணவர் அமைப்புகளில் அவரும் செயல்பட்டவர்தான்.

அடுத்த அறையிலிருந்து கடுமையான இரும்பு சத்தம் வந்தது. பிறகு அந்த காலிங் பெல் ஒலித்தது. அனைத்தையும் மறந்து மில்டன் அந்த அறைக்கு ஓடுகிறார்.

மூங்கில் குச்சி போல படுக்கையில் அந்த உருவம் புரண்டு கொண்டிருந்தது. அவருடைய ஆசை மனைவி.

வேண்டாத தெய்வம் இல்லை, பார்க்காத டாக்டர் இல்லை. ஆரம்பத்தில் வலது மார்பக புற்றுநோய் என்று தான் அது தொடங்கியது.

இத்தனைக்கும் அவர் கூடவே பணிபுரிந்த போலீஸ் அதிகாரி. காஞ்சனா ஐபிஎஸ் என்றால் கிரிமினல்கள் கதிகலங்கும்வார்கள். கடைசியாகக் கேசெக்ஸியா என்கிற நுரையீரல் சம்பந்தப்பட்ட புற்றுநோய் என்று அறிவித்துவிட்டார்கள். வாலன்டரி ரிடயர்மென்ட் பணமும் காலி ஆனதுதான் மிச்சம். நுரையீரல் மாற்று அறுவை சிகிச்சை செய்யலாம் தான். மூணு அல்லது நாலு கோடி ரூபாய் செலவாகலாம். யாரிடம் அவ்வளவு உள்ளது?

“என்னாயிற்று ஏன் இத்தனை பதற்றம்.” சன்னமான குரலில் காதில் கிசுகிசுக்கிறார் அவர்.

வெந்நீரை குவளையில் ஊற்றி குடிப்பதற்கு ஊட்டுகிறார். முன்பெல்லாம் எழுந்து உட்கார்ந்து தண்ணீராவது குடிப்பார்.

“டாடி. ஓரளவுக்கு முழுக்கதையும் எடுத்துவிட்டேன். கிளைமாக்ஸ் மட்டும் சொல்லவா... எல்லாமா?” நெல்சன் உள்ளே வந்திருந்தான். இடையில் அவரது கைபேசி ஒலித்தது. படுக்கையிலிருந்து அவருடைய மனைவி புன்னகைக்கிறார்.

“புரிகிறது நீங்கள் வெளியில் செல்லலாம்” என்று அர்த்தம்.

“பரவாயில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு அங்கேயே நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

தேவகி பாண்டியன், “ரிப்போர்ட்டிங் தி லேட்டஸ்ட் சொல்லவா சார்?”

“அப்டேட் செய்யுங்கள்” என்றார்.

விஷயத்தை கேட்டவருக்கு லேசாக வியர்த்தது. எதுவும் பதிலுரைக்காமல் ஃபோனை வைத்துவிட்டு மகன் பக்கம் திரும்பினார். மில்டன்.

“டாடி. ஏதாவது புதிய செய்தியா?” நக்கலாக கேட்கிறான் நெல்சன்.

“வால்மார்ட் 18,000 கோடியை இழந்துள்ளது” என்று மட்டும் சொன்னார் மில்டன்.

“இப்போதாவது நான் சொல்வதை கேட்கிறீர்களா?” நெல்சன் அவருடைய பதிலுக்கு காத்திருக்கவில்லை.

“டாடி. உலகளவில் இன்றைக்கு டிஜிட்டல் பண பரிவர்த்தனம் என்பது முழுமையாக்கப்பட்டு விட்டது. பல வங்கிகளை மூடிவிட்டார்கள். வங்கி என்கிற ஒரு கட்டிடம் தேவையில்லை. எல்லாமே ஆன்லைன். எனவே யார் யாருடைய வங்கி கணக்கில் பணம் போடுகிறார்கள் என்பதை ஆன் லைனில் தான் நாம் கண்டுபிடிக்க முடியும்.

“உலகளவில் இது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. யாரோ ஒரு மனிதர் இப்படி செய்ய முடியாது. நான் இதை வேறு மாதிரி அணுக விரும்புகின்றேன். எதேச்சையாக தென் ஆப்பிரிக்காவில் 17 முக்கியமான வங்கி கணக்குகளில் அதல பாதாள ஏழைகளுக்கு சில கோடிகள் பரிமாறப்பட்டு உள்ளதை கவனித்தேன். அது எந்த நாளில் நடந்திருக்கிறது என்பதை பார்த்தால் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. தென் ஆப்பிரிக்காவின் தலைவர் நெல்சன் மண்டேலா. பிறந்த நாளில் அது நடந்து இருக்கிறது

“இதே போலவே கனடாவில் ஜாக் மெக்டொனால்ட். லெபனானில் யூசுஃப் யாஸ்பிக். வியட்நாமில் ஹோ சி மின். அர்ஜெண்டினாவில் நிக்கோளாய் புகாரின். இத்தாலி நாட்டின் கிராமஸி. இப்படி அந்த நாட்டு இடது சாரியாக இருந்து அதற்காகவே உயிரை கொடுத்த தலைவர் ஒருவரின் பிறந்த நாளில் அது நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.”

“இவர்கள் அத்தனை பேருமே அந்தந்த நாட்டின் மார்க்சிய சித்தாந்த தலைவர்கள் அல்லவா.” சன்னமான குரலில் மில்டன் சாரின் துணைவியார் கண்கள் மிளிற பேசுகிறார்.

“நான் தான் அப்போதே சொன்னேனே. வீ ஹால் டு. கேட்ச் தி கம்யூனிஸ்ட்ஸ்” என்றார் மில்டன்.

“கொஞ்சம் பொறுங்க டாடி. இன்னும் கிளைமாக்ஸ் வரவில்லை. அந்தந்த நாட்டில் அந்த அந்த நாட்டினுடைய. பணம் படைத்த நிறுவனங்களில் இருந்து பணம் எடுக்கப்படுகிறது. குறிப்பாக அந்த நாட்டின் ஆளும் கட்சிக்கு தேர்தலில் ஏராளமாக நிதி கொடுத்த நிறுவனங்களாக இவை உள்ளன. ஆனால், பெரும்பாலும் பகத்சிங் பேரில்தான் அது செய்யப்படுகிறது. இது பகத்சிங் தூக்கிலிடப்பட்ட

நூற்றாண்டு என்பதை உலகம் முழுக்க அது ஏன் ஞாபகப்படுத்துகிறது. யார் இதை செய்வது?

“இன்னொரு விஷயம்... எந்த பெரிய வங்கிகள் எல்லாம் பெரும் பணக்காரர்களுக்கு ஏராளமாக சலுகைகளை வழங்கிவிட்டு தங்களிடம் கடன் பெற்றுள்ள சாதாரண மக்களை வதைக்கிறார்களோ அந்த வங்கிகளை இவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே அன்றாட வாழ்க்கைக்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகின்ற ஏழை கடனாளிகளின் வங்கி கடன்களை ரத்து செய்கிறார்கள் அல்லது அதனை கட்டி விடுகிறார்கள். அதுவும் நம்ப முடியாத விஷயமாகத்தான் இருக்கிறது.” நெல்சன் தன்னுடைய லாப்டாப் திறந்து மேலும் சில தரவுகளை பெறுகிறான்.

“பகத்சிங் ஏன் தூக்கிலிடப்பட்டார்?” காஞ்சனா ஐபிஎஸ் குரல் வெளிப்பட்டது.

“1928ஆம் ஆண்டில் தனது தோழர்களுடன் இணைந்து ஜான் சாண்டர்ஸ் எனும் காவல்துறை அதிகாரியை பகத் சிங் கொலை செய்தார். பஞ்சாப் சிங்கம் என்று போற்றப்பட்ட லாலா லஜபதிராய் அவர்களை அடித்துக்கொன்றது சாண்டர்ஸ் தான் என்று பகத் சிங் நம்பினார்

“ஆனால், உண்மையில் அதை செய்தது இன்னொரு போலீஸ் அதிகாரி. அவருடைய பெயர் ஜேம்ஸ் ஸ்காட். அப்போது கூட அவர்கள் மாட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால், டெல்லி சட்டமன்றத்தின் மீது சிறிய குண்டு ஒன்றை வீசிவிட்டு வேண்டுமென்றே அவர்கள் கைது ஆனார்கள். தங்களது குரல் உலகம் முழுவதும் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காக. வழக்கு மன்றத்தில் இந்தியாவுக்கு விடுதலை தாருங்கள் என்று முழங்குவதற்காக. அவர்கள் தைரியமாக கைதானார்கள்.”

இப்போது அவருக்கு மூச்சு வாங்கியது. காஞ்சனா ஐபிஎஸ் அவர்களின் தந்தை ஒரு சுதந்திர போராட்ட வீரர் என்பதை நினைத்து மில்டன் புன்னகை பூத்தார்.

“பகத் சிங் சமதர்ம சமுதாயத்தை ஆதரித்த தீவிரமான மார்க்சியவாதி. இந்திய இளைஞர்களுக்கு பகத் சிங் தான் சேகுவாரா.” குரல் சன்னமாக இருந்தாலும் காஞ்சனா ஐபிஎஸ் எனும் இரும்பு மனுஷி அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தினார்.

“இப்போது எனக்கு புரிகிறது. டாடி. உலகத்தின் கவனத்தை ஏழைகள் எளிய மக்கள் படும் கஷ்டங்களை நோக்கி திருப்புவதற்காக. பெரிய செல்வந்த கார்ப்பரேட்டுகளுக்கு எதிராக உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் செயற்கை நுண்ணறிவு அல்காரிதம் இந்த ‘நன்றி பகத் சிங்’ என்று என்னால் கண்டிப்பாக சொல்ல முடியும். அடுத்து செப்டம்பர் 9ஆம் நாள். அதாவது நாளை. சீனத்தின் தலைவர் மாவோவின் இறந்த தினம். கண்டிப்பாக ஏதோ ஒன்று நடக்கப்போகிறது.” நெல்சனின் குரல் தீர்க்கமாக ஒலித்தது. அவன் தொடர்ந்தான்.

“ஏழைகளின் கடன்களை ரத்து செய்கிறது. பணக்காரர்களிடம் இருந்து பணத்தைப் பிடுங்கி ஏழைகளுக்கு மாற்றுகிறது ஆளும் கட்சி தொடர்பில் இருந்து மக்களை சுரண்டும் நிறுவனங்களின் ரகசியங்களை உலகம் முழுக்க வெளியிடுகிறது. இது ஒரு அல்காரிதம் டாடி. விடிந்தால் செப்டெம்பர் ஒன்பது. என்னை பொறுத்தவரையில். இந்த நன்றி பகத் சிங் அல்காரிதத்தை உருவாக்கியவர்கள் சிக்க கூடாது. கண்டுபிடிப்பதற்கான வாய்ப்புகளும் மிக குறைவு. செயற்கை நுண்ணறிவு யுகத்தின் எனக்கு தெரிந்த ஒரே நம்பிக்கை நிகழ்வு இதுதான்.”

மூச்சு விடாமல் நெல்சன் பேசியதை கேட்டு காஞ்சனா ஐபிஎஸ் முகம் விரிந்து புன்னகைக்கிறார். சர்வதேச ஐடி நிறுவனம் ஒன்றில் வேலை பார்த்தபடி வர்க் ஃப்ரம் ஹோம் செய்துகொண்டிருக்கும் மகனை விட்டு வெளியே கிளம்பினார் மில்டன்.

“இப்போது இந்த உலகிற்கு கண்டிப்பாக தேவைப்படும் ஒரு விஷயம் இது. பங்கு சந்தையில் ஏற்ற இறக்கங்களை பார்ப்பது போலத்தான் இந்த நிறுவனங்களுக்கு இந்த பணம் காணாமல் போவது என்பது. ஆனால், ஏழைகளுக்கு... ஏன் நம்மை போன்றவர்கள் மட்டும் என்ன? அம்மாவை நினைத்து பாருங்கள் அப்பா.” நெல்சனின் குரல் தழுதழுத்தது.

“கொஞ்சம் நான் சொல்வதை கேட்கிறீர்களா.” தனது துணைவியாருக்கு அருகில் ஓடினார் அவர்.

“ஒரு காலத்தில் நம்முடைய நாடு ஃப் விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு இருந்த நாட்களை நினைத்து பாருங்கள். சமூகநீதி சிந்தனை என்பதே இல்லாமல் இந்து முஸ்லிம் என்று பிரிந்திருந்த காலகட்டத்தில் தேசியவாதத்திலிருந்து பொதுவுடைமை வாதத்துக்கு நம்மை அழைத்துச் சென்றவர் பகத் சிங்.

“ஹிந்துஸ்தான் ரிப்பப்ளிக்கன் அசோசியேஷன் என்கிற மாணவர் அமைப்பின் பெயரை இந்துஸ்தான் சோசியலிஸ்ட் அசோசியேஷன் என்று மாற்றியவர் பகத் சிங். அவர் இளமையிலேயே ஒரு சிந்தனையாளர். மார்க்ஸ், லெனின், ட்ராட்ச்கி போன்றவர்களை கரைத்து குடித்தவர். அவருடைய சித்தாந்தம் அறிவியல் சோசலிசம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. நாம் அதனை அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்ல தவறிவிட்டோம். யாரோ இப்போது அதை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட போது கூட அமைதியாக புரட்சிகர சிந்தனைகளை குறித்து எழுதிக் கொண்டிருந்த ஒரு மாவீரன். உறங்குகின்ற இந்திய காதுகளை கேட்க செய்வதற்காக ஒரு குண்டு வீசப்பட்டது என்று தைரியமாக அறிவித்தவன். சர்வதேச புரட்சியாளனாக தன்னை உணர்ந்த மாவீரன் பகத் சிங்.”

அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் காஞ்சனா இரும் தொடங்கினார்.

“டாடி. காவல்துறையில் இருப்பவர்கள் மார்க்சியர்களாக இருக்கக் கூடாது என்று ஏதாவது இருக்கிறதா.” மகனின் குரலையும் புறம்தள்ளினார் அவர்.

“இருந்தாலும் ஒரு க்ரைம்... க்ரைம் தானே. எனக்கு சமாதானம் சொல்லாதே.” ஒரே வரியில் அவரது பதில் அமைந்திருந்தது.

மறுநாள் அதிகாலைக்குள் இந்த ‘நன்றி பகத் சிங்’ அல்காரிதம் குறித்து மேலும் சில தகவல்களை திரட்டிக்கொண்டு கூட்டத்துக்கு போய்விடலாம் என்கிற நம்பிக்கை இப்போது மில்டன் சாருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. கோப்புகளை தயாரித்து எல்லாவற்றையும் கச்சிதமாக ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வீடு திரும்பும் போது இரவு மணி 11. அதே அறையில்

அவரது மகன் தனது தாயான காஞ்சனா ஐபிஎஸ் அம்மையாரோடு உறங்கிப் போயிருந்தான்.

கூட்டத்திற்கு தயாராவதற்காக விமான நிலையம் செல்வதற்கு அதிகாலையில் கண்விழித்த மில்டன் சாருக்கு கைபேசி குறுஞ்செய்தி அலர்ட். போயிங் என்று அழைத்தது. அவரது துணைவியாரின் நுரையீரல் மாற்று அறுவை சிகிச்சைக்கு தேவைப்படும் ஐந்து கோடி அவரது வங்கி கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டு இருந்தது. கூடவே ஒரு குறுஞ்செய்தியுடன்... ‘நன்றி பகத் சிங்’.

“இப்போது என்ன செய்வது?” தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு குழப்பத்தோடு உட்கார்ந்தார் மில்டன். அப்போதும் கூட இந்த ஆன்லைன் புரட்சிக்குப் பின்னே நோயில் படுத்த தனது காதல் மனைவி இருப்பது அவருக்கு தோன்றவே இல்லை.

ஆயிஷா இரா நடராசன் <eranatarasan@yahoo.com>

அம்ருதா சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்! இதழ் உங்கள் இல்லம் தேடி வரும்!!

சந்தாதாரர் ஆக மூன்று வழிகள்

இமெயில்:	அழைக்க	அஞ்சல்
info.amrudha@gmail.com	044 24353555 9444070000	அம்ருதா, 1 கோவிந்த ராயல் நெஸ்ட் அடுக்ககம், 12 இரண்டாவது தெரு, மூன்றாவது பிரதான சாலை, சி.ஐ.டி நகர்-கிழக்கு, நந்தனம், சென்னை-600035

☒	காலம்	சந்தா தொகை (ரூ)
☐	ஆயுள்	6,000
☐	ஐந்து வருடம்	1,560
☐	இரண்டு வருடம்	660
☐	ஒரு வருடம்	330

சந்தா விண்ணப்பப் படிவம்

உங்கள் காசோலை / வரைவோலையுடன் இந்தப் படிவத்தை அனுப்பவும்

பெயர்:.....

முகவரி:.....

.....பின்கோடு:.....

தொலைபேசி:.....இ-மெயில்:.....

காசோலை / வரைவோலை அனுப்புவவர்கள் White Lotus Books (P) Ltd என்ற பெயரில் அனுப்பவும்.

விசித்திரமானவர்கள்

● பாவண்ணன்

விட்டல்ராவின் வீட்டுக்கு அருகில் இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் இயங்கக்கூடிய ஒரு பெரிய மருத்துவமனை இருக்கிறது. பல மாடிகளைக் கொண்ட அதன் பெயர் கோஷிஸ் மருத்துவமனை. மருத்துவமனை நன்றாக நிலைபெற்று நோயாளிகளின் எண்ணிக்கை பெருகத் தொடங்கிய வேளையில் அந்த மருத்துவமனைக்கு எதிர்வரிசையில் 'விஜயலட்சுமி கஃபே' என்றொரு புதிய உணவுக்கடை திறக்கப்பட்டது. மருத்துவமனைக்கு வருபவர்கள் தம் பசியை அவசரமாகத் தணித்துக்கொள்ள அந்த விடுதிக்கு வருவார்கள். அந்த எதிர்பார்ப்பில்தான் அந்தக் கடை திறக்கப்பட்டிருந்தது. இருபுறங்களிலும் ஒவ்வொரு நொடியும் பறந்துகொண்டே இருக்கும் வாகனங்களின் ஊடே கவனமாக நடந்து சாலையைக் கடந்துதான் அந்தக் கடைக்குச் செல்லமுடியும். அது ஒன்றுதான் சிக்கல்.

விட்டல்ராவைச் சந்திக்க மாலை வேளையில் செல்லும்போது, சிற்சில சமயங்களில் நாங்கள் இருவரும் அந்தக் கடையில் காப்பி அருந்துவோம். காப்பி சுவையாக இருக்கும். சாலையில் நடந்துசெல்லும் மனிதர்களையும் பறக்கும் வாகனங்களையும் வேடிக்கை பார்த்தபடி பேசிக்கொண்டே காப்பி அருந்துவதற்குத் தோதான இடம்.

ஒருநாள் அந்தக் கடையில் நாங்கள் காப்பி அருந்தியபடி உட்கார்ந்திருந்தபோது, எங்கள் மேசைக்கு அடுத்த மேசையில் ஏற்கனவே காப்பி அருந்திய நான்கு பேர் வட்டமாக உட்கார்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். தேள் தேள் என்னும் சொல் காதில் விழுந்ததால் அந்த உரையாடல் மீது என் கவனம் திரும்பியது.

அவர்கள் குடும்பத்தில் யாரோ ஒருவரைத் தேள் கடித்துவிட்டது. புதிய வீட்டுக்குக் குடிபோவதற்காக பழைய வீட்டில் இருந்த பொருட்களையெல்லாம் லாரியில் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தனர். சுமையாட்கள் எடுத்துச் செல்வதற்குத் தோதாக, அந்த வீட்டுப் பாட்டி

ஒருவர் சுவரோரமாக அடுக்கி வைத்திருந்த பழைய பொருட்களை இழுத்து இழுத்து எடுத்துக்கொடுத்து உதவி செய்தார். எல்லாம் நல்லபடியாகத்தான் நடந்து கொண்டிருந்தது. எதிர்பாராத வேளையில் எங்கோ ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்த தேள் திடீரென வெளிப்பட்டு அந்தப் பாட்டியின் காலில் கடித்துவிட்டது. அந்தப் பாட்டி முதலில் தான் இழுத்து நகர்த்திய தவலையின் அடிப்பகுதியில் இடித்துக் கொண்டதாகத்தான் நினைத்திருக்கிறார். அடுத்த கணமே தன் கண் முன்னாலேயே வேகமாக ஓடிச் செல்லும் தேளைப் பார்த்த பிறகே தன்னைத் தேள் கடித்துவிட்டது என்பதைப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார். உடனே அவர் அலறத் தொடங்க, ஓடிவந்த சுமையாட்கள் தேளை அடித்துக் கொன்றுவிட்டு, ஆட்டோவில் பாட்டியை ஏற்றிக்கொண்டு மருத்துவமனைக்கு அழைத்து வந்துவிட்டனர். உள்ளே மருத்துவம் நடக்கிறது. அந்தக் கூடத்திலேயே காத்திருப்பதற்குப் பதிலாக காப்பி அருந்துவதற்கு அந்தக் கடைக்கு வந்துவிட்டனர்.

கடையைவிட்டு வெளியே வந்த பிறகும் எங்களால் அந்தத் தேள்கடி உரையாடலை மறக்கமுடியவில்லை.

விட்டல்ராவ் தன் குடும்பத்தில் நிகழ்ந்த பழைய தேள்கடி சம்பவம் ஒன்றை விவரித்தார். நான் அத்தகு சம்பவம் எதையும் பார்த்ததில்லை. ஆனால், அம்மாதிரியான தருணம் எப்படி இருக்கும், அத்தருணத்தில் குடும்ப உறுப்பினர்கள் எப்படியெல்லாம் நடந்துகொள்வார்கள் என்பதைப் பற்றி சுருக்கமான விவரணையோடு ஒரு ஆங்கிலப் பாடலைப் படித்திருக்கிறேன்.

நான் உயர்நிலைப்பள்ளியில் படிக்கும்போது அப்பாட்டு எங்களுக்குப் பாடமாக இருந்தது. எங்கள் ராமனாதன் சார் அந்தப் பாட்டை மூன்று வகுப்புகளில் தொடர்ச்சியாக நடத்தி முடித்தார். ஆங்கில மொழியைக் கண்டு அச்சத்தோடு பல மாணவர்கள் விலகிச் செல்லும் சூழல் நிலவிய ஒரு கிராமத்துப் பள்ளியில் ஆங்கிலமொழியை மனத்துக்கு நெருக்கமான ஒரு

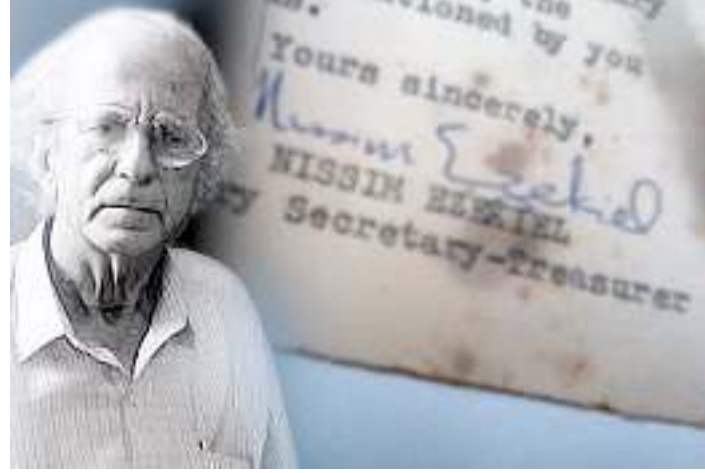
மொழியாக அனைவரையும் உணரவைத்தவர் அவர். பெரிய மேதை. அவர் பாடம் நடத்திய விதத்திலேயே எனக்கு அந்தப் பாடல் என் நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. அந்தப் பாடலின் தலைப்பு NIGHT OF THE SCORPION. எழுதிய கவிஞரின் பெயர் நிஸிம் எழிக்கில்.

ஒருநாள் இரவு வேளையில் ஒரு குடும்பத்தில் ஓர் அம்மாவைத் தேள் கடித்துவிடுகிறது. பிள்ளைகள் அச்சத்தில் சுற்றி நின்று அழுகிறார்கள். அக்கம்பக்கத்தில் வசிக்கும் உறவினர்களும் நண்பர்களும் ஓடிவருகின்றனர். ஒருவர் தேள்கடியின் மீது வேப்பிலை அடித்து மந்தரித்துவிட்டு திருநீறு பூசுகிறார். இன்னொருவர் பூசை செய்கிறார். மற்றொருவர் மந்தரித்துவிட்டு தாயத்து கட்டுகிறார். அனைவரும் இறைவனை நினைத்து பிரார்த்தனை செய்கின்றனர். அந்தக் கிராமத்துப் பழக்கங்களில் நம்பிக்கை இல்லாத அப்பா கடிபட்ட இடத்தில் கத்தியால் பள்ளமிட்டு ரத்தத்தை வெளியேற்றச் செய்கிறார். நெருப்பால் சுடுகிறார். மெழுகை உருக்கி ஊற்றுகிறார். அம்மா வலியால் அலறுகிறார். அலறி அலறி அசதியில் அம்மா உறங்கிவிடுகிறார். விடியலில் எழுந்திருக்கும்போது அம்மாவின் முகம் தெளிந்திருக்கிறது. தான் குணமடைந்துவிட்டோம் என்று உணர்ந்து புன்னகைக்கிறார் அவர். அடுத்த கணமே பக்கத்தில் இருந்தவர்களிடம் அந்த அம்மா, “நல்ல வேளை, தேள் என் பிள்ளைகளைக் கடிக்காமல் என்னைக் கடித்ததே, அதுவே நான் செய்த பேறு. அதன் கருணைக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும்” என்று சொல்கிறார்.

நான் அந்தப் பாடலையும் ராமனாதன் சாரைப் பற்றியும் விட்டல்ராவிடம் சொன்னேன். “அந்தக் கவிதையை நான் படிச்சிருக்கேன் பாவண்ணன். எனக்கும் அது ஞாபகமிருக்குது. இந்தியாவுல ஆங்கிலத்துல கவிதை எழுதியவர்கள்ல அவர் முக்கியமான ஒரு முன்னோடி” என்றார் விட்டல்ராவு.

நாங்கள் கவனமாக சாலையக் கடந்து மருத்துவமனை பக்கமாக வந்து வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினோம். விட்டல்ராவு மீண்டும் அந்தக் கவிதையைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்.

“அந்தக் கவிதையில் தேள்கடிக்கு ஆளான அந்த அம்மாவுக்கு ரெண்டுவிதமான மருத்துவம் நடக்கறதை காட்டியிருப்பாரு நிஸிம் எழிக்கில். ஒருபக்கம் கிராம நம்பிக்கைகளுக்கு உகந்த வகையில் சில சடங்குமுறைகளால் ஆன ஒருமாதிரியான கரடுமுரடான மருத்துவம். இன்னொரு பக்கம் அதுலெல்லாம் நம்பிக்கை இல்லாத ஒரு நாகரிக மனிதனின் தனிமுயற்சியால செய்கிற மருத்துவம். அதையெல்லாம் விரிவா சொல்ற கவிஞர் நேரா விடிஞ்சதும் குணமாயி அந்த அம்மா எழுந்து உட்காந்துகிட்ட இடத்துக்கு வந்துடறாரு, உங்களுக்கு அந்த இடம் ஞாபகம் இருக்குதா?”

நிஸிம் எழிக்கில்

“ஆமாம் சார். சொல்லுங்க. நல்லாவே ஞாபகம் இருக்குது.”

“எது அந்த அம்மாவைக் காப்பாத்திச்சிங்கற விவரத்தை அப்படியே அமைதியா விட்டுடறாரு நிஸிம். கவிதையா இருந்தாலும் சரி, கதையா இருந்தாலும் சரி, அதுதான் ஒரு வாசகனுக்கான இடம். அது சரி, இது தப்புன்னு எங்கயும் அவரு தீர்ப்பு சொல்லலை. எழுந்து உட்கார்ந்ததும் ஐயோ, என் பிள்ளைகளுக்கு ஒன்னும் ஆகலையே, அதுவே போதும்னு நிம்மதியா மூச்சுவிட்டுச் சிரிக்கறதா சொல்லி கவிதையை முடிச்சிடறாரு. அதுதான் ஒரு இந்தியத் தாயுடைய சித்திரம். எல்லா வேதனையும் தன்னோடு போகட்டும், தன் பிள்ளைகளுக்கு எந்த வேதனையும் வரக்கூடாதுன்னு நினைக்கிற பாசம். அந்தப் புள்ளியைத் தொடறாரு நிஸிம் எழிக்கில். அதனால்தான் அவரு இன்னைக்கு வரைக்கும் பெரிய மேதையா நிக்கறாரு.”

விட்டல்ராவு கொடுத்த விளக்கம் அந்தப் பாடலை இன்னும் நெருக்கமாகப் புரிந்துகொள்ள உதவியாக இருந்தது. அவரே இன்னொரு ராமனாதன் சாராக நின்று அந்தக் கவிதையை விளக்கியமாதிரியான ஓர் உணர்வு எழுந்தது.

“அவருக்கு சாகித்திய அகாதமி விருது கொடுத்திருக்காங்களா சார்?”

“ஓ, ஒரு கவிதைத் தொகுதிக்கு கொடுத்திருக்காங்க. எனக்கு நல்லா ஞாபகமிருக்குது. என்னுடைய நதிமூலம் நாவல் வெளிவந்து அங்க ஒருத்தர் இங்க ஒருத்தர்னு அதைப்பத்தி கருத்து சொல்லிட்டிருந்த நேரத்துல அந்தச் செய்தியை படிச்ச ஞாபகமிருக்குது.”

நிஸிம் எழிக்கில் தன் இலக்கியப் பங்களிப்புக்காக அவருடைய வாழ்நாளிலேயே கவனிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்னும் செய்தி ஏதோ ஒரு விதத்தில் எனக்கு நிறைவளித்தது.

“அது மட்டுமில்ல, நம்ம அரசாங்கம் அவருக்கு பத்மஸ்ரீ விருதுகூட கொடுத்திருக்குது” என்று சில கணங்களுக்குப் பின் நினைவுகூர்ந்து சொன்னார் விட்டல்ராவ். தொடர்ந்து, “இந்திய ஆங்கிலம்ங்கற வகைமையை உலக அளவுல கவனிக்க வச்ச முக்கியமான படைப்பாளி அவர். அவர் கவிஞரா மட்டுமில்லை. க்வெஸ்ட்னு ஒரு பத்திரிகை நடத்தியிருக்காரு. விமர்சனம் செஞ்சிருக்காரு. நாடகம் எழுதியிருக்காரு. சில நாடகங்கள்ல நடிச்சிருக்காரு. பல கலை விற்பன்னர். இந்திய அளவுல ஒரு முக்கியமான ஆளுமை” என்றார்.

அவர் சொன்ன குறிப்புகளை அசைபோட்டபடி நான் அவரோடு சேர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தேன். சட்டென அவர் நடப்பதை நிறுத்தி, “நான் அவரை ஒருமுறை நேருல பார்த்திருக்கேன். பேசியிருக்கேன். இப்பதான் ஞாபகம் வருது” என்று புன்னகைத்தபடி சொன்னார்.

“அப்படியா? எப்ப சார்? அவர் பம்பாய் பக்கம் எங்கோ இருந்தவரு இல்லையா? சென்னையில ஏதாவது நிகழ்ச்சியில கலந்துக்க வந்திருந்தாரா? இல்லை, நீங்க பம்பாய்க்குப் போயிருந்தீங்களா?” என்று வியப்போடு கேட்டேன்.

“ரெண்டுமே கிடையாது” என்று விரல்களை அசைத்துப் புன்னகைத்தார் விட்டல்ராவ்.

“வேற எங்க பார்த்தீங்க?”

“ஒரு முறை தற்செயலா அவரை நான் மைசூருல பார்த்தேன்.”

“மைசூரா?” என்றபடி விட்டல்ராவை நான் குழப்பத்தோடு பார்த்தேன்.

“இருங்க இருங்க. உங்களுக்கு நான் விரிவா சொல்றேன். அப்பதான் புரியும்”

“என்ன சார்?”

“மைசூருல த்வன்யலோக்கு ஒரு அமைப்பு இருக்குது. அமைதியா ஒரு இடத்துல உட்கார்ந்து எழுதறதுக்கு வசதியில்லைங்கற நிலைமை உலகத்துல பல எழுத்தாளருக்கு இருக்குது. அப்படிப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் தங்கி, எழுதறதுக்குத் தேவையான எல்லா வசதிகளையும் செஞ்சி கொடுக்கக்கூடிய அமைப்பு அது.”

“அரசாங்க அமைப்பா சார்?”

“இல்லை. இல்லை. சி.டி. நரசிம்மையாங்கற ஆங்கிலப் பேராசிரியர் ஒருவர் தன்னுடைய

சொந்தப் பணத்துல உருவாக்கிய அமைப்பு அது. கேம்பிரிட்ஜ்ல எஃப்.ஆர்.லூவிஸ்கிட்ட நேரிடையா மாணவரா இருந்து படிச்சவரு. பெரிய ஸ்காலர். மைசூர் பல்கலைக்கழகத்துல பேராசிரியரா வேலை செஞ்சிட்டு பணி ஓய்வுக்குப் பிறகு இந்த அமைப்பை உருவாக்கினாரு. எழுத்தாளர்களுக்காக இப்படி ஒரு அமைப்பை உருவாக்கணுங்கறது அவருடைய கனவு. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுல ஆனந்தவர்த்தனரனு ஒரு கவிஞர் இருந்தாரு. த்வன்யலோகாங்கற பேருல அவரு ஒரு காவியம் எழுதியிருக்காரு. அவருக்கு அந்தப் பேரு மேல ஒரு மோகம். அதனால அவர் தொடங்கிய அமைப்புக்கும் அந்தப் பெயரையே வச்சிட்டாரு.”

“இந்தக் காலத்துல இப்படி ஒரு கனவோடு ஒருத்தரு இருக்கறாருங்கறது ரொம்ப ஆச்சரியமான விஷயம் சார்.”

“ஆச்சரியப்பட இன்னும் நிறைய இருக்குது பாவண்ணன், சொல்றேன் கேளுங்க. மைசூருக்குள்ளயே சொந்தமா இடம் வாங்கி அவர் அந்தக் கட்டிடத்தை உருவாக்கினாரு. கட்டிடத்தைச் சுற்றி பெரிய தோப்பு. எல்லா வகையான மரங்களும் அதுல இருக்குது. எழுநூறு எண்ணூறு மரம் இருக்கும். பெரிய நூலகம், கருத்தரங்கக்கூட, நாடக அரங்கமனு எல்லா வசதிகளும் உண்டு. தோரோவுடைய வால்டன் குளம் கேள்விப்பட்டிருக்கீங்களா, அதை ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவர மாதிரியான ஒரு குளம் கூட அங்க இருக்குது.”

”அங்கதான் நிஸிம் எழிக்கிலப் பார்த்தீங்களா?”

“ஆமாம். ஒரு எழுத்தாளருக்குத் தொடர்ச்சியா நாற்பத்தியஞ்சி நாட்கள் தங்கறதுக்கு த்வன்யலோகாவுல அறை ஒதுக்கிக் கொடுப்பாங்க. சிவராம காரந்த், ஐயப்ப பணிக்கர், ஏ.கே.ராமானுஜம், ஆர்.கே.நாராயண், ஜயந்த் மகாபாத்ரா மாதிரியான பெரிய பெரிய

எழுத்தாளர்கள்லாம் அங்க வந்து தங்கியிருந்து எழுதியிருக்காங்க. நிஸிம் எழிக்கலும் அந்த மாதிரி வந்து ஒரு அறையில தங்கியிருந்தாரு.”

“சரி.”

”எனக்கும் அப்படி ஒரு வாய்ப்பு கிடைச்சது. நானும் அங்க போயிருந்தேன். நான் போய் சேர்ந்ததுக்கு ஒரு ரெண்டுநாள் முன்னாலதான் நிஸிம் எழிக்கல் வந்து தங்கியிருந்து போயிருக்காரு. அவரு தங்கியிருந்த அறையை எனக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்தாங்க.”

“பார்த்தேன்னு சொன்னீங்களே.”

சி.டி.நரசிம்மையா

மைசூருல த்வன்யலோக்

“முழுசா சொல்றேன். கேளுங்க. அப்பதான் புரியும். நிஸிம் எழிக்கல் அங்க தங்கியிருந்த காலத்துல அந்த த்வன்யலோகா நூலகத்துலேர்ந்து படிக்கறதுக்காக ஒரு புத்தகம் எடுத்து வந்திருக்காரு. ஆனா திருப்பித் தர மறந்து போய் அதை அந்த அறையில இருந்த மேசை ட்ராயர்லயே வச்சி பூட்டிட்டு போயிட்டாரு.”

“அப்புறம்?”

“அவரு புறப்பட்டுப் போன பிறகுதான் லைப்ரரி புத்தகத்தை அவர் திருப்பித் தரலைங்கற விஷயம் அங்க இருந்த ஆபீஸ்காரங்களுக்குப் புரிஞ்சிருக்குது. ஒருவேளை மறதியா பெட்டிக்குள்ளயே வச்சி எடுத்துப் போயிருக்கலாம்னு நெனச்சி ரெண்டு மூனு நாள் கழிச்சி சாவகாசமா போன் பண்ணி கேட்டிருக்காங்க. அறையில மேசை ட்ராயர்ல வச்சி பூட்டி சாவியை எடுத்துட்டு வந்த விஷயம் அவருக்கு அப்போதான் புரிஞ்சிருக்குது. அவருக்குள்ள அது ஒரு பெரிய குற்ற உணர்ச்சியை உண்டாக்கிடுச்சி. உடனே பம்பாய்லேர்ந்து மைசூருக்குக் கெளம்பி வந்துட்டாரு.”

“ஒரு புத்தகத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கறதுக்காகவா? அதுக்குப் பதிலா சாவியை அவரு அனுப்பி வச்சிருக்கலாமே.”

“என்னமோ ஒரு வேகம். அதுக்கெல்லாம் காரணம் வேணுமா என்ன? கெளம்பி வந்துட்டாரு.”

“சரி.”

“அவரு வந்த சமயத்துல நான் அறையைப் பூட்டிட்டு வெளியே நண்பர்களோடு வாக்கிங் போயிட்டேன். நடந்து முடிச்சி அப்படியே கடைத்தெருவுக்கும் போயிட்டு ரொம்ப தாமதமாதான் அறைக்குத் திரும்பி வந்தேன். அப்பதான் ரிசப்ஷன்ல அவரு உட்கார்ந்திருக்கறதைப் பார்த்தேன். ரிசப்ஷன்ல இருந்தவரு நிஸிம் எழிக்கலை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வச்சாரு. ஐயோ, இவ்வளவு பெரிய ஆளை சாவிக்காகக் காத்திருக்க வச்சிட்டமேன்னு எனக்கு ரொம்ப வருத்தமா இருந்தது. அவருகிட்ட சாரி கேட்டேன். அவரு அதையெல்லாம் பெரிசா எடுத்துக்கலை. ஓகே ஓகேன்னு ரொம்ப சாதாரணமாவே சொல்லிட்டு எங்கட வந்தாரு. அறையைத் திறந்துவிட்டதும் டிராயரை அவர் தெறந்து அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துட்டு போய் லைப்ரரியில கொடுத்துட்டுத் திரும்பனாரு. அதுக்கப்புறம்தான் அவரு முகத்துல ஒரு நிம்மதியைப் பார்க்க முடிஞ்சது.”

“சரி.”

“அதுக்குப் பிறகு உடனே பம்பாய்க்குப் புறப்படற மாதிரி எந்த வண்டியும் கிடையாது. அதனால் என்னோடயே அறையில தங்கிட்டாரு. நான் என்ன எழுதறேன், தமிழ்ல என்னென்ன மாதிரியான எழுத்து வகைகள் வருதுன்னு ரொம்ப அக்கறையா கேட்டுத் தெரிஞ்சிகிட்டாரு. அவரு எழுதி நான் படிச்சதுல ரெண்டு மூனு கவிதைகள் பத்தி அவருகிட்ட சொன்னேன். அவருக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். புறப்படும்போது கையைப் புடிச்சி குலுக்கிட்டு பெஸ்ட் ஆஃப் லக்னூ சொல்லிட்டு போனாரு. பாவண்ணன், இதெல்லாம் நடந்து அம்பது அறுபது வருஷத்துக்கு மேல ஆகுது. ஆனா உங்ககிட்ட சொல்லும்போது என்னமோ நேத்து முந்தாநாள் சந்திச்சி கைகுலுக்கன மாதிரி இருக்குது.”

“அங்க தங்கி நீங்க என்ன எழுதினீங்க சார்?” என்று ஆவலோடு கேட்டேன்.

“ரொம்ப நாளா எழுத நினைச்சி மனசிலேயே ஊறியிருந்த பத்து கதைகளையும் எழுதினேன். அதுக்கப்பறம் தருணம் என்கிற தலைப்பில ஒரு குறுநாவலையும் எழுதினேன்.”

“த்வன்யலோகா உண்மையிலயே எழுத்தாளர்களுக்குப் பயனளிக்கக்கூடிய முயற்சி. தமிழ்நாட்டுலயும் அப்படி ஒரு அமைப்பு இருந்திருந்தா நல்லா இருக்கும். அந்தக் கனவு என்னைக்கு நிறைவேறுமோ, தெரியலை. சரி, அது இருக்கட்டும். அங்க வேற எந்தெந்த எழுத்தாளர்களைச் சந்திச்சீங்க? அதைச் சொல்லுங்க சார்” என்று என் கேள்வியைத் தொடர்ந்தேன்.

“ஆர்.கே.நாராயண் சாரை நான் தெனமும் பார்ப்பேன். அவர் வீடு மைசூருல த்வன்யலோகாவுக்குப் பக்கத்துலயே இருந்தது. அதனால ஒவ்வொரு நாளும் சாயங்காலம் நடைப்பயிற்சிக்கு அங்க வருவாரு. அந்தத் த்வன்யலோகாவுல ஒரு ரோஜாத் தோட்டம் இருந்தது. அதைச் சுத்தி பேசிகிட்டே நடப்போம். சந்திச்ச முதல் நாள்லயே எங்களுக்குள்ள நல்ல நட்பு உருவாயிடுச்சி. என்னால சுலபமா கன்னட மொழியைப் பேச முடிஞ்சதால, நெருக்கமா அவர் கூட பேச முடிஞ்சது. அவருக்குத் தமிழும் பேச வரும். படிக்கவும் செய்வாரு.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம். சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தை தொடக்கமா கொண்டு நான் ஒரு நாவல் எழுதியிருக்கேன்னு சொன்னதும் அதைப் படிக்கணும்னு ஆசையா கேட்டாரு. என் பெட்டியில ‘நதிமூலம்’ ஒரு பிரதி வச்சிருந்தேன். அதை அவருக்குக் கொடுத்தேன். அந்தப் புத்தகம் முந்நாறு பக்கத்துக்கும் மேல இருக்கும். அந்தப் பக்க அளவைப் பார்த்து அவருக்கு ரொம்ப ஆச்சரியமா இருந்தது. இவ்வளவு நீளமா என்னால

எழுதவே முடியாது. எந்த சக்தி உங்களை இப்படி எழுத வச்சிதோன்னு ரொம்ப சந்தோஷம் ரொம்ப சந்தோஷம்தான் கையைப் புடிச்சி குலுக்கனாரு.”

“படிச்சாரா?”

“ஒரே வாரத்துல படிச்சி முடிச்சிட்டு அபிப்பிராயம் சொன்னாரு. இந்த மாதிரியான புத்தகங்கள் ஆங்கிலத்துல மொழிபெயர்ப்பாகி வந்தா நல்லா இருக்கும். இந்தியா முழுக்க இலக்கியம் வாசிக்கிற வாசகர்கள்கிட்ட போய் சேர மொழிபெயர்ப்புதான் ஒரே வழி. தமிழிலேர்ந்து இங்கிலீஷ்ல மொழிபெயர்க்க சென்னையில ஆள் இருந்தா செய்யவைங்கன்னு சொன்னாரு.”

“அதுக்கு நீங்க என்ன சொன்னீங்க?”

“பாக்கலாம் சார்னு சொல்லிட்டு வந்துட்டேன். வேற என்ன சொல்லமுடியும்? அவர் நினைக்கிற மாதிரியெல்லாம் ஒரு படைப்பை உடனடியா இங்கிலீஷ்ல மொழிபெயர்க்கற மாதிரி யாரு இருக்காங்க? அப்படியே யாராவது ஆசைப்பட்டு மொழிபெயர்த்தாலும் அதைப் புத்தகமா கொண்டுவர ஒரு பதிப்பகத்தை நாம எப்படி கண்டுபிடிக்கமுடியும்? என்னமோ, அவரு ஆசையோடு மனசுல பட்ட விஷயத்தைச் சொல்றாருன்னு நினைச்சிட்டு மறந்துடவேண்டியதுதான்.”

திடீரென அவருடைய குரலில் ஒருவித சலிப்பின் சாயலை உணர்ந்ததும், அந்த உரையாடல் அப்படியே தேங்கி நின்றுவிடுமோ என அஞ்சினேன். அதனால் எங்கள் உரையாடலை மேலும் வளர்த்துச் செல்லும் விதமாக, “வேற எந்தெந்த எழுத்தாளரைப் பார்த்தீங்க சார்?” என்றொரு கேள்வியைக் கேட்டேன். அக்கேள்வி அவரை மேலும் பேச வைத்தது. மீண்டும் பழைய உற்சாகத்துடன் பதில் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ரெண்டுமூனு வடநாட்டு எழுத்தாளர்கள் இருந்தாங்க. ஆனா மொழி காரணமா அவுங்களை நெருங்க முடியலை. பார்த்தா சிரிப்பாங்க. வாக்கிங் ட்ராக்கல், டைனிங் டேபிள்ல பார்த்தா குட்மார்னிங் குட்நைட் சொல்வாங்க. என்னால இந்தி பேசமுடியலை. அவுங்களுக்கு இங்கிலீஷ் சரியா வரலை. அதுதான் காரணம். வேற எதுவும் இல்லை. அந்தக் கூட்டத்துல நல்லா உற்சாகமா உரையாடுற ஆளா ஒரே ஒரு பெண் எழுத்தாளர் மட்டும் இருந்தாங்க. மராத்தி எழுத்தாளர். அவுங்ககூட ரொம்ப இயல்பா உரையாட முடியும். எங்க பார்த்தாலும் ரெண்டு நிமிஷம் நின்னு பேசிட்டு போவாங்க.”

“அவுங்க பேர் என்ன சார்?”

“விஜயா ராஜாத்யாக்ஷா. எல்பினிஸ்டோன் காலேஜ்ல மராத்தி பேராசிரியரா இருந்தாங்க. ராஜாத்யாக்ஷாங்கறது அவுங்க கணவருடைய பேரு.

அவரும் மராத்தியில் முக்கியமான ஒரு எழுத்தாளர். நாம் பேசிக்கிற மாதிரி அவுங்களோடு தினமும் உரையாடி ஒரு பேட்டி எடுத்தேன். அந்தப் பேட்டி கணையாழியில் வந்தது.”

“தென்னாட்டு எழுத்தாளர்கள் நல்லா பழகினாங்களா?”

“என் கூட நல்லா நெருக்கமா பேசிப் பழகினவர்கள் நிறைய பேரு இருந்தாங்க. அதுல கவிஞர் கோபால் ஹொன்னல்கெரெ ரொம்ப முக்கியமானவர். கர்நாடகத்தைச் சேர்ந்தவருதான். ஆனால், ஆங்கிலத்தில் கவிதை எழுதக்கூடிய கவிஞர். நல்ல நகைச்சுவை உணர்வு கொண்டவரு. பேச ஆரம்பிச்சார்ன்னா பேசிட்டே இருப்பாரு. இலக்கியம், தத்துவம், புராணம்னு நிறுத்தாம பேசுவாரு. எதுவுமே வீண்பேச்சு கிடையாது. விஷயஞானத்தோடுதான் பேசுவாரு.”

“கர்நாடகத்துல எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்?”

“அவர் பிறந்து வளர்ந்ததுதான் கர்நாடகமே தவிர, அவரு கல்கத்தாவுல சாந்திநிகேதன்ல தங்கி ஆங்கில இலக்கியம் படிச்சவர். அவருக்கு ஓவியத்துலயும் நல்ல ஆர்வம் இருந்தது.”

“சரி”

“சாந்திநிகேதன்ல பட்டம் வாங்கிய பிறகு அவரு வேலை தேடி பம்பாய்க்கு வந்துட்டாரு. பம்பாய்க்குப் பக்கத்துல மகாபலேஷ்வர்னு ஒரு மலைவாசஸ்தலம் இருக்குது. அதுக்குப் பக்கத்துல பஞ்சாக்கினிணு ஒரு இடம் உண்டு. அங்க ஒரு ஐரோப்பியப் பள்ளிக்கூடம் இருக்குது. அங்கதான் அவரு ஆசிரியரா வேலை பார்த்தார். சாந்திநிகேதன்ல படிச்ச காலத்துல அங்க இருந்த நூலகத்துல நூலகரா வேலை செஞ்சிட்டிருந்த ஒரு பொண்ணைக் காதலிச்சி கல்யாணமும் செஞ்சிகிட்டாரு. அந்த அம்மாவும் பஞ்சாக்கி ஸ்கூல்லியே ஒரு வேலை செஞ்சாங்க. அதனால பம்பாய்லயே குடும்பத்தோடு தங்கியிருந்தாரு. அங்கேர்ந்துதான் அவர் தவன்யலோகாவுக்கு வந்திருந்தாரு.”

“சரி.”

“தவன்யலோகாவுக்குள்ள வாக்கிங் போனாலும் சரி, கடைத்தெருவுக்குப் போய் ஏதாவது வாங்கிட்டு வரணும்னு டவுனுக்கு போனாலும் சரி, நாங்க ரெண்டு பேரும் ஒன்னாவே போவோம். ஒன்னாவே திரும்புவோம். ஓய்வா உக்காந்திட்டிருக்கிற நேரத்துல அவரு தன்னுடைய கவிதைகளை எனக்குப் படிச்சி காட்டுவாரு. கிட்டத்தட்ட தமிழ்ல ஞானக்கூத்தன் எழுதற கவிதை மாதிரி இருக்கும். அவருடைய கவிதைகள் நினைச்சி நினைச்சி மனசுக்குள்ள சிரிச்சிக்கிற மாதிரி ஒரு பகடித்தன்மை இருக்கும்.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம். மராத்தி எழுத்தாளர் ஜெயந்த் மாகாபாத்ரா, ‘சந்திரபாகா’ன்னு ஒரு பத்திரிகையை அந்தக் காலத்துல நடத்திவந்தாரு. அந்தப் பத்திரிகையில் நம்ம கோபால் ஹொன்னல்கெரெ கவிதைகளை எழுதியிருக்காரு. நான் அங்க அந்தப் பத்திரிகையுடைய சில இதழ்களைப் பார்த்தேன். அதுல இருந்த அவருடைய கவிதைகள் எனக்கு ரொம்ப படிச்சிருந்தது. தவன்யலோகாவுலயே உக்காந்து அந்தக் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்தேன். தமிழ்ல அதை அவருக்குப் படிச்சிக் காட்டினேன். அவருக்கு அது புரியலைன்னாலும் அதைக் கேட்டு ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டாரு.”

“அந்தக் கவிதைகள் பிரசுரமாச்சா?”

“ஆமாம். சென்னைக்கு வந்ததும் நான் அந்தக் கவிதைகளை அசோகமித்திரன்கிட்ட கொடுத்தேன். அவருக்கும் அது ரொம்ப படிச்சிருந்தது. உடனே கணையாழியில் வெளியிட்டார். தவன்யலோகாவுலேர்ந்து வெளிய வந்த பிறகு கூட எங்க நட்பு ரொம்ப காலம் தொடர்ந்தது. அவருடைய கவிதைகள் அடிக்கடி கேரவன் மேகசன்ல வரும். இல்லஸ்ட்ரேட்டட் வீக்லி, மிரர் மாதிரியான பத்திரிகைகளிலும் வரும். அதையெல்லாம் படிச்சிட்டு நான் அவருக்குக் கடிதம் போட்டிருக்கேன். அவரும் உடனுக்குடன் பதில் போட்டிருக்காரு. ரொம்ப நல்ல கவிஞர். அவருடைய கவிதைகள் ரெண்டுமனு தொகுப்பாவே வந்திருக்குது”

“இன்னும் தொடர்புல இருக்காரா சார்?”

“இல்லை. எந்தவிதமான தொடர்புலயும் இல்லை. திடீர்னு நின்னு போச்சி. பல தொடர்புகள் அப்படித்தானே. அது ஒன்னும் விதிவிலக்கு இல்லையே? ஆனா நான் அவருடைய தொகுப்புகளைப் பார்த்திருக்கேன். பத்திரிகைகள்ல அந்தத் தொகுதிகளுக்கு வந்த விமர்சனக்குறிப்பையும் படிச்சேன். பம்பாய்லேர்ந்து சென்னை பக்கமா ஒரு வேலையைத் தேடிகிட்டு வரணும்னு அவருக்கு உள்ளூர் ஒரு ஆசை இருந்தது. ஆனா அது நடக்கலை. நானும் யார்யார்கிட்டயோ கேட்டு அதுக்காக அலைஞ்சேன். ஒன்னும் சரியா அமையலை.”

“தவன்யலோகாவுல சந்திச்சவங்கள்ல கோபால் ஹொன்னல்கெரெயைத் தவிர வேற யாரையாவது ஞாபகம் வச்சிருக்கீங்களா?”

விட்டல்ராவ் சில கணங்கள் யோசனையில் மூழ்கினார். பிறகு, “இன்னும் ஒரு முக்கியமானவரைப் பத்தி நான் சொல்லணும். அவர் ஒரு தெலுங்குக் கவிஞர். ராஜமுந்திரி பக்கம் ஏதோ ஒரு ஊரு. புலுசு வெங்கடரமண சாஸ்திரின்னு பேரு. கோபால் ஹொன்னல்கெரெ மாதிரி அவர் நவீன கவிஞர்

கிடையாது. பழைய பண்டிதர். நிஜமாவே பண்டிதர். பழைய பாணியில் தாளத்தோடும் இலக்கணத்தோடும் மரபுப்பாட்டு எழுதறவரு” என்று விவரித்தார்.

“மரபுக் கவிஞரா?”

“அதைவிட இன்னும் பழைய மொழியில் பத்திக்கவிஞர்னு சொல்லலாம்.”

“ஏன் அப்படி?”

“ஏன்னா, அவர் பத்தியை மையக்கருவாகக் கொண்ட பாடலைத்தான் எழுதுவாரு. பெரிய பத்திக் கவிஞர். எல்லாமே இலக்கண சுத்தமான பாடல்கள். கிட்டத்தட்ட அபிராமி அந்தாதி மாதிரியும் அருணகிரிநாதர் பாட்டு மாதிரியும் இருக்கும்.”

“பத்தியில் ரொம்ப ஈடுபாடு உள்ளவரோ?”

“ஆமாம். ஆழமான ஈடுபாடும் நம்பிக்கையும் உள்ளவரு. ஆனா, அதுலயும் ஒரு கட்டுப்பாடு இருந்தது அவருக்கு. ஒருதரம் த்வன்யலோகாவுல தங்கியிருந்தவங்க எல்லாரையும் ஒரு பஸ்ல அக்கம்பக்கம் இருக்கற ஊருங்களுக்கு ஒரு சின்ன சுற்றுலா அழைச்சிட்டு போயிருந்தாங்க. ஹொன்னல்கெரெ, சாஸ்திரி, நான் எல்லாருமே போயிருந்தோம். வழியில் சோம்நாதபூர்ல வண்டி நின்றுது. சிற்பங்களுக்குப் பேர் போன கோவில் அது. நாங்க எல்லாரும் கோவிலுக்குள்ள போய் சுத்திப் பார்த்தோம். சாஸ்திரி அந்தக் கோவிலுக்குள்ளயே வரமாட்டேன்னு சொல்லி வெளியே மரத்தடியில் உக்காந்து சிகரெட் பிடிக்க ஆரம்பிச்சிட்டாரு.”

“என்ன காரணமாம்?”

“அந்தக் கோவில்ல வழிபாடு கிடையாது. சிதைந்த கோவில். அதுதான் காரணம். பூஜை நடக்காத கோவிலுக்குள்ள போகக்கூடாதன்னு ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்குதாம். அவருதான் சொன்னாரு. சில விஷயங்களால இப்படி பழைமைவாதி மாதிரியும் இருப்பாரு.”

“ஆச்சரியமா இருக்குது. அவர் எப்படி நவீன எழுத்தாளர்கள் வந்துதங்கக்கூடிய த்வன்யலோகாவுக்குள்ள வந்தாரு?”

“அது தெரியாது. ஆனா, அந்த நாப்பத்தஞ்சி நாளுக்குள்ள எழுதி முடிக்கிற மாதிரி ஒரு பெரிய ப்ராஜெக்ட் வச்சிருந்தாரு.”

“அப்படியா, அது என்ன ப்ராஜெக்ட்?”

“அபிராமி அருளப் பத்தி அபிராமப்பட்டர் எழுதிய மாதிரி சாமுண்டேஸ்வரி பத்தி ஒரு நானூறு பாட்டு எழுதித் தொகுத்து ஒருநூலா வெளியிடணும்ங்கறதுதான் அவருடைய கனவு. அந்தக் கனவுத் திட்டத்தோடுதான் அவர் த்வன்யலோகாவுக்குள்ள வந்தாரு.”

“எதுவா இருந்தா என்ன? நல்ல லட்சியம்தான? அவரு பாட்ட கேட்டிருக்கீங்களா?”

“எழுதற விஷயத்துல ரொம்ப கட்டுப்பாடான ஆள். ஒவ்வொரு பாட்டையும் எழுதி முடிச்சதும் மனசுக்குள்ளயே ராகம் போட்டு பாடிப் பார்ப்பாரு. எங்கயாவது தாளம் இடிச்சா, ரொம்ப நேரம் உக்காந்து யோசிச்சி பாடுபட்டுத் திருத்துவாரு. நல்ல உழைப்பாளி. அப்புறம் ஓய்வு நேரத்துல எங்களுக்கெல்லாம் சில பாடல்களைப் பாடிக்காட்டியிருக்காரு”

“எல்லார்கிட்டயும் நல்லா பேசிப் பழகற ஆளா?”

“நல்லா பேசுவாரு. நல்லா பழகுவாரு. அதுல ஒரு கொறையும் கிடையாது. வெள்ளந்தியான மனுஷன். வெளுத்ததெல்லாம் பால்னு நினைக்கிறவரு. ஆனா அவருக்குத் தெலுங்கு தவிர வேற எந்த மொழியும் தெரியாது. யாரு என்ன கேள்வி கேட்டாலும் அவரு தெலுங்குலதான் பதில் சொல்வாரு. மத்தவங்க புரிஞ்சிக்கறது, புரிஞ்சிக்காதது பத்தி கொஞ்சம் கூட கவலைப்பட மாட்டாரு.”

“அப்புறம் அவரை எப்படித்தான் சமாளிச்சீங்க?”

“நமக்குத் தெரிஞ்ச மெட்ராஸ் தெலுங்க வச்சியே ஒப்பேத்திட்டேன். ஒஸ்தாமா, போத்தாமா, ஐருகண்டி, கூர்ச்சண்டி, தின்னண்டி, நடவண்டி அவ்ளோதான் நம்ம தெலுங்கு. இதை வச்சியே ஒன்ற மாசம் அவர்கூடப் பேசி காலம் தள்ளிட்டேன். சில சமயம் அவரை அழைக்காம நானும் ஹொன்னல்கெரெயும் மட்டும் வெளியே போயிடுவோம். அன்னைக்கு திரும்பி வந்ததுமே என்ன இப்படி பண்ணிட்டங்கன்னு நேருக்கு நேராவே கேப்பாரு. நமக்கு அது சங்கடமா இருக்கும். அதனாலயே முடிஞ்ச வரைக்கும் அவரைத் தவிர்க்காம அவரையும் அழைச்சிட்டு போவோம்.”

“இந்த காலத்துல இப்படி ஒரு இலக்கியவாதி இருக்கறது ரொம்ப அபூர்வம் சார்.”

“நீங்க சொல்றது நூத்துக்கு நூறு உண்மை. செய்யுள் எழுதறதுல மட்டுமில்ல, அஷ்டாவதானம்னு ஒரு கலை இருக்குது. அதுலயும் அவரு பெரிய ஆளு. அஷ்டாவதானம்னு சொன்னா புரியுதில்லையா?”

“புரியுது சார். புரியுது. எங்க ஸ்கூலுக்கு அப்பப்ப அப்படி யாராச்சும் அடிக்கடி வந்து ப்ரோக்ராம் செய்வாங்க. எங்க சார் எல்லார்கிட்டயும் காசு கலெக்ட் பண்ணி அவருக்குக் கொடுப்பாரு.”

“அதையேதான் நம்ம கவிஞரும் செய்வாரு. ஒருதரம் மைசூர் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் போயிட்டு வரேன்னு சொல்லிட்டு கௌம்பிப் போயிட்டாரு. அங்க போய் அவராகவே தெலுங்குத்துறை எங்க இருக்குதுன்னு கண்டுபிடிச்சி, அங்க இருந்த ஆசிரியர்கள்கிட்ட பேசி ஒரு டைம் வாங்கி எல்லாரையும் வரவழைச்சி ஒரு ப்ரோக்ராம் செஞ்சிட்டு வந்தாரு. எல்லாரும் பத்து

இருபதுன்னு தாராளமா கொடுத்து மரியாதை பண்ணி பழக்கடையெல்லாம் கொடுத்து அனுப்பிவச்சாங்க. நல்ல வருமானம். பல்கலைக்கழகத்துல தலைக்கு மேல வச்ச சந்தனத்துண்டு தலைப்பாகையை த்வன்யலோக் வந்து சேர்ர வரைக்கும் அவர் கழற்றவே இல்லை.”

“அது சரி, அங்க தங்கியிருந்த காலத்துக்குள்ள சாமுண்டேஸ்வரி புராணத்தை எழுதி முடிச்சாரா, இல்லையா?”

“எந்த வேலை செஞ்சாலும் காரியத்துல கண்ணா இருப்பாரு. த்வன்யலோகா ஸ்டே முடிய இன்னும் ஒரு வாரம் இருக்குங்குங்கற சமயத்துலயே நானாறு பாடல்களையும் எழுதி முடிச்சிட்டாரு. வேலையில் பெரிய மன்னன். அசகாய குரன். அதுல அவரை அடிச்சிக்க ஆளே இல்லை.”

“நம்ம கையில் ஒவ்வொரு விரலும் ஒவ்வொரு மாதிரி இருக்கறமாதிரி மனிதர்களையும் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மாதிரி இருக்கறாங்க சார். அந்த வகையில் வெங்கடரமண சாஸ்திரி புது மாதிரியான மனிதர்.”

“அவரு இன்னொரு புதுமையும் செஞ்சாரு. அதையும் சொல்றேன், கேளுங்க. அப்பதான் அவரைப்பத்தி முழுமையான ஒரு படம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.”

சொல்லும்போதே அவர் முகத்தில் புன்னகை படர்ந்தது. அதைக் கேட்க எனக்கும் ஆவல் பெருகியது.

“என்ன புதுமை சார்? சொல்லுங்க, கேப்போம்.”

“ஸ்டே முடிஞ்சி ஓரொருத்தவங்களா சொல்லிட்டு கௌம்பி போயிட்டே இருக்காங்க. திடீர்னு சாஸ்திரி வந்து என்கிட்ட நானும் உன்கூட சென்னைக்கு வரேன். எனக்கு சென்னையைப் பாக்கணும்னு சொன்னாரு. எனக்கு ஒன்னும் புரியலை. உங்களுக்குத் தெரிஞ்சவங்க யாராவது சென்னையில் இருக்காங்களான்னு கேட்டேன். நீங்கதான் இருக்கீங்களே, அது போதாதான்னு கேட்டாரு சாஸ்திரி. நீங்க சொல்றத கேக்க சந்தோஷமாதான் இருக்குது சாஸ்திரி, ஆனா நான் மைசூர்லேர்ந்து சென்னைக்கு நேரா போகலை. பெங்களூருல எங்க அக்கா இருக்காங்க. அவுங்க வீட்டுல ரெண்டு நாள் இருந்துட்டு அப்புறம்தான் சென்னைக்கு புறப்படுவேன்னு சொன்னேன். சரி, உங்க திட்டப்படியே வாங்க, உங்க அட்ரஸ் கொடுங்க, நான் சென்னைக்கு போறேன்னு சொன்னாரு. உங்களுக்குத்தான் தமிழும் தெரியாது, இங்கல்ஷும் தெரியாது. என்ன மாதிரி விசாரிச்சி வழி கண்டுபிடிச்சி எப்படி போவீங்க சாஸ்திரினு நான் கேட்டேன். அவரு அதுக்கு சிரிச்சிகிட்டே நான் என் தெலுங்க வச்சிகிட்டு டில்லிவரைக்கும் போய்வந்த ஆளு. தெலுங்கு ஒன்னு போதும் எனக்கு. எல்லா வாசலும் தானா தெறக்கும்னு சொன்னாரு. சரி, என்னவாவது செய்யட்டுமனு ஒரு பேப்பர்ல வீட்டு

அட்ரஸ் எழுதி அவருகிட்ட கொடுத்துட்டு நான் பெங்களூருக்கு போயிட்டேன்.”

சாஸ்திரியின் நிலைபாட்டையும் உறுதியையும் பற்றிக் கேட்கக்கேட்க ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. என் ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல், “கடைசியில் என்ன ஆச்ச சார்?” என்று கேட்டேன்.

“நான் பெங்களூருல ரெண்டு நாள் தங்கி பொழுது போக்கிட்டு ராத்திரி வண்டி பிடிச்சி சென்னையில் எறங்கி வீட்டுக்குப் போனா, வீட்டுக்குள்ள கூடத்துல உக்காந்துகிட்டு என் மனைவிக்கு பக்திப்பாட்டு பாடிக் காட்டிகிட்டிருந்தாரு சாஸ்திரி.”

“உண்மையாவா சார்?” என்று ஆச்சரியம் தாங்காமல் கேட்டுவிட்டேன். என்னால் அதை நம்பவே முடியவில்லை.

“ஆமாம். அதிசயம், ஆனாலும், உண்மைன்னு சொல்வாங்களே, அந்த மாதிரியான கதைதான் நம்ம சாஸ்திரி கதையும்.”

“பெரிய சாதனைதான் சார். எப்படி போனாராம்?”

“கேட்டா சிரிக்கறாரு. என் தெலுங்க வச்சிகிட்டு நான் லண்டன்கூட போய் வருவேன் தம்முடுன்னு சொல்லிச் சிரிச்சாரு. உண்மையிலேயே அந்தச் சிரிப்பு தெய்வீகச்சிரிப்புதான்.”

“அப்புறம் என்ன செஞ்சீங்க?”

“ரெண்டு நாள் சென்னையில் என்னென்ன இடங்கள பார்க்க முடியுமோ, அதையெல்லாம் காட்டி கடைசியா வண்டியேத்தி அனுப்பி வச்சேன். டாட்டா காட்டிட்டு அவர் கௌம்பிப் போன தோற்றம் இன்னும் என மனசுலயே இருக்குது. அந்த நேரம் திடீர்னு மனசு கஷ்டமாயிடுச்சி. ரொம்ப விசித்திரமான மனுஷன்.”

சாஸ்திரி விடைபெற்றுச் செல்லும் அந்தக் காட்சியை ஒருகணம் மனத்திரையில் நிகழ்த்திப் பார்த்தேன். சுவாரசியமாகவே இருந்தது. என்னை மீறி புன்னகை அரும்பியது.

“சார், எனக்கு ஒரு சந்தேகம். நம்ம பார்வையில் அவுங்க விசித்திரமான ஆளா தெரியறாங்கங்கறது சரி. இதேபோல அவுங்க நம்மைப் பத்தி தன்னுடைய கோணத்துல யோசிச்சாங்கன்னா, நாம அவுங்களுக்கு விசித்திரமான ஆளா தெரிவோமா, சாதாரண ஆளா தெரிவோமா?” என்று கேட்டேன்.

“உறுதியா விசித்திரமான ஆளாதான் தெரிவோம். அதுல சந்தேகமே இல்லை” என்று சிரித்தார் விட்டல்ராவ்.

பாவண்ணன் <writerpaavannan2015@gmail.com>

உதிர்தல்

● ஆ. ஆனந்தன் ஓவியம்: ஆஸ்ம் அம்பியா

கோவில்ல உள் பிரகாரம் சுத்தியாச்சு, வெளிப்பிரகாரம் இன்னைக்கு வேண்டாம் கால் வலிக்கிற மாதிரி இருக்கு. கொஞ்ச நேரம் ஊஞ்சல் மண்டபத்தில் உட்காருவோம்ன்னு முடிவெடுத்து சிவராமன் நடக்கத் தொடங்கினார்.

கோவில் தூண்களிலெல்லாம் விபூதியும் குங்குமமும் அப்பிக் கிடக்க, பார்த்துக்கொண்டே நடந்த சிவராமனுக்கு ஊஞ்சல் மண்டபத்தில் யாரோ உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. ஆனால், யாரென்று தெரியவில்லை. கோவிலுக்கு எதுக்கு கண்ணாடியென்று கண்ணாடியையும் எடுத்துட்டு வரலை. “எல்லாம் வயசாச்சில்லை”ன்னு சொல்லிக்கொண்டே மண்டபத்தை நெருங்கினார்.

மண்டபத்தை நெருங்கியவுடன் தான் உட்கார்ந்திருப்பது சித்ரா என்று தெரிந்தது. ‘என்ன’ன்னு சிவராமன் தொடங்குவதற்கு முன்னாலேயே சித்ரா எழுந்து நின்று வணக்கம் வைத்துக்கொண்டே, “வாங்க வாங்க” என்று வரவேற்றது சிவராமனுக்கு கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி இருந்தது. இருந்தாலும் வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல், “என்ன சித்ரலேகா சௌக்கியமா” என்றார்.

“என்ன புதுசா சித்ரலேகா, சித்ரான்னுதான் கூப்பிடுவீங்க?”

“சரி சித்ரா, போதுமா” என்றார்.

சித்ரா சிரித்துக்கொண்டே, “உட்காருங்க”ன்னு சொன்னதும், எழுந்து நிற்பதுக்கு தோதாக, ஒரு தூணுக்கு பக்கமாகப் பார்த்து அமர்ந்துகொள்ள, அவருக்கு பக்கத்தில் கொஞ்சம் நெருக்கமாக சித்ராவும் அமர்ந்துகொண்டாள்.

சித்ரா இப்ப எப்படி இருக்கான்னு முழுசா பார்க்க சிவராமனுக்கு ஆசைதான். ‘அதுக்கு அவ கொஞ்சம் தள்ளி உட்கார்ந்திருந்தா வசதியா இருக்குமே’ன்னு மனசுக்குள்ள நினைத்துக்கொண்டே, “சரி எப்படியிருக்க”ன்னு கேட்டு வச்சார்.

“ஏதோ இருக்கேன், நீங்களும் இருக்கீங்களே” என்றாள். சிவராமனுக்கு சுளீரென்றது. இவ எதைச் சொல்றான்னு கொஞ்சம் புரியவில்லை. இருந்தாலும், “இருந்துதான் தீரணும்” என்றார்.

யாரிடமும் அதிகம் பேச வேண்டாமென்ற மனநிலை உருவாகி வெகு காலமாச்சு. அதுக்கு அதிகமாக பேசியதும் காரணமாக இருக்கலாம்ன்னு சிவராமன் தீர்மானித்திருந்தார், சித்ராவிடம் பேசாத பேச்சா, இப்ப வேணாம்ன்னு முடிவெடுத்தால் இங்க வந்து உட்கார்ந்திருக்காலேன்னு நினைத்துக்கொண்டார். இருந்தாலும் அவ கொஞ்சம் தள்ளி உட்கார்ந்திருக்கலாம்ன்னு மனம் ஏங்காமல் இல்லை.

“எப்படி பொழுது போகுது?”

சித்ரா கேட்டதும் அடைத்துக் கிடக்கிற வாய்க்காலை திறந்தவுடன் பாய்கிற நீரைப் போல சிவராமன் கொட்டத் தொடங்கினார்.

“என்னத்தை சொல்ல? ஏண்டா ரிட்டயர்ட் ஆனோம்ன்னு இருக்கு. என்னத்தையாவது நினைக்க வேண்டியது. சில நேரம் நினைக்க நினைக்க அங்கேயே போன மாதிரி கூட இருக்கும், சிரிப்புக் கூட வரும். அவளுக்குத் தெரியாம சிரிச்சுக்கிட்டு, ஆதங்கப்பட்டுகிட்டு இருக்க வேண்டியதுதான்.”

“அப்ப பழசு எதையும் நீங்க மறக்கலயா?”

“என்ன அப்படி கேட்டுட்ட. மறக்க முடியுமா, மறக்க நினைச்சாலும் இழுத்துப் பிடிச்ச பழைய இடத்துகில்ல வந்து நிக்கிது. பழைய காலங்கள் ஒவ்வொரு இம்மியும் ஞாபகமிருக்கு... உண்மையில் ஞாபகங்கள் என்பது வாழ்க்கைப் பொதியை நனைத்துச் சுமப்பது போலத்தான்.”

“வாசிக்கிறதெல்லாம் விட்டுட்டிங்களா?”

“இல்ல வாசிக்கிறேன். ஆனால், மனம் ஈடுபடமாட்டேங்குது. கொஞ்சம் வாசிச்ச உடனே, முழு மகாபாரதத்தையும் படிச்ச மாதிரி ஒரு அசதி வந்திருது. அதெல்லாம் அந்தக் காலம். நீ வந்து பக்கத்தில நின்னாக் கூட எனக்குத் தெரியாம வாசிச்சுக்கிட்டு இருந்த காலம் எல்லாம் போச்சு.”

“இல்லையே நான் வந்து நின்னவுடனே பேச ஆரம்பிச்சிருவீங்களே.”

“சரிதான் கண்ணும் மனமும் புத்தகத்தில இருந்தாலும், மூக்கு தனிதானே.”

“புரியல.”

“உனக்குன்னு ஒரு வாசம் இருக்குமில்ல.”

சித்ரலேகா லேசாக சிரித்துக்கொண்டே, தலை குனிந்துகொண்டாள்.

சிவராமனுக்கு ஞாபகங்களில் சிற்றாற்று தண்ணீர் சலசலத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஞாபக ஊற்றில் சலசலத்த தண்ணீர் பிரளயமாக ஓடியது. அருவியாகக் கொட்டியது. கற்களையும் மணல் துகள்களையும் புரட்டிப் போட்டது. பாறைகள் கூழாங்கற்கள் ஆகின, கூழாங்கற்கள் மணலாகின. “ஈஸ்வரா”ன்னு கொஞ்சம் வாய்விட்டு சிவராமன் சொல்லிக்கொள்ள, “என்ன சிற்றாற்றுக்குப் போயாச்சா” என்றாள் சித்ரா.

“நீ கொஞ்சம் புத்திசாலின்னு தெரியும். ஆனா இவ்வளவு புத்திசாலின்னும், பழசு இப்படி ஞாபகம் வச்சிருப்பேன்னு நினைக்கல.”

“இதெல்லாமே உங்க பழக்கத்தினால வந்ததுதானே.”

“இருக்கட்டும், இருக்கட்டும். கேட்க சந்தோஷமாத்தான் இருக்கு.”

ஒரே அலுவலகத்தில் இருவரும் வேலை பார்க்கும்பொழுது ஒரு பறவையைப் போல, அங்கும் இங்கும் பறந்து கொண்டிருந்தவள்தான் சித்ரா. பீனிக்ஸ் பறவையைப் போல அவளை யாராலும் வீழ்த்த முடியாது. கீழே விழுந்தாலும் மறுநாள் நின்று விளையாடுவாள். இறக்கையில்லாத பறவை அவ்வளவுதான்.

எப்படிப்பட்ட பறவையென்றாலும் பறக்கிறதை நிறுத்தும் பொழுது அமருவதற்கு ஒரு கிளை வேண்டும்தானே. அந்தக் கிளையாகத்தான் சிவராமன் இருந்தார். இளைப்பாறுதல் மட்டும் இல்லை, கொஞ்சம் மனம் திறக்கவும் சரியான இடம் இதுதான் என்று சித்ரா நினைத்த இடம்தான் சிவராமனும் அவரது எதிர் இருக்கையும்.

சிவராமன் தன்னால் முடிந்தவரை கழுத்தைத் திருப்பி சித்ராவைப் பார்த்தார். தலை நரையும் கண்ணில் கண்ணாடியுமாக அவள் கொஞ்சம் வயசானமாதிரி தெரிந்தாலும், அவர் கண்ணுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அந்தக் காலத்து சுதந்திரப் பறவையான சித்ரலேகாதான். கொஞ்சம் கலர் கம்மியான மாதிரி தெரிந்தாலும் உடம்பும் மனமும் அப்படியே இருப்பதாகத்தான் தோன்றியது.

“பாத்து ரொம்ப நாளாச்சு. சுப்பு எப்படியிருக்கான்? இன்னும் சேட்டையெல்லாம் இருக்கா, ஒழுங்கா இருக்கானா?”

கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக இருந்தாள் சித்ரா. சிவராமன் கூர்ந்து பார்க்கும் பொழுது அவள் கண்களில் கண்ணீர் போல தெரிந்தது. அவளே பேசட்டுமன்னு மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார்.

“நான் கோவிலுக்கு வந்தேன், உங்களைப் பார்ப்பேன்னு எதிர்பார்க்கல. எதிர்பாராம உங்களைப் பாத் தேன்,

சந்தோஷப்பட்டேன். ஆனா, என்னை இப்படி பழசெல்லாம் நினைக்க வைப்பீங்கன்னு நினைக்கல.” சொல்லிக்கொண்டே புடவைத் தலைப்பை எடுத்து கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“உங்களுக்குத் தெரியுமன்னு நினைச்சேன். நான் சத்திரத்தில வேலை பார்க்கும்பொழுது ஒரு பைக் விபத்தில அவன் இறந்து போயிட்டான். தொலைஞ்சான் பாவி இனிமேலாவது நிம்மதியா இருக்கலாமன்னுதான் இருக்கேன். நீங்க இப்படி கேட்பீங்கன்னு நான் கொஞ்சம் கூட எதிர்பாக்கல.” சித்ரா மீண்டும் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

சிவராமன் அமைதியாக இருந்தார்.

“நாம் இரண்டு பேரும் பேசுறதுக்கு எவ்வளவு விஷயம் இருக்கு, அந்தப் பாவியைப் பத்திதான் பேசணுமா என்ன?”

“இல்லை சித்ரா...”

“எங்க அப்பா அந்தப் பாவியை எங்க போய் புடிச்சாரோ, எனக்குன்னு ஒரு தலைவிதி இருக்குமில்ல. குடியும் அடியுமன்னு தினம் தினம் நான் செத்துத்தான் பிழைத்தேன். எங்கிட்ட ஒரு பைசா இல்லாமல் தெருவுக்கு வர்ற நிலைமையில நல்ல வேளை செத்துத் தொலைச்சான். என் வேலை என்னை காப்பாத்துச்சு.”

சிவராமன் எதிர்த்தாற்போல இருந்த கல் சுவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். வடக்குப் பக்கமிருந்து ஒரு பெரிய பல்லி கிழக்குப் பக்கமாக நகரத் தொடங்கியது. வால் லேசாக அசைய அது ஒரு மூலையை அடையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மௌனம் இருவரையும் தனித்தனியாக பிரித்திருந்தது.

“சார் எங்க இவ்வளவு சீக்கிரம் கிளம்புறீங்க?”

“வீட்ல ஒரு வேலை இருக்கு, அதுதான்...”

“அப்ப எங்களுக்கு எல்லாம் வேலையில்லையா?”

“உங்கிட்ட வாயைக் கொடுத்து மீள முடியாது, நான் கிளம்புறேன்.”

“இல்ல...”

“சரி சொல்லு.”

“இன்னைக்கு என்ன விசேஷம்ன்னு கேட்பீங்கன்னு நினைச்சேன்.”

“எனக்குத் தெரியும், நீ புதுப் புடவை கட்டிட்டு வந்துருக்க. காலைலேயே பாத்தாச்சு, ரசிச்சாச்சு. நல்லா இருக்கு, நீயும் நல்லா இருக்க.”

“ஓ சாருக்கு ரசிக்க எல்லாம் தெரியமா?”

“இன்னைக்கு எனக்கு பிறந்த நாள் சார்.”

“அதுவும் தெரியும், உன் டேபிள் டிராயர்ல போய்ப் பாரு.”

அவர் முடிப்பதற்குள், சித்ரா தரையில் நடக்கும் பறவையைப் போல தத்தி தத்தி ஓடி தன் டேபிள் டிராயரைத் திறக்க அதற்குள் ஒரு கலர் பொட்டலம் இருந்தது. அவள் அதை பிரிப்பதற்குள் சிவராமன் தனது இரு சக்கர வாகனத்தில் கிளம்பி அலுவலகக் கம்பவுண்டை தாண்டியிருந்தார்.

அதற்குள் ஒரு அழகிய புத்தர் சிலை, நீல வண்ணத்தில் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்தபடி, இரண்டு கைகளையும் வணங்கிய வண்ணம், கண்மூடி தலை குனிந்து அமர்ந்த கோலத்தில் இருந்தது. சித்ராவுக்கு அந்த சிலை ஒரு அதீத குதுகலத்தை கொடுக்க, அந்த சிறிய சிலையை எடுத்து தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டாள். உடலில் உஷ்ணம் பரவி அடங்கியது.

மறுநாள் முழுவதும் சிவராமனுக்கும் சித்ராவுக்கும் பேசுவதற்கும் சிரிப்பதற்கும் அப்பப்ப வெட்கப்படுவதற்கும் நிறைய விஷயங்கள் இருந்தது.

“சார் உங்களை ஆபீஸ் மேனேஜர் கூப்பிடிறார், போங்க”ன்னு ஆபீஸ் பியூன் சொன்னதும், பைல்களை ஒரு ஒழுங்கில் அடுக்கி வைத்துவிட்டு சிவராமன் மேனேஜர் ரூமை நோக்கி நடந்தார்.

“வாங்க சிவராமன் உட்காருங்க.”

கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக மேனேஜர் சில பேப்பர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, “சிவராமன் உங்கிட்ட கொஞ்சம் தனியா பேசணும்ன்னு நினைச்சேன். அதான் வரச் சொன்னேன்” என்றார்.

“சொல்லுங்க சார் என்ன செய்யணும்?”

“எதுவும் செய்ய வேண்டாம் சிவராமன், கொஞ்சம் விலகி இருங்க போதும்.”

“சார் புரியல.”

“உங்களுக்கு புரியற மாதிரி சொல்லணும்ன்னா கொஞ்சம் வெளிப்படையாத்தான் பேசணும். சரி சொல்றேன். ஏன்னா உங்க மேல எனக்கு நல்ல அபிப்பிராயமும் மரியாதையும் இருக்கு அதுனால்தான் சொல்லணும்ன்னு தோணுச்சு.”

“பரவாயில்லை சொல்லுங்க சார்.”

“சிவராமன், நீங்க சித்ராவை விட்டு விலகணும். ஏன்னா அவங்க அப்பா ஒரு மாதிரி. அவருடைய சகவாசமெல்லாம் சரியில்லாதது. உங்களுக்கு பாதுகாப்பு இல்லாதது.”

“சார், நான்...”

“நீங்க என்ன சொன்னாலும் எனக்கு சமாதானம் ஆகாது. திருப்பியும் சொல்றேன். உங்க மேல இருக்கிற தனிப்பட்ட பிரியத்தினால, மரியாதையினால சொல்லிட்டேன், உங்க இஷ்டம். நாளைக்கே நீங்க வெளிப்படையா சித்ராகிட்ட சொல்லிட்டு விலகிறீங்க. நிலைமை சரியில்ல, அவ்வளவுதான். நீங்களே முடிவெடுங்க அவ்வளவுதான்.”

முகத்தைத் தொங்கப் போட்ட வண்ணம் சிவராமன் அறையை விட்டு வெளிவர அலுவலகமே அவரைப் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பது போல இருந்தது.

மறுநாள் காலையில் சித்ராவின் குட்மார்னிங்குக்கூட பதில் சொல்லாமல் சிவராமன் தலை குனிந்து எதையோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார். “சார் இன்னைக்கு என்ன மூட் அவுட்டா?” சித்ரா கேட்டுக்கொண்டே அவர் எதிர் நாற்காலியில் வந்தமர்ந்தாள்.

“ஒண்ணுமில்ல.”

“இல்ல ஏதோ இருக்கு.”

சிவராமன் கொஞ்சம் அமைதியாக, முதல் நாள் மேனேஜர் சொன்னதையெல்லாம், விளக்கினார்.

“நீங்க என்ன சொன்னீங்க?”

“உங்கிட்ட பேசுறேன்னு சொன்னேன்.”

“அப்பப் பேசுங்க.”

“சித்ரா, உங்க அப்பாவைப் பாத்தா பயமாயிருக்கு. ஒரு தீர்மானத்தோட இருக்காரு. அவருடைய யோசனையை யாரும் ஏற்கலேன்னா உடைஞ்சு போயிருவார் போல. அதோட அவரது நடவடிக்கைகளும் மோசமா இருக்கும் போல. வேற ஒரு கனவோடு இருக்காரு. வயசான காலத்தில் அவரை அவர் போக்குக்கு விடறாலாமேன்னு நான் நினைக்கிறேன். நமக்குன்னு இல்லை அவரவருக்குன்னு அவங்கங்க தலைவிதின்னு ஒண்ணு இருக்கில்ல. அதை மீறி எதையும் செய்ய முடியாதுன்னுதான் எனக்குத் தோணுது.”

“முடிவெடுத்துட்டு பேசுறவங்ககிட்ட இனி பேசி பிரயோசனமில்லை. எனக்கு சத்திரத்துக்கு டிரான்ஸ்லப் வந்திருக்கு, அதை தவிர்க்கலாமன்னு நினைச்சேன். இப்ப முடிவை மாத்திக்கிட்டேன். தலைவிதி யாரை விட்டுச்சு...”

சித்ரா எழுந்து போனதும், சிவராமன் சூப்ரவைசரிடம் உடல் நலம் சரியாக இல்லை எனச் சொல்லி, அன்றைக்கு லீவு வாங்கிக்கொண்டு வெளியேறினார்.

“நீங்க ஏன் கல்யாணமே பண்ணிக்கல?”

“நல்லதுண்ணோ கெட்டதுண்ணோ நினைச்சு உனக்கு நான் செஞ்சதுக்கு எனக்கும் ஒரு நிவர்த்தி வேணும்லா. நிம்மதியாதான் இருந்தேன். ஆனா, நீ பட்ட கஷ்டமெல்லாம் இப்பத்தான் தெரியும்.”

இப்படி சொல்லும் பொழுது சிவராமன் தரையில் ஊன்றியிருந்த கை சித்ராவின் விரல்களை லேசாகத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. சித்ரா ஊஞ்சல் மண்டபத்திற்கு நேர் எதிரே இருந்த வாசல் வழியாகத் தெரிந்த நாகலிங்க மரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மரத்தில் ஏறுவதும் இறங்குவதுமாக இரண்டு அணில்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

சித்ராதான் அமைதியைக் கலைத்தான். “எல்லாம் நல்லாதான் போய்கிட்டு இருந்துச்சு. எங்க அப்பா சாகும் பொழுது கொஞ்சம் கடன் வச்சுட்டுப் போய்ட்டாரு. அதை அடைக்கிறதுக்காக என் நகைகளை முதல்ல கொடுத்தேன். அப்புறம் கேட்கும் போதெல்லாம் கொடுக்காம இருக்க முடியல. ‘உங்க அப்பன் கடனுக்குன்னு கேட்டவுடன் கொடுத்த, இப்ப எனக்கு கொடுக்க மாட்டியா’ன்னு கேட்டு கேட்டு என்னை சித்ரவதை பண்ணி, குடியும் அடியும்தான் மிச்சமாச்சு.”

அவள் பார்வை அப்படியே அந்த நாகலிங்க மரத்தில் நிலைகுத்தி நின்று கொண்டிருந்தது. சிவராமன் தனது விரல்களால் கல்தரையில் கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

நந்தவனத்தில் பூப்பறித்துக் கொண்டிருந்த அர்ச்சகர் இவர்களைத் தாண்டி போனார். அணில்களில் ஒன்று மரத்திலிருந்த விழுந்த மாதிரி இருந்தது. சித்ரா கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள். “நாம ரெண்டு பேரும் ஒண்ணா வேலை பாக்கும்பொழுது சாயங்காலமா உங்க சீட்டுக்குப் பின்னால் இருந்த கோவைக்காய் கொடி படர்ந்து கிடக்கிற பூவரச மரத்தில கிளிகள் வந்து அடைஞ்சு சத்தமிடுமே, அந்த சத்தத்தை இன்னைக்கு வரைக்கும் திருப்பிக் கேட்க முடியல.” இந்த வார்த்தைகள் சிவராமனை கொஞ்சம் அசைத்தது போல இருக்க அவர் கொஞ்சம் நகர்ந்து தூணை ஒட்டி உட்கார்ந்துகொண்டார்.

நீண்ட மௌனம் அங்கு நிலவிக் கொண்டிருக்க, அரளிப் பூவை அப்பொழுதுதான் பறித்துக்கொண்டு கோவிலில் நுழைந்து கொண்டிருந்த பெண் கொஞ்சம் கொத்தாக ஆய்ந்து கொண்டுவந்துவிட்டார்கள் போல சிவராமனும் சித்ராவையும் கடந்து போகும் பொழுது, பச்சை வாடை கடந்து போனது. இரண்டு மூன்று மொட்டுகளும் உதிர்ந்தது. அரளியைப் பறிக்கும் பொழுது மொட்டுக்கள் இல்லாமல் யாராவது பறிக்க முடியுமா?

“நம்ம ரெண்டு பேருக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும், அது இன்னைக்கு வரைக்கும் உள்ளுக்குள்ளேயே இருக்கிறது. சில நேரம் சந்தோஷமாகவும் சில நேரம் வருத்தமாகவும் இருக்கு. சரி விடுங்க கல்யாணம் பண்ணிக்காம கஷ்டமா இல்லையா?”

சிவராமன் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தார். மனசில ஏதோ ஒரு யோசனை ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சுவற்றைப் பார்க்கும்பொழுது பல்லிகளை காணவில்லை. கொஞ்சம் தலையைச் சாய்த்து சித்ராவைப் பார்த்தார். அவள் அவருக்கு ஒரு பறவையைப் போலத்தான் இப்பொழுதும் தோன்றினாள். அவள் எதிரே இருந்த நாகலிங்க மரத்தையே பார்ப்பது போலத்தான் இருந்தது.

கோவில் மணி ஓசை பெரிதாகக் கேட்டதும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு எழுந்து நின்றார்கள். கல்தரையில் போடப்பட்டிருந்த கோலங்கள் இன்னும் அழியாமல் இருக்க, சித்ரா அதன் கம்பிகள் வழியாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள். சிவராமன் அப்படியே வாசலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். சித்ரா எதுவுமே சொல்லவில்லை. கீழே உதிர்ந்து கிடந்த ஒன்றிரண்டு அரளி மொட்டுக்களை எடுத்து யார் காலிலும் மிதிபடாத வண்ணம் ஒரு ஓரத்தில் ஒரு தூணை ஒட்டி வைத்தாள்.

கோவில் மணியோசை நின்றிருந்தது.

ஆ. ஆனந்தன் <anandan_50@yahoo.co.in>

நோபல் கமிட்டியின் செயல்பாடு, அதைச் சார்ந்துள்ள நடுநிலைமை அல்லது இல்லாமை, படைப்பு உயர்ந்ததா அல்லது மட்டமா என்று ஒவ்வொரு முறையும் பரிசு முடிவைத் தெரிவிக்கும் போது எழும் சர்ச்சைகள் எழுந்து, எழுந்தது போல் அடங்கியும் விடுகின்றன. ஆனால், உலக இலக்கியங்களுக்குத் தரப்படும் பரிசுகள் பலவற்றுக்கும் முன்பாக நோபல் பரிசு இன்றும் ஓர் உயர்ந்த பீடத்தைத் தக்கவைத்துக்கொண்டுள்ளது.

நோபல் உரைகள் எப்போதும் இலக்கிய ஆசிரியனின் காலத்திய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் கலைச் சூழல்களைப் பிரதிபலிக்கும் விதத்தில்தான் வெளிப்படுகின்றன. இந்த உரைகளில் காணப்படும் ஒரு பொது அம்சம் படைப்பாளிகளின் இளமைக் காலமும் அவர்களின் படைப்புகளில் ஆழமாக அது பதிக்கும் விவரணைகளும் தான். இவ்வுரைகள் வாசகர் மனதில் எழுப்பும் சீரிய சிந்தனைகளும் ஆழமான புரிதல்களும் அவற்றைப் பேருரைகளாக மாற்றி விடுகின்றன. ஆனால், அவற்றை என்றும் மாறாத புனித வாக்குகளென சடுதியில் தீர்மானத்துக்கு வரவேண்டிய அவசியத்தை உண்டாக்காது, படைப்பாளியின் நோக்கம், அவன் எழுத்து பிரதிபலிக்கும் சமூகச் சூழல், இலக்கியப் பரப்புக்குள்ளேயே நிகழும் ஒத்த அல்லது மாறுபட்ட கருத்தாழங்கள் ஆகியவற்றைப் பரிசீலனை செய்கின்றன.

நோபல் உரைகளை அம்ருதா வாசகர்களின் முன் வைக்கிறோம் - மாதம் ஒன்றாக.

15

2010

மரியோ வர்கஸ் லோசா | MARIO VARGAS LLOSA

படிப்புக்கும் எழுத்துக்குமாக ஓர் துதி

• தமிழில்: ஸிந்துஜா

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

கட்டிடக் கலைஞர்கள் உருவாக்கிய மஷூபிஷூ, கிரான் ஷிமு, சான் சான், குலாப், சிபான் ரா ஆகிய அற்புதமான இடங்கள்; லா ப்ருஜா, எல் சால்லா, லானா என்னும் சமாதிகள்; இவை போக ஸ்பானியர்கள் தங்களது சேணப் பொதிமூட்டைகள், வாட்கள், குதிரைகளை மட்டுமின்றி பெருவுக்கு கிரீஸ், ரோம், ஜூடோ கிறிஸ்தவர்களின் மரபுகளையும் நாகரிகங்களையும் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். ஸ்பானியப் பொற்காலத்தின் படைப்புப் பிதாமகர்களான செர்வாண்டிஸ், க்வீடோ, கொங்கோரோ ஆகியோருடன், ஸ்பானியர்களின் பழம்பெருமை மிக்க கேஸ்டில் மொழியும் எங்களை வந்தடைந்தது.

ஸ்பெயினுடன் சேர்ந்து ஆப்பிரிக்கா அதன் வலிமை, இசை, பொங்கி வழியும் கற்பனை ஆகியவற்றைக் கொணர்ந்து பெருவில் ஒருவித கலப்பு மரபுத் தன்மையை ஏற்படுத்தியது. நாம் இன்னும் சற்றுத் துப்புத் துலக்கினால் போர்கெஸ்ஸின் 'அலேஃப்' போலப் பெரு, அகில உலகத்தின் ஒரு சிறிய வடிவம் என்று காண முடியும். இவை எல்லாவற்றையும் கொண்ட, ஆனால், அடையாளம் என்று

தனியாக எதையும் கொள்ளாத ஒரு நாடு என்பது எத்தகைய மலைக்க வைக்கும் சிறப்புரிமை!

அமெரிக்காவின் ஆக்கிரமிப்பு எல்லா ஆக்கிரமிப்பையும் போலக் கொடூரமானதும் வன்முறையை அடக்கியதுமானதாகும். நாம் அதை விமரிசிக்கலாம், ஆனால், நாம் மறந்து விடலாகாது. நம்முடைய கொள்ளுப் பாட்டனாரும் முப்பாட்டனாரும் அமெரிக்காவுக்கு வந்து அமெரிக்க வழிகளைத் தொடர்ந்த ஸ்பானியர்களும், ஸ்பெயினிலேயே தங்கி விட்ட ஸ்பானியர்கள் அம்மாதிரி அல்லர், பெரும்பாலான சமயங்களில் கொலைகளும் கொள்ளைகளும் செய்தவர்களாவர். இத்தகைய கண்டனம் உண்மையை ஒத்தது. அது

சுயபரிசோதனைக்கு உள்ளாகிய ஒன்று. இருநூறு வருடங்களுக்கு முன்பு ஸ்பானியர்களிடம் இருந்து நமக்கு விடுதலை கிடைத்த போது, முன்பிருந்த காலனிகளில் அதிகாரம் பெற்றிருந்தோர் இந்தியர்களுக்கு விடுதலை தந்து பழைய கொடுமைகளுக்குப் பரிகாரம் செய்வதற்குப் பதிலாக, முன்பிருந்த ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் புரிந்த அதே அளவு கொடுமைகளைப் பேராசையுடனும்

முரட்டுத்தனத்துடனும் நம் மீது புரிந்தார்கள். நம்மை அழித்து ஒழித்தார்கள். இதைத் தெளிவுடன் சொல்லுவோம்: இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக உள்நாட்டு மக்களுக்கு விடுதலை தர வேண்டியது நம்முடைய தனித்த உரிமை; ஆனால், நாம் அதைச் செய்யத் தவறி விட்டோம். லத்தீன் அமெரிக்கா முழுவதிலும் இது தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது. இந்த இழிவும் அவமானமும் விதிவிலக்கற்றுப் பரவியுள்ளது.

நான் பெருவைப் போல ஸ்பெயினையும் நேசிக்கிறேன். ஸ்பெயின் மீதான என் நன்றியின் அளவுக்கு அதனிடம் கடனும் பட்டிருக்கிறேன். ஸ்பெயின் இல்லாவிடில் நான் இந்த மேடைக்கு வந்திருக்க முடியாது, அல்லது பிரபலமான எழுத்தாளனாக ஆகியிருக்க முடியாது. ஒருவேளை என் சக படைப்பாளிகளைப் போல அதிர்ஷ்டமின்றி, பதிப்பாளர்கள், பரிசுகள் அல்லது வாசகர்கள் ஆகியோரைப் பெறாது திசைக்கு நிலையில் இருந்திருப்பேன். ஒரு வேளை என் இறப்புக்குப் பிறகு (என்ன ஒரு வேதனையான ஆறுதல்) என் திறமைகளைப் பற்றிக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருப்பேன். என் எல்லாப் புத்தகங்களும் ஸ்பெயினில் பிரசுரம் பெற்றன, மிகைப்படுத்தப்பட்ட அங்கீகாரத்துடன்! கார்லோஸ் பார்ரல், கார்மன் பல்செல்ஸ் போன்ற நண்பர்களும் மற்றவர்களும் என் கதைகள் பெற்ற வாசகர்களைக்

குறித்து பெரும் பற்றி மகிழ்ச்சி அடைந்தவர்கள். நான் என் உரிமையை இழக்கவிருந்த சமயம், ஸ்பெயின் எனக்கு இரண்டாம் நாட்டுரிமையைத் தந்தது. பெரு தேசத்தவனாக இருந்தும் ஸ்பெயின் பாஸ்போர்ட் வைத்திருந்தது பொருத்தமற்றது என்று நான் ஒரு பொழுதும் நினைத்ததில்லை. ஏனெனில் ஸ்பெயினும் பெருவும் எனக்கு ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போல என்று நான் உணர்ந்திருந்தேன். இது என்னைப் போன்ற சாதாரண மனிதனுக்கு மட்டுமல்ல, சரித்திரம், மொழி கலாச்சாரம் ஆகிய இன்றியமையாத யதார்த்தங்களுக்கும் பொருந்தும்.

ஸ்பானிய மண்ணில் நான் வாழ்ந்திருந்த வருடங்களில் 1970களின் ஆரம்பத்தில் பார்சலோனாவில் செலவழித்த ஐந்து வருடங்கள் மிகப் பிரமாதமானவை என்று நினைக்கிறேன். ஃபிரான்கோவின் கொடுங்கோல் ஆட்சி இன்னும் வீரயத்துடன் நடந்து கொண்டிருந்தது அப்போது. ஆனால், அது கந்தலாடையில் கட்டி வைத்த பழம் பொருளாகி விட்டது என்பதை உணர்த்துவது போல முன்பிருந்த கட்டுப்பாடுகளைத் தகர்த்தெறிந்து கலாச்சார உலகம் எழுந்து கொண்டிருந்தது. பிளவுகளும் நழுவல்களும் கிளம்பி எழ அவற்றைச் சரிப்படுத்தும் திறமற்றுத் தணிக்கையாளர்கள் திணறினர். இந்த நிலையில்

ஸ்பானிஷ் சமூகம் அதுவரை நிலைகுலைய வைப்பவை என்று கருதப்பட்ட புதிய எண்ணங்களை, புத்தகங்களை, சிந்தனை ஓட்டங்களைப் போற்றித் தன்னுடன் தக்க வைத்துக்கொண்டது. பார்சலோனாவைப் போல வேறு எந்த நகரமும் இத்தகைய வாய்ப்பை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு புதிய எண்ணங்களையும் படைப்பாக்கத் திறனையும் உற்சாகத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அது ஸ்பெயினின் கலாச்சாரத் தலைநகராகக் கருதப்பட்டுக் கிடைக்கவிருக்கும் சுதந்திரத்தைப் பேணி மூச்சு விடுவதற்கான இடமாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஓவியர்களும் எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலிருந்து அங்கு வந்து குடிபுகுந்தாலும் அல்லது அடிக்கடி பயணித்து வந்து சென்றாலும் பார்சலோனா, லத்தீன் அமெரிக்காவின் கலாச்சாரத் தலைநகராகவும் ஆகிவிட்டது. நீங்கள் நம் காலத்தின் கவியாகவோ நாவலாசிரியராகவோ ஓவியராகவோ அல்லது இசையமைப்பாளராகவோ ஆக வேண்டுமென்றால் அங்குதான் இருக்க வேண்டும் என்று நிலை நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. என்னைப் பொறுத்தவரை தோழமை, நட்பு, அடிப்படைக் கூறுகள், செழிப்பான சிந்தனைத் திறன் ஆகியவை அடங்கிய மறக்க முடியாத வருடங்கள் என்று கூறுவேன். பாரிசைப் போல பார்சலோனாவும் ஒரு உலகக் குடிமக்களுக்கான பாபெல் கோபுர நகரமென இருந்து, உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு, முதல் முறையாக

ஸ்பானிய மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்கப் படைப்பாளிகள் கலந்து உறவாடி, ஒருவரையொருவர் தாம் சார்ந்திருப்பது பொது மரபு ஒன்றின் கீழ் என்ற நிச்சயத்துடன் இயங்கினர். சர்வாதிகாரம் முடிவுக்கு வருவது தவிர்க்க முடியாதது என்றாகிவிட்ட நிலைமையில் ஜனநாயக ஸ்பெயினில் கலாச்சாரம் முதன்மை இடத்தைப் பெறும்.

இம்மாதிரி அச்சு அசலாக நடக்காவிட்டாலும் சிறந்த நவீன கதைகள் ஒன்றில் நடப்பது போல ஸ்பெயின் சர்வாதிகாரத்திலிருந்து ஜனநாயகத்துக்கு மாறியது. நல்லெண்ணமும் திடமான கருத்தும் எவ்வாறு அரசியல் கருத்து வேறுபாட்டாளர்கள் தங்களது வேற்றுமைகளை மறந்து சமூகத்துக்கு நலம் தரும் செயல்களை ஒரு மாயயதார்த்த நாவலில் வரும் சம்பவங்களைப் போல நிகழ்த்திக் காட்டினார்கள் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டின. சர்வாதிகாரத்திலிருந்து சுதந்தரம், வளர்ச்சியின்மையிலிருந்து செழிப்பு, பொருளாதாரப் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்து நடுத்தர மக்கள் நிரம்பிய நாடாக மாறுவது, ஐரோப்பாவுடன் ஒன்றுவது, சில வருடங்களிலேயே ஜனநாயக அமைப்பை ஏற்றுக்கொள்வது, என்று ஸ்பெயின் மாறிய விதம் உலக நாடுகளை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. இது ஸ்பெயினின் நவீன மயமாக்கலைத் துரிதப்படுத்தியது. இத்தகைய மாற்றங்களை அருகிலிருந்தும் உள்ளிருந்தும் காண நேர்ந்தது எனக்கு

மிகவும் சிறந்த படிப்பினையாக இருந்தது. தேசியம் என்னும் குணப்படுத்த முடியாத நோய், நவீன உலகத்தின், ஸ்பெயினின் இந்த மகிழ்ச்சியான வரலாற்றுக் கூற்றை அழித்து விடக் கூடாது என்று நான் மிகவும் விரும்புகிறேன்.

தேசியத்தின் ஒவ்வொரு கூறையும் நான் வெறுக்கிறேன். அது மதம் என்னும் குறுகிய பார்வைக்குள் வளைய வருவது. அறிவார்ந்த செயல்களை மறுத்து அது இனக்குழுவையும் இனவெறியையும் தனக்குள் வைத்துக்கொண்டு இயங்குவது. தற்செயலான ஒருவரின் பிறப்பிடத்தை வைத்து அது கட்டமைக்கும் பிம்பங்கள் ஆபத்தானவை. தேசியமும் மதமும் தான் சரித்திரத்தின் மோசமான வதைகளுக்குக் காரணம். இரண்டு உலகப் போர்களும் இன்று மத்தியக் கிழக்கில் நடக்கும் போர்களும் இதற்கான சாட்சிகள். லத்தீன் அமெரிக்காவைப் பிளவு படுத்திய கொடுஞ் செயல்களும் முட்டாள்தனமான யுத்தங்களினாலும் சச்சரவுகளினாலும் எங்களின் மீது ஏற்றப்பட்ட ரத்தக் கறைகளும் தேசியத்தால் ஏற்பட்டவை. எல்லையற்ற எங்களது செல்வங்கள் பள்ளிகளை, நூலகங்களை, மருத்துவமனைகளை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக ஆயுதங்களை வாங்குவதற்காக அழிக்கப்பட்டன.

கண்மூடித்தனமான தேசியத்தையும் அதன் மற்றொரு பகுதியான மதத்தையும் நாம் பகுத்தறிய வேண்டும். தேசபக்தி, மரியாதையுடன் கூடிய பரந்த அளவிலான அன்பு ஆகியவற்றை நாம் பிறந்த, நம் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த, நம்முடைய முதல் கணவுகள் எழுந்த, நமக்குப் பரிச்சயமான, நம்மவர்கள் நிறைந்த மண்ணின் மீது காட்டும் காதல் நமக்கு இருக்க வேண்டும். நிகழ்வுகள் நினைவின் வழிகாட்டி மரங்களென நின்று நமது தனிமையைப் போக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவை. தாய்நாடு என்பது கொடிகளும் பாடல்களும் சரித்திரத்தின் சின்னமாக விளங்கும் நாயகர்களைப் பற்றிய பேருரைகளும் அல்ல, அது குறிப்பிடத்தக்க இடங்களையும் மக்களையும் நம் நினைவுகளில் லேசான சஞ்சலத்தின் சாயத்துடன் ஏற்றி, நம் உணர்வுகளில் கலந்துவிடுவதன் மூலம் நாம் எங்கு இருந்தாலும் பரவாயில்லை, நாம் திரும்பி வரும் போது ஒரு வீடு நமக்காக இருக்கிறது என்னும் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

பெரு எனக்கு ஆர்க்கிபா, அது நான் பிறந்த, ஆனால், ஒருபோதும் வாழ்ந்திராத நகரம். என் அம்மா, தாத்தா பாட்டிகள், அத்தைகள், மாமாக்கள் ஆகியோர், அவர்களின் நினைவுகளின், ஏக்கங்களின் மூலம் எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்தனர். எங்கள் குலம் அதன் அலைந்து திரியும் வாழ்க்கையில் எப்போதும் அதனுடைய பிறந்த மண்ணை மறந்ததில்லை. பியூரா ஒரு பாலைவனச் சோலை. அடர்ந்த மரங்களும் முனையபடி பொதி சுமக்கும் மிருகங்களும் கொண்ட அதை என் இளமைக் காலத்தில் 'யாரோவின் பாதங்கள்' - என்ன ஒரு வருத்தமான பெயர் - என்று

அழைத்தார்கள். அங்குதான் நான் குழந்தைகளை, நாரைகள் உலகுக்குக் கொண்டு வருவதில்லை; மாறாக ஜோடிகள் அவர்களது பாபம் நிறைந்த மட்டுமீறிய செயல்கள் மூலம் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று அறிந்துகொண்டேன். டியாகோ மற்றும் கொலோனின் மூலைகளிலும் பணச் செழிப்பு நிறைந்த லிமாவின் மிராஃப்ளோர்ஸிலும் - அதை நாங்கள் மகிழ்ச்சியான அண்டை நிலம் என்று அழைத்தோம் - நான் என் அரை டிராயலிருந்து முழுக்கால் சட்டைக்கு மாறினேன். என் முதல் சிகரெட்டைப் பிடித்தேன், நடனமாடுவதற்குக் கற்றுக்கொண்டேன், காதலில் விழுந்தேன், யுவதிகளிடம் என் மனதைத் திறந்து காட்டினேன். தூசு படிந்த, ஆனால், துடிப்பு மிக்க லா க்ரோனிகா இதழின் அலுவலகங்களுக்குள் நுழைந்து, பதினாறு வயதில், பத்திரிகையாளனாகப் போய் நின்றேன். அதுவே, இலக்கியத்துடன் சேர்ந்து என் வாழ்க்கை முழுவதும் தொடர்ந்தது. புத்தகங்களைப் போல அது என்னை வாழ வைத்து, உலகை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள வைத்து ஆண்களும் பெண்களுமென்று - அவர்கள் அருமையானவர்களோ நல்லவர்களோ கெட்டவர்களோ அருவறுக்கத்தக்கவர்களோ - எல்லோருடனும் பழக வைத்தது. லென்சியோ ப்ராதோ மிலிட்டரி அகடெமியில்தான், நான் வளர்ந்த, காக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்டிருந்த, பெரு ஒரு சிறிய வளைகுடா அல்ல, மாறாக அது பெரிய, பழமையான,

மனக்கசப்புடைய, சரிசமமற்ற சமூகப் புயல்கள் பலவற்றாலும் பாதிக்கப்பட்ட நாடு என்று அறிந்தேன். காஹூடின் மறைவான பகுதிகளில் சான் மார்கோஸ் மாணவர்கள் உலகப் புரட்சிக்கான திட்டம் தீட்டினோம். பெருவில் இருந்த விடுதலை இயக்கத்து நண்பர்களுடன் மூன்று வருடங்கள் இணைந்து குண்டுகளுக்கும் இருட்டடிப்புக்கும் வன்முறையாளர்களின் துப்பாக்கிக் கொலைகளுக்கும் நடுவே ஜனநாயகத்தையும் விடுதலையின் கலாச்சாரத்தையும் காக்க நாங்கள் முயன்றோம்.

பெரு எனக்குப் பாட்ரிசியா. எடுப்பான மூக்கும் அடங்காத குணமும் கொண்ட என் உறவுக்காரி. அதிர்ஷ்டவசமாக நாற்பத்தி ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் மணந்துகொண்டவள். இன்றும் அவள் வசம் அதே வெறி, ஆழ்ந்த அச்சத்தையும் மனக் கலக்கத்தையும் உண்டு பண்ணும் மனநிலை, கோபாவேசம் எல்லாம் இருந்து என் எழுத்துக்கு உதவுகின்றன. அவளில்லாமலிருந்தால் என் வாழ்க்கை சூறைக்காற்றில் அடிபட்டு சின்னாபின்னமாகியிருக்கும். எங்கள் இருப்பை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தும் அல்வாரோ, கொன்சாலோ, மோர்கானா மற்றும் ஆறு பேரக் குழந்தைகள் அவளில்லாவிட்டால் பிறந்திருக்க மாட்டார்கள். அவள் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும் சிறந்ததாக இருக்கிறது. பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பது; வீட்டின் வரவு செலவுகளைக் கவனித்துக் கொள்வது; சண்டைகள் ஏற்பட்டால் ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வருவது; பத்திரிகையாளர்களையும் அவர்களைப் போன்ற ஊடுருவல்காரர்களையும் எட்டத்தில் வைப்பது; என் நேரத்தைக் காத்துத் தருவது; சந்திப்புகளை, பிரயாணங்களை முடிவு செய்வது; பிரயாணப் பெட்டிகளை எடுத்து வைப்பது, பிரித்து எடுப்பது; எல்லாம் அவள்தான். என்னை அதட்டுவதாக எண்ணி அவள் தாராளமாகத் திட்டும் போது அவள் தரும் மேலான இன்சொல்: ‘மரியோ, நீ செய்யும் ஒரே சிறந்த காரியம் எதுவென்றால் நீ எழுதுவதுதான்.’

நாம் இலக்கியத்துக்குத் திரும்புவோம். இளமைப் பருவம் என்னும் சுவர்க்கம் ஒரு புராணக் கதையல்ல. அது நடப்பு நிகழ்வு. நான் வாழ்ந்து மகிழ்ந்த கோச்சபம்பாவில் இருந்த பெரிய வீட்டில் மூன்று முற்றங்கள். அங்கு நான் என்னுடைய ஒன்று விட்ட சகோதரர்களுடனும் பள்ளி நண்பர்களுடனும் டார்ஸான் மற்றும் சால்கரியின் கதைகளை திரும்பத் தோற்றுவிப்பதில் ஈடுபடுவேன். ஆந்தைகள் மாடியில் குடியிருக்கும் நட்சத்திர இரவுகளில் சூடான தரையில் நிழல்கள் அமைதியாகப் படுத்திருக்கும் பியூரா மாநிலத்தில் இருந்தோம். அந்த வருடங்களில் எழுதுவது என்பது என் குடும்பத்தினர் என்னைக் கொண்டாடிய ஒரு விளையாட்டு, அவர்களின் பாராட்டுக்கள்

பேரனான, மருமகனான, தகப்பனார் இல்லாத (சிறுவயதிலேயே அவர் மரணமடைந்து சுவர்க்கத்துக்குப் போய்விட்டார்) பையனான என்னை வந்ததையும். அவர் உயரமான, அழகு மிக்க, கடற்படைச் சீருடையணிந்த மனிதர். அவருடைய புகைப்படம் எனது மேஜையில் இருந்தது. தினமும் படுக்கப் போவதற்கு முன்பு அவரை வணங்கி முத்தமிட்டு விட்டுச் செல்லுவேன்.

ஒரு நாள் காலையில் - நான் இன்னும் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடவில்லை - என் அம்மா புகைப்படத்திலிருப்பவர் உண்மையில் உயிரோடுதான் இருக்கிறார் என்றாள். அன்றிலிருந்து நாங்கள் லிமாவில் அவருடன் வசிக்கப் போகிறோம். எனக்கு அப்போது பதினோரு வயது. அந்தத் தருணத்திலிருந்து எல்லாம் மாறிவிட்டது. நான் என்னுடைய பேதைமையை இழந்து விட்டேன். தனிமையையும் பெரியவனாகி விட்டதையும் பயத்தையும் உணர்ந்தேன். சிறந்த புத்தகங்களைப் படிப்பதில் எனக்கு மீட்சி கிடைத்தது. புத்தகங்கள் தந்த உலகங்களில் வாழ்க்கை உன்னதமாகவும் ஈர்ப்பதாகவும் இருந்தது என்று அவற்றில் அடைக்கலம் புகுந்தேன். தீரச் செயல்களைப் பேசிய அவை என்னைச் சுதந்திரமானவனாக உணர வைத்ததில் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். சொல்லக் கூசும் ஒரு விஷயத்தை, விரும்பக் கூடாததின் மேல் கொள்ளும் மோகத்தைப் போல நான் இரகசியமாக எழுதுவது இருந்தது. இலக்கியம் விளையாட்டாக இருந்தது நின்று விட்டது. அது இடையூறை எதிர்த்தும் கண்டனத்தைத் தெரிவித்தும் புரட்சிக்கு வித்திட்டும் பொறுக்க

முடியாததைத் தவிர்த்தும் நின்று நான் வாழ்வதற்கான அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. அன்றிலிருந்து இப்போது வரைக்கும் நான் மனச் சோர்வுடன் அல்லது ஒதுக்கப்படும் போது நிராசையுடன் நிற்கையில் நான் என் உடலையும் உள்ளத்தையும் என் எழுத்துக்கு அளிக்கிறேன். ஒரு கதை சொல்பவனாக சுரங்கப் பாதையின் முடிவில் தெரியும் விளக்காக, உடைந்த மரக்கலத்திலிருந்து வெளியேறும் மனிதனுக்கு உதவும் மரப்பலகையாக விளங்குகிறேன்.

கற்பனை வறண்டு இருக்கும் சமயம், அது மிகவும் கஷ்டமான, ரத்தமே வியர்வையாக வடிவது போன்ற நெருக்கடியை எனக்கு உண்டாக்குகிறது. சில சமயங்களில் பக்கவாதம் என்னைப் பீடித்திருப்பதாக அஞ்சும் நிலைமையை இந்தக் கற்பனை வறட்சி ஏற்படுத்துகிறது. மாதக் கணக்கில், வருடக் கணக்கில் ஒரு கதையை அதன் ஆரம்பம் கூட என்னவென்று தெரியாத சூழ்நிலையின் போது, நினைவு, ஒரு அனுபவத்தை உருவமாக ஏற்று வைத்திருக்கிறது. அத்தகைய உருவம் ஒரு அமைதியின்மையையும் உற்சாகத்தையும் ஒரே நேரத்தில் கிளப்பி ஒரு பகற்கனவைச் செயல்திட்டமாகத் துளிர்த்துச் செய்கையில் மாயங்களால் ஆன கதையாக மாறி விடுகிறது. 'எழுதுவது ஒரு வாழ்க்கை முறை' என்றார் ஃப்ளாபர்ட் . உண்மை. இந்த வாழ்க்கை முறை, மாயத் தோற்றத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் கொண்டுள்ளது. உங்கள் சிந்தனையில் வசப்படுத்த முடியாத வார்த்தைகளை நீங்கள் அடக்கி ஆளும் வரை போராடுகிறீர்கள். ஒரு வேடன் அவனுடைய இரையைத் தேடி அலைவது போல பரந்த உலகில் உங்கள் தேடலைத் தொடர்ந்து உங்களுக்கு வேண்டிய கருவை அடைய முயலுகிறீர்கள். பெருந் தீனிக்கு அலையும் பசியைப் போல நீங்கள் ஒரு கதையைக் கண்டெடுக்கையில் அது வளர்ந்து மற்றொரு கதையை உண்பதற்குத் தருகிறது. மயக்கத்தை உணருவது போல, கர்ப்பத்திலிருக்கும் நாவல், அது உருவாகையில் தானாகவே உயிர் வாழ ஆரம்பித்து அதன் பாத்திரங்கள், அசைந்தும் செயல்புரிந்தும் நினைத்தும் உணர்ந்தும் மரியாதை தரக் கேட்டும் எழுகின்றன. அதன் மீது நீங்கள் காரணமில்லாமல் உங்கள் நடத்தையைச் செலுத்த முடியாது. அதன் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றால் கொல்ல வேண்டியிருக்கும்,

கதையின் தூண்டுதல் சக்தியை இழக்க வேண்டியிருக்கும். முதன் முதலாக ஏற்பட்டது போல இந்த அனுபவம் எப்போதும் என்னை மயக்குகிறது. நீங்கள் காதலிக்கும் பெண்ணை நாள் கணக்கில், வாரக் கணக்கில், மாதக் கணக்கில், வருடக் கணக்கில் நிறுத்தாமல் துய்ப்பது போன்ற முழுமையையும் கிறக்கத்தையும் தருகிறது.

புனைவைப் பற்றி பேசுகையில் நான் மிக அதிகமாக நாவலைப் பற்றி பேசினேன். நாடகம் பற்றி மிகவும் கொஞ்சமாக. ஆனால், இது நியாயமானதல்ல. என்

இளமைப் பருவத்திலிருந்து நாடகம் எனது முதல் காதல். லிமாவிலிருந்த செகரா நாடக அரங்கில் ஆர்தர் மில்லரின் Death of a Salesman பார்த்தேன். அந்த நாடகம் உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலைமையை எனக்குத் தந்தது. எனக்குள் ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்ட மாதிரி நான் உணர்ந்து இன்காஸை வைத்து எழுதிய நாடகத்தை விரைவில் முடிக்க வைத்தது. 1950களில் லிமாவில் ஓர் நாடக இயக்கம் இருந்திருந்தால் நான் நாவலாசிரியனாக ஆனதற்குப் பதிலாக ஒரு நாடக ஆசிரியனாக இருந்திருப்பேன். அவ்வாறு இல்லாது போய்விட்டதால் நான் புனைவின் பக்கம் அனுப்பப்பட்டேன். ஆனால், நாடகம் மீது நான் கொண்ட காதல் ஓயவில்லை. எனது நாவல்களின் நிழலில் சபலத்துடனும் ஏக்கத்துடனும் அது படுத்துக் கிடந்தது; எல்லாவற்றுக்கும் மேலே குறிப்பாக மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் ஒரு நாடகத்தை நான் பார்க்க நேரும் போதெல்லாம். 1970களின் பிற்பகுதியில், மாமே என்னும் என் நூறு வயது அத்தைப் பாட்டி, அவளுடைய இறுதி நாட்களில் சுற்றுப்புறத்தைப் பற்றிய நினைவு ஏதும் இல்லாது, அவளுடைய நினைவுகளில் புகுந்து ஒரு கதை சொன்னாள். அது ஒரு தீர்க்கதரிசனம் போல எனக்குத் தோன்ற, அது நாடகங்களே வெளிப்படுத்தக்கூடிய, எல்லாப் புனைவுகளின் வெற்றிக்கும் காரணமாக இருக்கும் கிளர்ச்சியையும் அற்புதத்தையும் கொண்டிருந்த ஒன்றாகக் எனக்குப் பட்டது. ஒரு ஆரம்ப எழுத்தாளனின் நடுக்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் எழுதினேன். நார்மா அலிண்டரோ கதாநாயகியாக நடித்த அந்த நாடகத்தை மேடையில் பார்த்து மகிழ்ந்தேன். அதன் பிறகு நான் நாவல்களுக்கும் கட்டுரைகளுக்கும் இடையே பலமுறை மயங்கி மடங்கிக் கிடந்தேன். எழுபது வயதில் மேடை மீது நாடகத்தை ஏற்ற (அல்லது தடுமாற) முயலுவேன் என்று நினைத்ததில்லை என்பதை நான் சொல்ல வேண்டும். இத்தகைய பொறுப்பற்ற தீரச் செயல், வாழ்க்கை முழுவதும் புனைவுகளை எழுதிக் கொண்டிருந்த ஒருவனிடம், அவனுடைய பாத்திரம் பார்வையாளர்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்து காட்டுவதை முதன் முதலாகப் பார்த்தது, அவனைச் சிலிர்ப்படையச் செய்யும் என்பதை உணர்ந்தேன். இதற்காக நான் இயக்குனர் ஜோன் ஓலே, நடிக்கை ஐத்தனா சாஞ்செஸ் கிஜோன் ஆகிய இருவரும் என்னை உற்சாகப்படுத்தி ஓர் அருமையான அனுபவத்தில் ஈடுபட வைத்ததற்காக அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லி மாளாது (எனக்கு அது பீதியைக் கிளப்பிற்று என்பது வேறொரு விஷயம்).

இலக்கியம் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கிறது என்பது உண்மையல்ல. ஆனாலும் அது நம் வாழ்க்கையை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. பிறப்பு, வளர்வது, இறப்பு என்னும் புதிர் நிறைந்த சுழலை நாம் அறிவதற்கு உதவுகிறது. நிஜ வாழ்க்கை நம் மீது திணிக்கும் ஏமாற்றங்களுக்கும் பின்னடைவுகளுக்கும் ஓரளவுக்கு அது ஈடு செய்கிறது. இலக்கியம் புனித முறை சார்ந்த

எழுத்தின் மூலம் இருத்தல் என்பது வெகுஜனத்துக்கானது என்று அறியத் தருகிறது. குறிப்பாக நம்மைப் போன்றவர்கள் உறுதி செய்வதை விட சந்தேகங்களை எழுப்புகிறவர்களாக இருக்கிறோம். தெய்விகம், தனிமனித, கூட்டான விதி, ஆத்மா, சரித்திரம் பற்றிய உணர்வு அல்லது உணர்வின்மை, ஆட்டிப் படைக்கும் கருத்துசார் அறிவு ஆகியவற்றின் மீது நமக்கு ஏற்படும் மனக்கலக்கத்தை ஒப்புக்கொள்கிறோம்.

நமது முதாதையர் விலங்குகளிலிருந்து அவ்வளவாக வேறுபட்டிராத போது - சமீபத்தில்தான் பிறந்தது ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளும் மொழி - குகைகளில் வாழ்ந்த போது, அவர்கள் எதிர்கொண்ட சுற்றுப்புறச் சூழலை நான் கற்பனை செய்து பார்க்கிறேன். சுற்றிலும் தீ, இடியொலி, மின்னல், உறுமி அலையும் மிருகங்கள் - இவைகளுக்கு நடுவே அவர்கள் கண்டுபிடித்துச் சொன்ன கதைகள். அது நம் விதியின் முக்கிய தருணம். ஏனெனில், அந்தத் தொன்மைக்கால மனிதர்கள் கொண்ட கூட்டம் குரலையும் கதை சொல்பவரையும் கண்டு வியந்த தருணத்தில் நாகரிகம் பிறந்தது. நீண்ட அந்தப் பயணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நம்மை மனிதர்களாக்கியது. அங்கிருந்து தனிமனித உரிமை, கூட்டத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்தல், விஞ்ஞானம், கலைகள், சட்டம் என்று மேலெழுந்து வரவும், இயற்கையின் வளம், மனித உடல், ஆகாய வெளி, அதன் பின் நட்சத்திரங்களை நோக்கிய பயணம் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து சோதிக்கவும் வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன.

இந்தக் கதைகள், கட்டுக்கதைகள், புராணங்கள் ஆகியவற்றை முதல் முதலாகக் கேட்க நேர்ந்த போது கேட்பவர்களுக்கு அது ஒரு புதிய இசையாகத் தோன்றியது. இவர்கள், 'புதிர்களும் இன்னல்களும் நிறைந்தது இவ்வுலகம், உனக்குத் தெரியாததையும் அச்சமுட்டுவதையும் அது தனக்குள் அடக்கியது' என்று பயமுறுத்தப்பட்டவர்கள். அவ்வாறில்லாதது என்று உணர்ந்த போது குளிர்ச்சி நிறைந்த குளத்தில் நீராடும் அனுபவம் போல அவர்களுக்கு இருந்தது. இதற்கு முன்னால் அவர்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் எப்போதும் எச்சரிக்கையாக இருப்பதும் உண்பதும் உபாதைகள் தரும் இயற்கையிலிருந்து விலகித் தங்குமிடத்தில் வாழ்வதும் கொலைகள் புரிவதும் மணமாகாது கலவி புரிவதும் மட்டும்தான். கதைசொல்லிகள் தூண்டுதலின் பேரில் அவர்கள் கனவுகள் காணத் துவங்கியதும் அமைதியற்ற வாழ்க்கையும் அது நிர்பந்தித்த கடும் செயல்களும் விலகிப் போக அவர்களது வாழ்க்கை புத்துணர்ச்சியாலும் கற்பனைகளாலும் மற்றும் புரட்சி பற்றிய திட்டமிடுதலாலும் மாற்றம் கொண்டது.

எப்போதும் இடையறாத இந்த செயல்முறை, எழுத்து என்பது பிறந்ததும் கேட்கின்ற, படிக்கின்ற கதைகளுடன் சேர்ந்து ஒரு நிலையான செழுமையான இலக்கியத்தை அவர்களுக்குத் தந்தது. அதனால்தான் இது தொடர்ந்து மீண்டும் மீண்டும் உருவாக்கப்பட வேண்டும். புதிய

தலைமுறைக்கு இதை ஒப்புக்கொள்வதில் சிரமம் எதுவும் இருக்காது. புனைவு என்பது கேளிக்கைக்கும் மேலானது, அறிவுசார் பயிற்சியைக் காட்டிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அது உணர்வுத் திறனைக் கூர்மையாக்கி ஆன்மாவைத் தட்டி எழுப்புகிறது. கலாச்சாரம் வளர்ந்து செழிக்கையில் நம்மைப் புடம் போட்டுக் காத்து சிறந்த மனிதத்துவத்தை நாம் பேணுவதற்கு வழி செய்கிறது. அதனால் நாம் தனிமையின் இரும்புப் பிடிக்கு அகப்படாமல் தப்பிக்கிறோம். புத்திசாலிகளின் நடைமுறை வாதத்தை மீறி வாழ்க்கை எப்படி சுழன்றும் முன்பின் சென்றும் தொடர்ந்தும் தன் நடமாட்டத்தைப் பூரிப்புடன் காண்பிக்கிறது என்றும் உணர்கிறோம். அதனால் நாம் கண்டுபிடித்த நமக்கு வேலை செய்ய வேண்டிய இயந்திரங்கள் நம்மை அவற்றின் வேலையாட்களாகவும் அடிமைகளாகவும் ஆக்கிவிட அனுமதிக்கலாகாது. இலக்கியம் அற்ற உலகு ஆசைகளும் லட்சியங்களும் இல்லாத ஒன்றாகயிருக்கும். மனிதத்தன்மையின் முக்கிய கூறுகளை, ஒருவருக்கொருவர் நேசம் கொள்வதை, நம்முடைய கனவுகளின் வடிவங்களை அனுமதிப்பதை இயந்திர உலகு முறியடிக்க முயலும்.

குகைகளிலிருந்து வானளாவிய கட்டிடங்கள் வரை, தடியடியிலிருந்து வெகுஜன அழிப்பு வரை, பழங்குடிகளிலிருந்து உலகமயமாக்கவியல் வரை, புனைவு இலக்கியங்கள் மனித அனுபவங்களைப் பெருக்கியிருக்கிறது. சோம்பேறித்தனம், சுயநலம் விலக்கம் ஆகியவற்றின் பிடியில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் கரையேற்றுகிறது. பொய்மை நிறைந்த வாழ்க்கை ஏற்படுத்தும் அமைதியின்மை, கனவுகளையும் விருப்பங்களையும் கலைத்துப் போடுவது ஆகியவற்றைத் தடுத்து நிறுத்தும் வல்லமை இலக்கியத்திடம் உள்ளது. கதாநாயகர்களாக, மனிதர்களாக நம்மை உணரும் வாய்ப்பை நமது பிரத்யட்ச வாழ்க்கை தர முடியாது. ஆனால், இலக்கியம் அதை உங்களுக்குத் தருகின்றது. நம் மூலமாக இலக்கியத்தின் பொய்கள் உண்மையாகி விடுகின்றன. வாசகர்கள் அதனால் பீடிக்கப்பட்டு விருப்பத்துடன் மாறுகிறார்கள்.

புனைவின் தவறு மூலமாக ஒரு இரண்டாந்தர வாழ்வைக் கேள்விக்குறியாக்குகிறோம். நாம் நாமாக இல்லாத தருணம் நம் வசம் இல்லாததை இலக்கியம் வழங்கி நம்பிக்கை தருகிறது. அது இணக்கமின்மையையும் புரட்சித்தன்மையையும் அறிமுகப்படுத்துகின்றது. மனித உறவில் வன்முறையைக் குறைக்கும் எல்லா வீரச் செயல்களுக்கும் பின்னணியில் இது செயல்படுகிறது. வன்முறை குறைக்கப்படும், ஆனால், அழிக்கப்படாது. ஏனெனில் அதிர்ஷ்டவசமாக நம்முடையது முடிக்கப்படாத கதை. நம்முடைய மரணமடையும் தருணத்தின் துயர் நீக்கவும் காலம் துருப்பிடிப்பதைத் தடுக்கவும் முடியாததை முடியுமென்று உருமாற்றவும் நாம் கனவு காண்பதை, படிப்பதை, எழுதுவதைத் தொடர வேண்டும்.

எந்நுஜன <weenvy@gmail.com>

SRI VEERA'S GROUP

SRI VEERA'S CREATIONS

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்

பல ஜவுளி, கடை, ஷோரூம் களை ஆங்காங்கும் ஸ்தாபனம்

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்
SRI VEERA'S CREATIONS
 (Silks Textiles & Readymade Showroom)
 மொத்த விலை ஷோரூம்
Wholesale showroom

www.sriveeras.com
 www.facebook.com/sriveeracreation

2 Wheeler & Car Parking வசதியுடன்
 எண். 51-52/1, M.C. ரோடு, சென்னை - 600 021.
 போன் : 2590 1771, 2590 1772, 2590 1773, 2590 1774

World class service for Design & Construction of Precast Buildings

We thank all our customers for their trust & confidence endowed upon us. Its our mission to continually strive to provide cost effective & high quality PRECAST products

*European Technology
Modern Construction*

4

**PRECAST
FACTORIES**

15

**CRANES
+ 2 tower cranes**

50

**LAKHS SQ.FT
CONSTRUCTED**

Class 1A contractor of CPWD, SPL class contractor in R&B Andhra,
executed precast construction for CRPF, NBCC, NPCIL, DMRC, ISRO

150

**PROJECTS
COMPLETED**

350

ENGINEERS

2000

EMPLOYEES

School in Coimbatore
25,300 Sq.ft
completed within 60 days

Commercial Mall
2,25,000 Sq.ft
completed in 120days

Hostel Building
26,000 Sq.ft
completed in 70 days

Housing for CRPF
72 Days 1 Block
251 Houses 11 Months

EASIER

FASTER

BETTER

SERVICES OFFERED

- Design & Detailing
- Planning
- Production
- Transportation
- Erection

TYPES OF BUILDING

- Commercial
- Industrial
- Institutional
- Residential
- Multi level-
Car Parking

TEEMAGE

6/35, College Road, 1st Cross Street, Tiruppur - 641 602, Tamilnadu, India. Ph : 0421 2240488.

a Group of **The Chennai Sells**

4 Precast Factories Pan India
Coimbatore | Delhi | Hyderabad | Chennai

 82204 55555, 82200 51777
email : sales@teemageprecast.in
marketingteemage@gmail.com
web : www.teemageprecast.in

தருமமிகு சென்னை - 16

பஞ்சாங்கத்தால் பத்திரிகை நடத்தியவர்

● சந்தியா நடராஜன்

சென்னை பன்னாட்டு விமான நிலையம் என் வாழ்வின் ஒரு பகுதியாகிவிட்டது. எதைப் பற்றி யோசித்தாலும் யாரைப் பற்றி யோசித்தாலும் விமான நிலையத் தொடர்பு ஒன்று கூடவே வருகிறது.

ராஜ்குமார் கலால் துறையைச் சேர்ந்தவர். அவர் சென்னை விமான நிலைய சுங்கத்துறை அதிகாரியாக நியமனம் பெற்று வந்து சேர்ந்தார். Air Customs இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் இயங்கும். சுங்க அதிகாரிகள் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பர். ஒரு பிரிவு பகல் பொழுது முழுவதும் பணியில் இருக்கும். மற்றொரு பிரிவு இரவுப் பணிக்கு வரும். மூன்றாவது பிரிவு ஓய்வில் இருக்கும். ஒரு பிரிவுக்கு நான் இரண்டாண்டுகள் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்து வந்தேன். மாதந்தோறும் அதிகாரிகள் வெவ்வேறு பிரிவுக்கு மாற்றப்படுவார்கள். அப்படித்தான் ராஜ்குமார் எனது பிரிவிலும் சில மாதங்கள் பணிபுரிந்தார். எமது துறையின் மக்கள் தொடர்பு அதிகாரியாகவும் கூடுதல் பொறுப்பு வகித்தார்.

மக்கள் தொடர்பு அதிகாரிக்கு இருக்க வேண்டிய முக்கிய அம்சம் Zero Percent Ego. ஆத்திரப்படவோ அகங்காரம் கொள்ளவோ கூடாது. உள்ளம் நொந்தாலும் உதடுகள் பூட்டுப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும். காரியத்தில் மட்டுமே கண்ணாயிருக்க வேண்டும். இந்த 'கல்யாண குணங்கள்' எல்லாம் ராஜ்குமாருக்கு அதிகமாகவே இருந்தது. அதனால் அந்நாளைய மத்திய அரசின் துணை நிதி அமைச்சராக இருந்த, தஞ்சை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மாண்புமிகு பழனி மாணிக்கம் உள்ளம் கவர் கள்வனாகவும் இருந்தார்.

ராஜ்குமார் அதிகம் பேச மாட்டார். சர்ச்சைக்குரிய விஷயங்கள் பேசப்படும்போது அவர் அந்த இடத்திலிருந்து யாரும் அறியாதபடி நழுவிச் சென்றுவிடுவார். பணி நிமித்தமாக வரும் விமான நிறுவன இளம் பெண்கள் இவரை, 'மிஸ்டர் ராஜ்குமார்' என்று அழைத்தாலும் அவர்களை, 'மேடம்' என்றே சொல்லும் குணமுடையவர்.

இவரைப் போன்றே இன்னொரு பி.ஆர்.ஓ இருந்தார். அவர் பெயர் பண்டாரம்; தென்காசிக்காரர். அவரது அன்பை அளவிட முடியாது. ஆனால், அவரது உயரம் நாலரை அடி என்று அளந்து சொல்லிவிடலாம். பொதுவாக விமான நிலைய வருகைக் கூடத்தில் சுங்க அதிகாரிகள் அமர்ந்திருக்கும் இருக்கைகள் உயரம் கூடியதாக இருக்கும். அவர்களுக்கும் சோதனைக்காகக் காத்திருக்கும் பயணிகளுக்கும் இடையில் உள்ள மேஜையின் உயரம் கழுத்தளவுக்கு இருக்கும். ஒரு முறை பணியிலிருந்து உதவி சுங்க ஆணையர் பண்டாரத்தின் டேபிள் அருகே வந்தார். வந்தவர் ஏதோ கேட்டார். பண்டாரமும் பதில் சொன்னார்.

பிறகு மேலதிகாரி கேட்டார்: “என்ன பண்டாரம், ஒரு அஸிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் கேட்பதற்கு உட்கர்ந்துகொண்டே பதில் சொல்றீங்க?”

பண்டாரம், “நான் நின்னுகூட்டுதான் இருக்கேன். கொஞ்சம் சைடுல பாருங்க. மேஜை மறைக்குது சார்” என்று சிரித்துக்கொண்டே சீரியஸாகப் பதில் சொன்னார்.

இன்னொரு முறை திருவாவடுதுறை ஆதீனம் உள்நாட்டு முனையத்திலிருந்து கோவாவுக்கு ஒரு மாநாட்டுக்குச் சென்றார். அவருக்கென்று பிரத்யேகமான இருக்கை வசதி செய்து தரும்படி ஆதீனத்திலிருந்து ஒரு வேண்டுகோள். அவரும் ஆதீனத்தைப் போய்ச் சந்தித்து, தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து வழியனுப்பிவிட்டு வந்தார். அவர் ஆதீனத்துடன் இருந்தது ஒரு சில நிமிடங்கள்தான். அதற்குப்பின் சுமார் இரண்டாண்டுகள் கழித்து திருவாவடுதுறை ஆதீன நூலகத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். பல அரிய நூல்கள் உள்ள இடம். அப்போது எனது நண்பர் ஆதீனத்திடம் (மடாதிபதி)என்னை அழைத்துச் சென்றார்.

“கோவா மாநாட்டுக்குச் செல்லும்போது சார்தான் நமக்கு உதவி செய்தார். சார் பெயர் நடராஜன். ஏர்போர்ட்ல எதாவது உதவி தேவைப்பட்டால்

சார்தான் நமக்குச் செய்து கொடுக்கிறார்” என்று கூறி என்னை ஆதினத்துக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

இவ்வளவு செய்திகளையும் கேட்ட ஆதினம் ஒருபுன்முறுவலோடு திருநீற்றை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, “பண்டாரம் எப்படி இருக்கிறார்? அற்புதமான மனுஷன்” என்றார். பக்கத்திலிருந்து மடத்துப் பண்டாரம் முகத்தில் ஏதோ பய உணர்ச்சி ஏற்பட்டது போல் தெரிந்தது. அவரது பதவிக்கு வேறொரு பண்டாரம் வரப் போகிறாரோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அந்த அச்சம் நியாயமானதுதான். ஓரிரு நிமிடங்களே சந்தித்த ஓர் அதிகாரி சதா சர்வ காலமும் சில சந்தையிலேயே இருக்கும் ஒரு துறவியின் நெஞ்சில் இடம் பிடித்ததற்குக் காரணம் நான் சொன்ன Zero Percent Ego. ஒரு PROவுக்கான செயல் வடிவம்தான் ராஜ்குமாரும் பண்டாரமும்.

சமீபத்தில் அண்ணா நகரில் உள்ள அவரது வீட்டில் ராஜ்குமாரைச் சந்தித்தேன். இரவு விருந்து அவர் வீட்டில்தான். விருந்து முடிந்து வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பேச்சு அவரது தந்தையைப் பற்றியும் பூர்வீக ஊர் பற்றியும் தொடர்ந்தது. ராஜ்குமாரின் தந்தை என்.எம். ராமச்சந்திரன் ஒரு வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றியவர் என்றும் சில தெலுங்குப் படங்களைத் தமிழில் டப்பிங் செய்து வெளியிட்டவர் என்றும் தெரியவந்தது. 1927இல் பிறந்த ராமச்சந்திரன் தியாகராய நகரில் சரவணா தெருவில் வசித்து வருகிறார். அவரது தந்தையான ராஜ்குமாரின் தாத்தாதான் ஆனந்தபோதினி பத்திரிகையின் நிறுவனர் என்பதும் தெரியவந்தது. இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டவுடன் ராஜ்குமாரின் தந்தையைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை.

ஒரு நாள் ராஜ்குமாருடன் தியாகராய நகர் சென்று ராமச்சந்திரன் அவர்களைச் சந்தித்தேன். இரண்டாண்டுகளில் நூற்றாண்டு காணப்போகும் ராமச்சந்திரனால் அதிகம் பேச முடியவில்லை. ஆனால், சுற்று நேரத்தில் அவரது சகோதரர் பாலசுப்ரமணியனின் மகன் மகேந்திரன் வந்து சேர்ந்தார். ‘ஆனந்தபோதினி’, ‘பிரசண்ட விகடன்’ ஆகிய இரண்டு பத்திரிகைகளை நடத்திவந்த முனுசாமி முதலியாரின் இறுதிக் காலத்தில் அவரது வலதுகரமாக இருந்தவர் இவர். முனுசாமி முதலியார் பற்றிய விவரங்களையும் நினைவுகளையும் மகேந்திரன் என்னுடன் பகிர்ந்துகொண்டார். இந்த இரு இதழ்களுமே பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்தில் வெளிவந்தவை. ஆனந்த விகடனுக்கும் முற்பட்ட

முனுசாமி முதலியார்

தமிழ் இதழ்கள். விகடன் அதிபர் எஸ்.எஸ். வாசனும் முனுசாமி முதலியாரும் நெருங்கிய நண்பர்கள்.

முனுசாமி முதலியாரின் பூர்வீக ஊர் அரக்கோணத்திற்கு அருகில் உள்ள நாகவேடு என்ற கிராமம். துளுவ வேளாளராகிய நாராயணசாமி முதலியார் இவரது தந்தை. தாய் ஆதி அம்மாள். 1885இல் பிறந்த முனுசாமி முதலியார் 86 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து 26.03.71இல் காலமானார்.

முனுசாமி முதலியாரின் தாய் நாகவேடு கிராமத்தில் கூலி வேலை செய்து வந்திருக்கிறார். ஒரு நாள் வேலைக்குத் தாமதமாகப் போன ஆதி அம்மனை அவரது முதலாளி

மரியாதைக் குறைவாகப் பேசியிருக்கிறார். அவருடைய வேலையும் பறிபோனது. தாயின் நிலைகண்டு பதறிய மகன் முனுசாமி சென்னைக்கு ரயிலேறினார். அவரது மூத்த சகோதரர் சிங்காரவேலு முதலியாரிடமும் இளவல் அப்பாதுரை முதலியாரிடமும் தனது சென்னை விஜயம் குறித்தோ எதிர்காலத் திட்டம் குறித்தோ பெரிதாக எதுவும் கலந்துகொள்ளவில்லை.

1980களில் கூட வழக்கறிஞர்கள் கேஸ் கட்டுகளுடன் அதே அளவு கொண்ட Hoe & Co., டைரி வைத்திருப்பார்கள். அதே டைரி தயாரிக்கும் நிறுவனத்தில் முதன்முதலாக பைண்டர் வேலை பார்க்க ஆரம்பித்திருக்கிறார் முனுசாமி முதலியார். அங்கிருந்தே அவரது அச்சகக் கனவு காலுரன்றியிருக்க வேண்டும். கால ஓட்டத்தில் முனுசாமி முதலியாரின் நிலை உயர்ந்தது. வசதி பெருகத் தொடங்கியது.

முனுசாமி முதலியார் கொண்டித்தோப்பு பகுதியிலுள்ள வெங்கடேச மேஸ்திரி தெருவுக்குக் குடிபெயர்ந்தார். வீட்டுக்கு எதிரே அச்சகம் ஒன்றைத் தொடங்கினார். அந்த அச்சகத்தின் பெயர்தான் ‘ஆனந்தபோதினி பிரஸ்’. இந்த இடத்திலிருந்து ஒரு காலகட்டத்தில் அச்சகம், 24 லாயர் சின்னதம்பி தெரு என்ற முகவரிக்கு இடம் மாறியது. இன்றும் இந்த முகவரியிலிருந்துதான் ‘வாசன் பஞ்சாங்கம்’ என்ற சுத்த திருக்கணித பஞ்சாங்கம் அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகிறது. இந்தப் பஞ்சாங்கத்தை வெளியிட்டு வருபவர் முனுசாமி முதலியாரின் மூத்த மகன் என்.எம். சீனிவாசனின் மகன் என்.எஸ். மனோகர். வால்டாக்ஸ் ரோடு வழியாக அந்தச் சாலையின் கடைசி வரை சென்று பத்மநாபா தியேட்டர் பின்புறம் சென்றால் வாசன் பஞ்சாங்கம் நிறுவனத்தை அடைந்துவிடலாம். இது முனுசாமி முதலியாரின் முயற்சிகளின் நீட்சி.

முனுசாமி முதலியார் தொடங்கிய ஆனந்தபோதினி பிரஸ்ஸின் பெரும் வருவாய்க்கு அவர்கள் வெளியிட்டு

வந்த 'ஆனந்தபோதினி பஞ்சாங்கம்' பிரதானம் என்று சொல்லலாம். அவர் நடத்தி வந்த 'ஆனந்தபோதினி' பத்திரிகையின் கடைசிப் பக்கத்திலும் அந்தந்த மாதப் பஞ்சாங்கம் இடம்பெற்று வந்துள்ளது. 'ஆனந்தபோதினி' மட்டுமின்றி 'பிரசண்ட விகடன்' என்ற மாதம் இருமுறை இதழையும் நடத்தியவர் முனுசாமி. இந்த இதழின் ஆசிரியராக நாரண துரைக்கண்ணன் பணியாற்றியிருக்கிறார். பொதுஜனம் என்றொரு பத்திரிகையையும் வெளியிட்டு வந்த இவர் சிதர்குப்தா என்றொரு தெலுங்கு பத்திரிகையையும் கொண்டு வந்துள்ளார்.

பத்திரிகை நடத்தி வந்திருந்தாலும் அவரது ஆனந்தபோதினி பஞ்சாங்கம் தான் தென்னிந்தியாவிலேயே முன்னணி வகித்திருக்கிறது. இதற்கு அடுத்த நிலையில் இன்னொரு முதலியார் நடத்தி வந்த 28ஆம் நம்பர் பஞ்சாங்கம் என்றழைக்கப்படும் பாம்பு பஞ்சாங்கம் இருந்து வந்துள்ளது.

ஒரு காலத்தில் ரயில் பயணிகளின் கையேடாக, வழிகாட்டியாக இருந்தது Railway Time Table. இந்த ரயில்வே டைம் டேபிளை ஹிந்தி உட்படத் தமிழ், ஆங்கிலம், தெலுங்கு எனப் பல மொழிகளில் வெளியிட்டு வந்தவர் முனுசாமி முதலியார். நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஜோதிட, வைத்திய நூல்களையும் பதிப்பித்திருக்கிறார்.

பஞ்சாங்கம் முதல் பத்திரிகைத் தொழில் வரை கொடிகட்டிப் பறந்த முனுசாமி முதலியாரின் குடும்பமும் குடும்பம் சார்ந்த உறவுகளும் அச்சகத் தொழிலையே அடித்தளமாகக் கொண்டு இயங்கி இருக்கிறார்கள். முனுசாமி முதலியாரின் முதல் மகன் என்.எம். சீனிவாசனின் மாமனார்தான் சென்னையின் முதல் டைப் பவுண்டரியான நெல்சன் அண்ட் கம்பெனியின் முதலாளி. இவர் பெயரையும் இவரது கம்பெனியின் பெயரையும் இணைத்தே நுங்கம்பாக்கத்தில் உள்ள ஒரு சாலைக்கு நெல்சன் மாணிக்கம் முதலியார் சாலை எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

பெண்டராக வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய முனுசாமி முதலியாரின் மகன்கள் மூவர்: சீனிவாசன், பாலசுப்ரமணியன், ராமச்சந்திரன். மகன்கள் மூவர்: ராஜேஸ்வரி, சந்திரா, அம்சவேணி. மகன்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தி.நகர் ஆற்காடு தெருவில் ஒவ்வொரு வீடு வாங்கியிருக்கிறார். மகன்களுக்கும் அதே போலப் பக்கத்துத் தெருவான சரவணா தெருவில்

மூன்று வீடுகள் உள்ளன. தி.நகரில் தணிகாசலம் தெருவை ஒட்டிய இந்த இரண்டு தெருக்களின் ஆரம்பத்தில் இருக்கும் இந்த ஆறு வீடுகளும் சேர்த்து 22 கிரவுண்டுகள். எல்லோரும் கூட்டுக் குடும்பமாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். முனுசாமி முதலியாரின் குடும்பத்திற்கு மிகவும் நெருக்கமானவர் தமிழறிஞர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம். இவர்களது குடும்பத்தினருக்குப் பாகப்பிரிவினை செய்யப்பட்டபோது, கி.ஆ.பெ அவர்கள் உடனிருந்து சாட்சிக் கையெழுத்திட்டிருக்கிறார்; முதலியாரின் மறைவுக்குப் பின் அவரது வாரிசுகளின் காப்பாளராக, நலம் விரும்பியாக, ஆலோசகராக இருந்து வந்திருக்கிறார்.

முதலியாரின் இரண்டாவது மகன் பாலசுப்பிரமணியனின் மாமனார்

குப்புசாமி முதலியார் காஞ்சிபுரம் குமரன் பிரஸ் அதிபர். இன்றுவரை குமார விகடன் என்ற காலண்டரும் குமரன் பஞ்சாங்கம் என்ற பஞ்சாங்கமும் வெளியிட்டு வருகிறார்கள். பழைய சினிமா படங்களில் இந்தக் காலண்டர் தவறாது இடம் பெற்றிருக்கும். இளைய மகன் ராமச்சந்திரனின் மாமனாருக்கும் சொந்த ஊர் காஞ்சிபுரம்தான். அவர் இந்தியா முழுமைக்கும் கிளாக்கோ விநியோகஸ்தராக இருந்தார். ஆரம்பத்தில் ஸ்வான் பென்சில்களையும் அறுவை சிகிச்சைக்கான கருவிகளையும் இறக்குமதி செய்து வந்தார். மகள் சந்திராவின் கணவர் டிகே சாமி என்கிற கிருஷ்ணசாமி, ராஜன் எலெக்ட்ரிக் பிரஸ் என்ற நிறுவனத்தின் உரிமையாளர்; அமுதசுரபி பத்திரிகையைத் தொடங்கியவராகவும் அறியப்படுகிறார்.

ஆனந்த் தியேட்டர் உரிமையாளர் உமாபதியும் முனுசாமி முதலியாருடன் இருந்திருக்கிறார். டாக்டர் ரங்கபாஷ்யமும் இவர்களுக்கு உறவினர். மு. வரதராசனாரின் மகன் வி.டி.அரசு, முதலியாரின் மகள் ராஜேஸ்வரியின் மருமகன்.

1915இல் தொடங்கப்பட்ட ஆனந்தபோதினியில் கு.அழகிரிசாமியும் பணிபுரிந்திருக்கிறார். இந்தப் பத்திரிகை சுமார் 45 ஆண்டுகள் ஜீவித்து 1960இல் மறைந்து போனது.

1947இல் சென்னைக்கு வந்திறங்கும் 20 சொகுசு கார்களில் ஒன்று முதலியாருடையதாக இருக்கும் என்று தனது தாத்தாவைப் பற்றிப் பெருமையாகச் சொல்கிறார் மகேந்திரன்.

(தொடரும்)

சந்தியா நடராஜன் <sandhyapathippagam@gmail.com>

தமிழில் டால்ஸ்டாய் படைப்புகள்

● கால சுப்ரமணியம்

தமிழில் அச்சுப்புத்தகப்பதிப்புப்பண்பாட்டினுடையதும் பாடப் புத்தகப் பதிப்புப் பண்பாட்டினுடையதும் ஒரு பகுதியாகவே டால்ஸ்டாய் நுழைகிறார். காந்தியின் டால்ஸ்டாய் அனுசரிப்பு காங்கிரஸ்காரர்களிடம் ஏற்படுத்திய தாக்கமும் திருச்சபைக் கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிரான புரொட்டஸ்டன்டு கிறிஸ்தவத்தின் (பங்காளிக்கு எதிரி பங்காளி என்ற தன்மையில்) முன்னெடுப்புமாக இது நிகழ்ந்துள்ளது.

இப்போதைக்குத் தெரியவருகின்ற தரவுகளின்படி, 1926-ல் காங்கிரஸ் அபிமானமுள்ள ஒரு அந்தண ஆசிரியரின் பாடப்புத்தக பதிப்பாகவே 'டால்ஸ்டாயின் நீதிபோதகக் கதை(கள்)' மொழிபெயர்த்துத் தரப்பட்டது.

பதிப்பில் புதுமைகளைச் சாதித்த வை.கோவிந்தனின் சக்தி பிரசுராலயம், கு.ப.ரா. என்ற தமிழின் முக்கிய சிறுகதையாசிரியரைக் கொண்டும் (1942), பிறரைக் கொண்டும் டால்ஸ்டாயின் போதனைக் கதைகளுக்கு முந்தைய கலைத்தரமான சிறுகதைகளையும் கொண்டுவந்திருக்கிறது. வருமானத்தின் நிமித்தம் சில வங்க நாவல்களை மொழிபெயர்த்த கு.ப.ரா இதையும் செய்திருக்கிறார். ஆனால், 'டால்ஸ்டாய் வாழ்க்கையும் உபதேசமும்' என்ற அவரது கட்டுரை டால்ஸ்டாயின் மீதான அவரது ஈடுபாட்டைக் காட்டுகிறது. கோவிந்தன், இடதுசாரி அல்ல என்றாலும் அனுதாபி; காந்தி, பாரதி மேல் ஈர்ப்புள்ளவர். அவரது புத்தக சாதனைகளுள் ஒன்றாக டால்ஸ்டாயின் 'போரும் அமைதியும்' என்ற பிரம்மாண்டான படைப்பைக் கொண்டுவரத் துணிகிறார். சிறந்த பத்திரிகையாசிரியரான சொக்கலிங்கம் என்ற காங்கிரஸ்காரர், சிறுகதைகளில் சாதனையாளரான புதுமைப்பித்தனின் நண்பர், சில சிறுகதைகளை எழுதிப் பார்த்தும் திருப்தி தராமல் இப்படியாவது ஒரு சாதனை செய்யலாம் என்று நினைத்தோ என்னவோ, 'போரும் அமைதியும்' நாவலைச் சிறப்பாக மொழிபெயர்க்கிறார். அதன் மூன்றாவது பாகத்தை வெளியிடுவதற்குள் கோவிந்தன் தன் பதிப்புத்தொழிலில் நொடித்துப்போய் (1951), பின்பு 'நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்' என்ற கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி புத்தக நிறுவனத்தின் மூலம் கொண்டுவந்து அதை நிறைவுசெய்கிறார்.

அதற்குள் மொழிபெயர்ப்பில் இதுவரையும் இல்லாத சாதனைகளை நிகழ்த்திய அ.கி.ஜெயராமனின்

தமிழ்ச்சுடர் நிலையம், 'அன்னா கரீனா' (1947) நாவலை சுதந்திரமடைந்த ஆண்டில், வி.சந்தானம் என்ற பத்திரிகையாளரை வைத்து மொழிபெயர்த்துக் கொண்டுவந்துவிட்டது. (எழுத்தாளராகவும் காங்கிரஸ் அரசியல்வாதியாகவும் பின்பு வடமாநிலமான விந்தியப் பிரதேசத்தின் கவர்னராகவும் விளங்கிய க.சந்தானம் என்பவரிலும் வேறானவர் இந்த வி.சந்தானம்)

வாணீசரணன் மொழிபெயர்ப்பில் 'புத்துயிர்ப்பு' (1952) நாவலும் தமிழ்ச்சுடர் நிலையம் வெளியிட்டது. (பின்பகுதி சிறிது சுருக்கப்பட்ட இந்நூல் 'புனர்ஜன்மம்' என்றே விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது. நானும் அந்தப் பெயரில்தான் படித்ததாக நினைவு).

புதுமைப்பித்தன் வருமான நிமித்தமாகவே மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்திருக்க வேண்டும். டால்ஸ்டாயை அவரது இலக்கிய நண்பர்களான கு.ப.ரா.வும் பேனாமன்னர் சொக்கலிங்கமும் வெளிக்கொண்டுவிட்டதால், இயல்பாகவே யதார்த்தப் படைப்புகளை விட புனைவியல் சார்ந்த

படைப்புகளையே மொழிபெயர்க்க எடுத்துக்கொள்ளும் பு.பி., தாம் வெளியிட்ட 'பளிங்குச்சிலை', 'முதலும் முடிவும்' என்ற மொழிபெயர்ப்புத் தொகுதிகளில் வேறு சில ருஷ்ய எழுத்தாளர்களையே எடுத்தாண்டிருக்கிறார். அவர்களுள் செகாவ் மட்டுமே பெயர் தெரிந்தவராயிருக்கிறார். சக்தி காரியாலயம் மறைந்து ஸ்டார் பிரசுரம், தமிழ்ச்சுடர் நிலையம் போன்றவை எழுச்சிபெற்ற காலத்தில் இவை

வெளிவந்துள்ளன. (இவற்றின் முதல் பதிப்பு, நாற்பதுகளின் பிற்பகுதியாக இருக்கலாம். 1952-ஆம் ஆண்டில் ஸ்டார் பிரசுரத்தில் வெளியான இவற்றின் இரண்டாம் பதிப்புத் தகவலே என்னிடமுள்ளது.) தமிழ்ச்சுடர் நிலையம் குப்ரின் என்ற ருஷ்ய எழுத்தாளரின் 'பலிபீடம்' (1951) என்ற நாவலின் ஒரு பகுதியை பு.பி. மொழிபெயர்ப்பில் வெளியிட்டது. தாஸ்தாயெவ்ஸ்கி நாற்பதுகளுக்குப் பின்பே தமிழில் தெரியவந்தார். சக்தி பிரசுராலயத்தில் புதுமைப்பித்தனின் வாரிசுகளான ரகுநாதனும் கு.அழகிரிசாமியும் பணிபுரிந்தபோது, இடதுசாரியான ரகுநாதனின் பாதிப்பால் இடது அனுதாபியான அழகிரிசாமி பல ருஷ்யக் கதைகளை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அதிகமாக கார்க்கி போன்ற சோசலிச யதார்த்தவாத எழுத்துகளையே அவர் கவனம் கொண்டிருக்கிறார். டால்ஸ்டாய் அவருக்கு உவப்பில்லை போலும்.

இந்தச் சமயத்தில் பல்வேறு பதிப்பகங்களும் பல்வேறு தரப்பினரும் டால்ஸ்டாயை வெளியிட ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

நியூ செஞ்சுரி நிறுவனமும் தம் வெளியீடுகளாக பல டால்ஸ்டாய் படைப்புகளை வெளியிட்டது. டால்ஸ்டாய் நினைவுநாளில் (1971) வெளியிடப்பட்டவை இதில் குறிப்பிடத்தகுந்தவை.

ருஷ்ய நாட்டுக்கே நியமன முறையில் சென்று சிலர் பணியாற்றியபோது முன்னேற்றப் பதிப்பகம், ராதுகா பதிப்பகம், மீர் பதிப்பகம் வழியே ஏராளமான ருஷ்ய நூல்கள் வெளிவந்தன. யாந்திரீகமான, வறட்டுத்தன மொழிபெயர்ப்புக்குச் சிறந்த உதாரணங்கள் இவை. முன்பு வெளிவந்தவைகளே மறுபடியும் மலிவு மொழிபெயர்ப்பில் மலிவு விலையில் அழகிய பதிப்பில் வெளிவந்தன. 'புத்துயிர்ப்பு' மட்டும் முழுமையாக வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. கம்யூனிசக் கொள்கைகளுக்கு ஒவ்வாதவர்கள் என்பதால் டால்ஸ்டாய், தாஸ்தாயெவ்ஸ்கியின் சிறந்த படைப்புகள் இப்பதிப்பகங்களிலிருந்து அதிகம் தமிழில் வெளிவரவில்லை. (ஆங்கிலத்தில் எல்லாமே வந்தன. அதன் அரசியல் தனி).

எண்பதுகளில் கோணங்கியின் 'கல்குதிரை' சிறுபத்திரிகை, 'தஸ்தாயெவ்ஸ்கி சிறப்பிதழ்' வெளியிட்டது. குறியியல், அமைப்பியலில் ருஷ்ய வொலசீனோவ் அல்லது பக்தின் அறுபதுகளில் மறுகண்டுபிடிப்பு செய்யப்பட்டதும், தாஸ்தாயெவ்ஸ்கியை அவர் (ரெபலைசின் கார்னிவல் கொண்டாட்ட மனநிலையுடன்) கொண்டாடியதும் (Problems of Dostoevsky's Poetics by Bakhtin) எண்பதுகளில் பின்அமைப்பியம் பேசிய நாகார்ஜூனன் மீதான கோணங்கியின் அபிமானமும் கோணங்கியின் தனிப்பட்ட ஈடுபாடும் இதற்குக் காரணம். (நானும்கூட இந்த இதழுக்கு தாஸ்தாயெவ்ஸ்கியை மட்டம் தட்டி எழுதியிருந்த நபக்கவ்வின் கட்டுரையை மொழிபெயர்த்துத் தருவதாகக் கூறி, வழக்கம்போல் சுணங்கிவிட்டேன். பிரமிளின் தாஸ்தாயெவ்ஸ்கி பற்றிய மாக்ஸ் ஜேக்கப்பின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதையைத் தந்துவிட்டுத் தப்பித்துக்கொண்டேன்)

சில டால்ஸ்டாய், தாஸ்தாயெவ்ஸ்கி நூல்களும் லேசர் பிரிண்ட் தொழில்நுட்பத்தால் ஏற்பட்ட பதிப்பு எழுச்சியில் மறுபிரசுரம் கண்டன. வசு நூலகம் இளையபாரதி என்ற பதிப்பாளர் இந்த இருவரின் பல நூல்களையும் மறுபிரசுரம் செய்தார். 'போரும் அமைதியும்' சீதை பதிப்பகம் வழி மலிவாக வெளிவந்தது.

பின்பு ஜெயமோகன் தன் கட்டுரைகளிலும் நாவல் பற்றிய நூலிலும் டால்ஸ்டாயைப் பற்றி பிரச்சார யாத்திரையே மேற்கொண்டு, அவரது ஏராளமான வாசகர் கூட்டத்தை ஞான ஸ்நானமே செய்வித்துவிட்டார் எனலாம்.

தமிழில் டால்ஸ்டாய் நூல்களின் பிரசுர விபரம் (1926லிருந்து ஏறத்தாழ 2000 வரை):

1. டால்ஸ்டாய் சிறுகதைகள் -முதலாம் பாகம். கே.விஸ்வநாத ஐயர். 1926. சென்னை: கிறிஸ்டியன் லிட்டரெரி சொசைட்டி ஃபார் இந்தியா. (பக். 90).
2. டால்ஸ்டாயின் இரண்டு யாத்திரைக்காரர்கள் (Tolstoy's Two Pilgrims). 1926. கே.விஸ்வநாத ஐயர், பி.ஏ., எல்.டி. சென்னை: இந்தியன் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ் லிமிடெட். (பக். 75).
3. தல்ஸ்தோய் பிற்காலத்தில் சிறார்களுக்காக எழுதிய நீதிக்கதைகள், மதபோதனைக் கதைகள் (Fables and Parables) போன்றவற்றிலிருந்து முதல் புத்தகத்தில் 1. மனிதர்கள் எதனால் ஜீவிக்கிறார்கள்? 2. ஞானகுமாரன் 3. அரசன் அசர்ஹாதன் 4. மனிதர்களிலும் விவேகமுள்ள சிறுமிகள் 5. தொழிலும் மனிதனும் வியாதிபும் - ஆகிய கதைகள் அமைந்துள்ளன. [What Men Live By (1881), Little Girls Wiser than Men (1885), The Godson (1886), Esarhaddon, King of Assyria (1903), Work, Death, and Sickness (1903)]. முதல் புத்தகத்தில் அறிமுக முன்னுரை உள்ளது. அதில் 'ருஷ்ய மஹான் டால்ஸ்டாய் எழுதிய சிறுகதைகள், ஆங்கிலப் பயிற்சியில்லாத ஸ்திரீ புருஷர்களும் நிதிவழிகளை உணர்தற்குரிய வாலிபப் பருவத்து மாணவர்களும்... இக்கதைகளைப் படித்தும் கேட்டும், இவைகளினின்று பிரகாசிக்கும் ஞானக்கிரணங்களின் வாயிலாக நன்மார்க்க வழிகளைத் தேடித் தெரிந்து உய்யவேண்டும் என்ற உள்ளக்கருத்துடன் தமிழில்

அமைத்தெழுதியதாக' ஆசிரியர் குறித்துள்ளார். புத்தக உருப்பெற்ற 1926க்கு முன்பே இக்கதைகள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துவிட்டதாகவும் தெரிகிறது. அ.மாதவய்யாவின் பஞ்சாமிர்தம் பத்திரிகையிலும் சுதேசமித்திரன் தினசரியிலும் இதிலுள்ள கதைகளை வெளிவந்ததாகத் தகவல் உள்ளது. இரண்டாம் புத்தகத்தில் தனியாக 'இரண்டு யாத்திரைக்காரர்கள் அல்லது இரு பெரியவர்கள்' (Two Old Men, 1885) நீண்ட கதை மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் 30க்கும் மேற்பட்ட பக்கமுள்ள கதை அது. இந்த இரண்டாவது மொழிபெயர்ப்பு நூலில் எந்த அறிமுக உரையும் இல்லை. கதையின் தொடக்கத்தில் இருக்கவேண்டிய யோவான் (v,19-23) சுவிசேஷ மேற்கோள் (நீண்டது என்பதால்) தமிழில் இல்லை. இவை தல்ஸ்தோயே 'கலை என்றால் என்ன?' என்ற நூலில் வகைப்படுத்தும் போதனைக் கதைகளுள் (Universal Art, Religious Art) சில. எளிமையான சரளமான மொழிபெயர்ப்பு. அநேகமாக டால்ஸ்டாய் சிறுகதைகள் முதலாம் பாகம் என்பதற்கு அடுத்து வந்த இரண்டாம் புத்தகமாக 'யாத்திரைக்காரர்கள்' (பதிப்பகம் வேறாக இருந்தாலும்) இருக்கலாம். இந்த இரு நூல்களும் இணையத்தில் பிடிஎஃப்-ஆகக் கிடைக்கின்றன. எப்படியும் இவர்தான் டால்ஸ்டாய் சிறுகதைகளை முதலில் மொழிபெயர்த்தவர் என்று தெரிகிறது. சித்தூர் கவர்மெண்ட் ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் உபாத்தியாயர். இவை பாடத்திட்டத்தின் நிமித்தம் எழுதப்பட்டதாயிருக்கலாம். பள்ளிப் பாடத்திட்டத்தில் உள்ள நூல்களை அன்று பல பதிப்பகங்கள் வேறு வேறு பதிப்புகள் வெளியிடும். காங்கிரஸ் லீக் கோரிக்கைகளும் அதிகாரி வர்க்கத்தின் தவறும். சென்னை: 1918. சுதேசமித்திரன் பவர் பிரஸ். பக். 80. /ராஜசேவையும் இந்தியரும். 1917. சென்னை: ஸ்ரீனிவாச வரதாசாரி & கோ. பக். 320. ஆகிய புத்தகங்களை மொழிபெயர்த்த கே.விசுவநாத ஐயரும் இவரும் ஒருவராகவே இருக்க வேண்டும். காந்திய அனுதாபி என்று தெரிகிறது.

4. கதைக்கொத்து. டால்ஸ்டாய். கே.கோதண்டபாணி பிள்ளை. (1930, 1947) 1953. மதுரை: இ.எம். கோபாலகிருஷ்ண கோன். (பக். 100).
5. ஆறடி நிலம். 1934. சென்னை: சுதந்திரச் சங்கு காரியாலயம். (பக். 30).
6. காலிடமாரம். ஆக்கூர் அனந்தாசாரியார். (1937 இ.ப.) 1958. சென்னை: அமுத நிலையம். (பக். [116] 92).
7. டால்ஸ்டாய் சிறுகதைகள். ஆக்கூர் அனந்தாசாரியார். 1937 இ.ப. (சென்னை: அமுத நிலையம்). (பக். 116).

8. இனி நாம் செய்ய வேண்டுவது யாது? (What Then Must We do?). ரா.வீழிநாதன். பிரமாதி வருடம் (1940). சென்னை: சக்தி காரியாலயம். (பக். 211).
9. டால்ஸ்டாய் கதைகள். கு.ப.ராஜகோபாலன், ரா.விசுவநாதன். (1942, விருஷ வருடம்) 1950 (மூ.ப.). சென்னை: சக்தி காரியாலயம். (பக். 138).
10. டால்ஸ்டாய் கதைகள் (2ஆம் பகுதி). ரா.விசுவநாதன், பி.குருசாமி. (1942) 1950. சென்னை: சக்தி காரியாலயம்.
11. 'டால்ஸ்டாய் வாழ்க்கையும் உபதேசமும்'. (நெடுங்கட்டுரை). கு.ப.ராஜகோபாலன்.
12. படையெடுப்பு (அந்தக் காலத்திலே, ஆண்டானும் அடிமையும்) (The Raid, The Grain that was like on Egg, The Master and Man). சுப.நாராயணன். 1942. சென்னை: சக்தி காரியாலயம். (பக். 152).
13. இருளின் வலிமை. நா.வானமாமலை. 1942. சென்னை: இன்ப நிலையம். (பக். 152).
14. ரஷியக் கதைகள். (பலர்). எம்.எல்.சபரிராஜன். 1943. சென்னை: சக்தி காரியாலயம். (பக். 297).
15. தவறிய துறவி. ஜே.ஜான்துரைராஜ். 1948. சென்னை: ராயன். (பக். 72).
16. ஆறு நவீனங்கள். வெ.சு.அருணன். 1946. சென்னை: ஸ்டார் பிரசுரம். (பக். 44). (அன்னா ஹெரினா).
17. அன்னா கரினா. வி.சந்தானம். 1947. சென்னை: ஏ-கே.கோபாலன் பப்ளிஷர். (பக். 800) (இரு பாகங்கள்)
18. மந்திரவாதி முதலிய ரஷியக் கதைகள். டால்ஸ்டாய். எம்.எல்.சபரிராஜன். 1949. சென்னை: நவயுகப் பிரசுராலயம்.
19. குடும்ப இன்பம். நா.வானமாமலை. 1951. ராமச்சந்திரபுரம்: கார்த்திகேயினி பிரசுரம்.
20. குடும்ப இன்பம், பி.ஏ.திருவேங்கடாசாரியார். சென்னை: பாரதி பதிப்பகம்.
21. போரும் காதலும் (வோஜ்னா இமிர்). பி.திருகூடசுந்தரம். 1951, 1952 (இரு பகுதிகள்). சென்னை : கமர்ஷியல் பிரிண்டிங் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ் . (பக். 124).
22. போரும் வாழ்வும். டி.எஸ்.சொக்கலிங்கம். 1951 (மூன்று பகுதிகள்). சென்னை: சக்தி காரியாலயம். (பக். 750+764+715).
23. போரும் அமைதியும். எஸ்.பி.இராமச்சந்திரன். சென்னை: சாந்தி நூலகம்.
24. மோகினி (The Devil). ஆர்.வெங்கட்ராமன். 1952. சென்னை: கற்பக நிலையம். (பக். 112).
25. கதைப்புதையல். மொ.அ.துரை அரங்கசாமி. 1956. சென்னை. (பக். 292).

26. டால்ஸ்டாய் கதைகள். வல்லிக்கண்ணன். 1956. சென்னை: அலையுடு பப்ளிஷிங் கம்பெனி. (பக். 158). (இரண்டு பேர் : 127 பக்கக் குறுநாவல், இரு சிறுகதைகள்)
27. வாழ்க்கை. ப.ராமஸ்வாமி. (1956) 1961. சென்னை: பழநியப்பா பிரதர்ஸ். (பக். 165).
28. இரண்டு பெரியவர்கள். அநாமதேயம். 1958. சென்னை: அமுத நிலையம். (பக். 87).
29. வாழ்க்கையும் கலையும் அல்லது கலையும் வாழ்வும். டி.சி.ராமசாமி. 1958. தேனருவி பதிப்பகம் (கோவை: மல்லிகை பதிப்பகம்). (பக். 243).
30. 'அந்தக் காலம்'. லியோ டால்ஸ்டாய். தீபம் (17 ரஷ்யக் கதைகள் தொகுதி). 1958. சென்னை: சாந்தி நிலையம். (பக். 304).
31. மலைநாட்டுக் காதலி. எஸ். சங்கரன். 1958. சென்னை: தேனருவி பதிப்பகம். (பக். 256).
32. உலகத்து சிறந்த நாவல்கள். க.நா.சுப்ரமணியம். 1960. சென்னை: பாரதி பதிப்பகம். (நிகோலை கோகால் - டாரஸ் புல்பா, டால்ஸ்டாய் - அன்னா கரீனீனா, பெடார் டாஸ்டாவஸ்கி - கரமஸாவ் பிரதர்ஸ்).
33. புத்துயிர் (புனர்ஜென்மம்). வாணீசரணன். 1962. சென்னை: ஏ.கே.கோபாலன், பப்ளிஷர் (பக். 436). (சுருக்கப்படாத அப்பட்டமான மொழிபெயர்ப்பு, பரிசுப் பதிப்பு)
34. நீதிபதி ஐலிக். வி.எஸ்.வெங்கடேசன். 1962. சென்னை: பாரதி பதிப்பகம். (பக். 124).
35. புனித வாழ்க்கை (5 குறுநாவல்கள்). வி.எஸ். வெங்கடேசன். 1962. பெண்ணாடகம்: புதுமைப் பிரசுராலயம். (பக். 258).
36. நீதிக்கதைகள் (ராஸ்காஜீ). ப.ராமஸ்வாமி. 1963. சென்னை: கலை நிலையம். (பக். 90).
37. டால்ஸ்டாய் கட்டுரைகள். ராமநாதன் செட்டியார். 1963 (நா.ப.). சென்னை: இன்ப நிலையம். (பக்.164).
38. ஒளி வழியே (While there was a Light Walk in the Light). ப.ராமஸ்வாமி. 1964. சென்னை: குயிலன் பதிப்பகம். (பக். 127).
39. வாலிபச் சீமான். 1965. சென்னை: விசாலாட்சி பதிப்பகம். (பக். 148).
40. துறவியின் சோதனை. ப.ராமஸ்வாமி. 1965. சென்னை: பழநியப்பா பிரதர்ஸ். (பக். 124).
41. ராணுவ வாழ்க்கை. வி.எஸ்.வெங்கடேசன். 1966. சென்னை: காவிரிப் புத்தக நிலையம். (பக். 247).
42. விஷப்பணம். வி.எஸ்.வெங்கடேசன். சென்னை: பாரதி பதிப்பகம்.
43. பாவத்தின் விதை. கா.அப்பாத்துரை. 1967 (இ.ப.). சிதம்பரம்: மணிவாசகர் நூலகம். (பக். 28).
44. டால்ஸ்டாயைப் பற்றிய கட்டுரைகள். லெனின். ஆர்.கே.பாண்டிரங்கன். 1968. சென்னை: என். சி.பி.கெச். (பக். 60).
45. டால்ஸ்டாயின் "குழந்தைகள் அறிவு". தி.ஜ.ர. 1970 (இ.ப.). சென்னை: வானதி பதிப்பகம்.
46. மோகனராகம். தா.பாண்டியன். 1971. சென்னை: என்.சி.பி.கெச். (பக். 160).
47. நீதிபதியின் மரணம். கே.ராமநாதன். 1971. சென்னை: என்.சி.பி.கெச். (பக். 70).
48. நடனத்திற்குப் பின். கார்த்தி. 1971. சென்னை: என்.சி.பி.கெச். (பக். 95).
49. துறவியின் மோகம். ஆர்.எச்.நாதன். 1971. சென்னை: என்.சி.பி.கெச். (பக். 100)
50. லேவ் தல்ஸ்தோய்: சிறுகதைகளும் குறுநாவல்களும். 1984. நா.தர்மராஜன். மாஸ்கோ: ராதுகா பதிப்பகம். (பக். 902)
51. செவஸ்தபோல் கதைகள், நா.தர்மராஜன், 1992, தஞ்சை: அன்னம், (பக். 184)
52. அன்னா கரீனீனா. நா.தர்மராஜன். சென்னை: என்.சி.பி.கெச்.
53. தந்தையும் மகனும். சென்னை: என்.சி.பி.கெச்.
54. புத்துயிர்ப்பு. மாஸ்கோ: ராதுகா பதிப்பகம்.
55. கலாக்குகள். மாஸ்கோ: ராதுகா பதிப்பகம்.
56. குழந்தைகளுக்கான சிறுகதைகள். டால்ஸ்டாய். ப.சோமசுந்தரம். சென்னை: என்.சி.பி.கெச்.
57. புத்துணர்ச்சி (வோஸ்கிரேசினே). வி.என். ராமஸ்வாமி. சென்னை: ஸ்ரீமகள் கம்பெனி. (பக்.142).
58. இளம் பிராயத்திலே (டெஸ்ட்னோ ஓட்ரோ செஸ்ட்போ ஜுனோஸ்ட்). கார்த்தி. சென்னை: என்.சி.பி.கெச். (பக். 408).
59. மறுமலர்ச்சி. முல்லை முத்தையா. சென்னை: இன்ப நிலையம்
60. அன்னா கரீனீனா. முல்லை முத்தையா. சென்னை: இன்ப நிலையம்
61. குழந்தைகள் அறிவு. தி.ஜ.ர. இராயவரம் (புதுக்கோட்டை): அன்னை நிலையம்.
62. டால்ஸ்டாய் கதைகள். நல்லூர் நாகலிங்கம்.
63. டால்ஸ்டாய் கதைகள் (இரண்டாம் பாகம்). வி.எஸ்.வெங்கடேசன். சென்னை: பாரதி பதிப்பகம்.
64. டால்ஸ்டாய் கதைகள் (மூன்றாம் பாகம்). எஸ். சங்கரன். சென்னை: பாரதி பதிப்பகம்.

(தற்போது பதிப்பில் உள்ளவையும் புதியவையும் இந்தப் பட்டியலில் இடம்பெறவில்லை.)

கால சுப்ரமணியம் <kasu.layam@gmail.com>

வலிகளுக்கு விடைசொல்லிப் போய்விட்டார் ரமேஷ்

● ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியன்

சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதி தசாப்தத்தில் அமைப்பியல், பின் நவீனத்துவம் சார்ந்த கோட்பாட்டு எழுத்துகளை அறிமுகப்படுத்தியவர்களே, கூடுதல் பரபரப்போடும் மேட்டிமைத்தனத்தோடும் வன்முறையோடும் தங்கள் எழுத்துகள் வழியாக வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சிறுபத்திரிகை சூழலில் அழுத்தமாக அறிமுகமான பெயர்களில் ஒன்று ரமேஷ்-பிரேம். ரமேஷ்-பிரேம் இருவரும் சேர்ந்து எழுதிய 'கிரணம்' குறுங்காவியம் என்னை முழுமையாக ஈர்த்த படைப்பு. புரிந்தும் புரியாமலும் அச்சத்துடனும் 'புதைக்கப்பட்ட பிரதிகளும் எழுதப்பட்ட மனிதர்களும்' நாவலையும் 'ஆதியிலே மாமிசம் இருந்தது' நாடகங்களையும் வாசித்திருக்கிறேன்.

1997 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் வேளச்சேரியை மையமாக கொண்டு தொடங்கிய சென்னை வாழ்க்கையில் எம். டி. முத்துக்குமாரசாமியின் நாட்டார் வழக்காற்றியல் உதவி மையத்தில் ரமேஷ் ஊழியராகச் சேர்ந்தபோது எனக்கு நண்பரும் ஆனார். சாரு நிவேதிதா, ஓவியர் நடேஷ், விக்ரமாதித்தன், பொதியவெற்பன் என நண்பர்கள் கூடும் இடமாக அப்போது இருந்தது.

ரமேஷின் படைப்பில் இல்லாத சிரிப்பும் நகைச்சுவையுமாக கலகலப்பாகவும் இருக்கும் சபாவம் ரமேஷுக்கு. வாஞ்சையானவர்.

90களின் இறுதியில் ரமேஷ்-பிரேமின் சிறுகதைகளில் முன்னர் இருந்த சிக்கல் அகன்றது. 'முன்பொரு காலத்தில் நூற்றியெட்டுக் கிளிகள் இருந்தன' கதைகளை அதற்கு உதாரணமாகச் சொல்வேன். ரமேஷ்-பிரேம் சேர்ந்து எழுதிய முக்கியமான சிறுகதைகளில் ஒன்று 'மூன்று பெர்னார்கள்'. 'பிரேமிடம் இருந்து ரமேஷ் பிரிந்தபின்னர் எழுதிய 'நல்லபாம்பு: நீல அணங்கின் கதை', 'ஐந்தவித்தான்', 'அவன் பெயர் சொல்' நாவல்களை முக்கியமான படைப்புகளென்று கருதுகிறேன்.

'ஐந்தவித்தான்' நாவலில் ரமேஷின் சுயசரிதைத் தன்மை உண்டென்றும் கருதுகிறேன். ஐந்தவித்தானில் ராஜேந்திர சோழனின் கதைகளில் காணும் ஒரு முரட்டு எதார்த்தத்தையும் வட தமிழக நிலப்பரப்பு சார்ந்த ஒரு வாழ்வுப் பரப்பையும் உணர இயலும்.

மனிதகுல வரலாற்றில் நாம் இதுவரை நம்பிய அறிவுகள், தத்துவங்களின் தோல்வி, இடிபாடு, வீண்தன்மையை விசாரிப்பவை ரமேஷ் பிரேதனின் படைப்புகள் என்று சொல்லிவிடலாம். கலையும் தத்துவமும் மெய்யியலும் அரசியலும் புனைவும் அபுனைவும் வரலாறும்

ரமேஷ் உடன் ஷங்கர்ராமசுப்பிரமணியன்

புராணங்களும் அருகே அமர்ந்து உரையாடும் எழுத்துகள் அவை. தமிழ் வாழ்க்கை, தமிழ் எதார்த்தம், தமிழ் அரசியல், தமிழ் மெய்யியலின் அடையாளங்கள் நவீன கதைகளில் அரிதாகவே தென்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் செய்யப்பட்ட அரிதான தலையீடு இது.

இந்திய, தமிழ் வாழ்க்கையில் பொது மனிதன் என்ற ஒருவன் இன்னும் உருவாகவில்லை; சாதி என்ற ஒன்றுதான் எல்லா இந்தியர்களையும் தமிழர்களையும் பிரிப்பதாகவும் இணைப்பதாகவும் உள்ளது. இந்தக் கருத்தோட்டப் புள்ளியில் நின்று, ஒரு தமிழ் பொது மனிதனை, அவனுக்கான விடுதலையைக் கனவு காணும் மூன்று நாவல்களின் தொகை 'பொந்திஷேரி'. பாண்டிச்சேரி என்ற பிரெஞ்சு-தமிழ் பண்பாட்டு, கலாசாரக் கலப்பு நிலத்தை மையமாகக் கொண்டு அங்கிருந்து ஒரு தமிழ் மனிதன், சாதி ஏற்படுத்திய சமையிலிருந்து அழுத்தத்திலிருந்து உலகத்தைத் தழுவ வாய்ப்புள்ள தமிழ்ச் சாத்தியங்களின் மீது கவனம் குவிக்கும் மூன்று தனிப்படைப்புகள் இவை. ஐரோப்பிய நவீனத்துவம் உருவாக்கிய கருத்தியல், பௌதிகச் சிறைகளை ஆராய்ந்த மிஷெல் பூக்கோவும் தமிழின் வள்ளுவரும் வள்ளலாரும் பிரபாகரனும் சிவமும் பாரதிதாசனும் இயல்பாகப் புழங்கும் உரையாடும் கதைகளாக எழுதப்பட்டுள்ளன.

ரமேஷ் பிரேதன் தனியாக எழுதிய கவிதைகள் என்னை ஈர்க்கவில்லை. பெரிதும் கழிவிரக்கமும் அதீதமும் கொண்டவையாகவே எனக்குத் தெரிகின்றன.

ரமேஷ் பிரேதன் தனிமையாகி, இன்னொருவரின் உதவியில்லாமல் இயல்பாகச் செயல்பட முடியாதவராக மாறி, படுக்கையிலேயே பெரும்பகுதி நேரமும் வதைப்படும் வாழ்க்கை அவரது கடைசி ஆண்டுகளில் நேர்ந்துவிட்டது.

கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் சாதி, குடும்பம், அமைப்பு எல்லாவற்றின் தளைகளையும் அது செலுத்தும் வன்முறைகளையும் தத்துவார்த்தமாக விசாரித்து, அதுதொடர்பிலான சோதனைகளை சுயவாழ்க்கையிலும் செய்த கலை ஆளுமைகளில் ஒருவர். சமூக மாற்றத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு தன்னையே பலிகொடுக்க முன்வந்த லட்சியத் தலைமுறை ஒன்றின் பிரதிநிதி.

இலக்கியம், தத்துவம், கவிதை என நாம் சேர்ந்து கண்ட கனவொன்று, நம் கண்முன்னரே நொறுங்கிவிட்டது. சந்தைக்குள்ளிருக்கும் சோர வீட்டிலிருந்து வெறித்து வெறித்து கலை நம்மையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது ரமேஷ்.

ஷங்கர்ராமசுப்ரமணியன் <shankarashankara@gmail.com>

published by PRABHU THILAK published at No. 5, 5th Street, Soma sundaram Avenue, Shakti Nagar, Porur, Chennai 600116.

Owned by PRABHU THILAK. printed by A. Chandran. Printed at Ayyanar offset, No. 10, Subbarao Nagar, Choolaimedu, Chennai 600094.

Editor : PRABHU THILAK

Shri Hospitals

Multi Speciality Hospital with 24 hours Trauma & Critical Care
103-C, Tamil Sangam Road (Behind Anna Park), Sankar Nagar, Salem - 636 007.

☎: 0427 4300027, 4300028 ☎: 77 08 3333 08

TOLL FREE NO : 1800 8 902 902

✉: info@shrihospitals.in 🌐: www.shrihospitals.in

OUR SPECIALITIES

- ❖ Cardiac Care & Preventive Cardiology
- ❖ Pulmonology
- ❖ Neurosciences
- ❖ Bone & Joint Clinic
- ❖ Plastic & Cosmetic Surgery
- ❖ Obstetrics And Gynecology
- ❖ Paediatrics & Neonatology
- ❖ Renal Clinic
- ❖ Gastroenterology
- ❖ Internal Medicine
- ❖ Accident & Emergency
- ❖ Anaesthesiology & Critical Care
- ❖ Psychology

HEALTH PACKAGES

- ❖ Master Health Package
- ❖ Cardiac Package
- ❖ Diabetic Package
- ❖ Renal Package
- ❖ Liver Package
- ❖ Lung Package
- ❖ Women health Package
- ❖ Smoker's Package
- ❖ 'Breathlessness' Package

OUR FACILITIES

- ❖ Open 24x7
- ❖ Diagnostics Laboratory
- ❖ Pharmacy
- ❖ Radiology & Imaging
- ❖ Patient Rooms
- ❖ Accident & Emergency Centre
- ❖ Intensive Care Unit
- ❖ Ambulance Services
- ❖ Cafeteria

☛ Tamil Nadu Chief Minister's Comprehensive Health Insurance Scheme ☛ Star Health and Allied Insurance Company ☛ All Private Health Insurance Schemes are available

உங்கள் கனவுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும்... என்றென்றும் கைகொடுக்கும் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்!

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக உங்கள் அனைவரோடும் உங்களின் நெருக்கடி நேரத்தில் நீளும் உதவிக்கரமாக, நீண்ட கால கனவுகளை நிறைவேற்றும் நண்பனாக, தொழில்நீதியான நிதிப் பற்றாக்குறைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் தோழனாக உடன் பயணிக்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

குறைந்த தொகைகளைக் கூட சீட்டு முறையில் சேமிக்க முடியும் என்பதை 1974 முதல் சாத்தியப்படுத்தி இருக்கும் ஸ்ரீராமிற்கும் உங்களுக்குமான இந்த இணக்கமான பந்தம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

மேலும்
விவரங்களுக்கு!

அருகில் உள்ள ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் கிளைக்கு வாருங்கள்.
உங்கள் தேவைக்கேற்ற சேமிப்புத் திட்டங்களோடு நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்!

அன்றும்,
இன்றும்,
என்றென்றும்..!

www.shriramchits.com

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

மக்களின் வளமான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி

கிரீம்ஸ் துகார், 14-9 கிரீம்ஸ் சாலை, சென்னை 6

போன்: 4223 6000

ideabricks.in

